

YEDİ ÖLÜMCÜL GÜNAH
GÜNAH ŞEHİRİ

Oburluk

Günah Şehri'nde hiçbir şey aşmı değildir.

DE
X

Burası Vegas, bebek! Burada her şey mümkün.

Reed, 'hayranı' **Beth**'in çabalarıyla paraya ve şöhrete kavuşmayı deniyor.

Kendini ezik gibi hissetmekten usanan **Harper**,

Miranda'yla başlamak üzere hayatını sil baştan

kurabileceğine inanıyor.

Bu arada, **Miranda**'nın doğum günü dileği her an gerçekleşebilir.

Adam da eski bir kız arkadaşıyla tekrar birlikte olma şansı elde ediyor.

Kane ise her zamanki gibi sınırları zorluyor ama bu sefer çizgiyi aşıyor.

Kazansalar da kaybelseler de, çılgın bir hafta onları bekliyor...

Yedi günah.

Yedi kitap.

www.dexpub.com

14.50 TL

Bölüm

1

Kane Geary radyoaktif bir maddeyi andıran yeşil renkli sıvıyı bir dikişte bitirip "Yapmaya değer her şey abartmaya da değer," dedi.

"Çok teşekkürler Bilge Adam," Adam Morgan, ellerini dua eder gibi önünde kavuşturup eğildi "Evrenin sırlarını açıklamasan, ne yapardım?"

"Dalga geçme," Kane elindeki ufacık bardağı yarısı dolu bira sürahisiyle tokuşturdu. "İçmene bak."

Vakit neredeyse gece yarısı olmuştu. Bar hıncahınç doluydu. Sol taraftaki masada kafasında kocaman bir şapka bulunan obez kovboy, yarı yaşındaki şov kızlarının dekoliesine yüzer dolarlık banknotlar yapıştırmakla meşguldü. Arka tarafta beyaz tulumlu Elvis taklitçileri *The Ed Sullivan Show*'un başında yer alan kalça hareketinin soldan mı yoksa sağdan mı başladığını tartışıyordu. Şayet üstünde altın renkli bir bikini olan, saçlarını da iki yandan birer çörek gibi kulaklarının üstüne toplamış barmen erkek olmasaydı, tıpkı Prenses Leia'ya benzeyebilirdi. Duvarlar kırmızı renkli kadife kumaşlarla, tavansa aynalarla kaplıydı.

Vegas'a hoş geldiniz

Adam kendisini başka bir gezegene gümüş gibi hissediyordu; Kane ise evine dönmüş gibiydi.

"Harper'la Miranda neredeler?" diye sordu Adam birası-
ndan bir yudum alırken

Kane gözlerini devirip kollarını iki yana açtı. "Morgan Ada-
mım Dikkatini buraya ver. Etrafına bir haksana! Nirvana'ya
ulaştık oğlum! Kızların nerede olduğu kimin umurunda?"

"İyi de ya başlarına bir şey geldiyse?"

"Onları merak etme. Beni asıl endişelendiren sensin." Kane,
Adam'ın sırtına bir şaplak indirdi. "Bence senin bir içkiye daha
ihtiyacın var. Gevşe biraz."

Adam başını salladı. "Yok, daha fazla içmem. Geç oldu
Hem..."

"Çok yazık. Amma da sıkıcısın be." Kane, Adam'ın bar-
dağını kapığı gibi, geriye kalan birayı bir dikişte içti. Sonra,
bardağı bir kez daha doldurup Adam'ın önüne koydu. "Ama
hallederiz."

"Öyle mi dersin?" dedi Adam tatsız tatsız.

"Adam, şüpheli müridim, bak bu gece benden öğreneceğin
çok şey var." Kane sustu, bir süre hiç konuşmadı. Adam onun
biradan kafayı bulup bulmadığını merak etti.

"Evet?" dedi Adam dayanamayarak.

Kane masanın üstünden Adam'a doğru eğildi. Leş gibi ne-
fesi Adam'ın suratına çarpıyordu. "Burası Vegas bebek." Alçak
sesle, adeta bir sır verir gibi konuşuyordu. "Amerika'nın oyun
bahçesi. Işıklar Şehri. Günah Şehri." Adam'a biraz daha yak-
laşıp çok gizli bir şey söyleyecekmiş gibi fısıldadı: "Burası Ve-
gas, bebek!" Sonra, yüksek sesle "Keyfine bak!" diye bağırınca,
Adam ırkilerek geri çekildi.

"Burası Vegas falan değil," dedi Harper Grace suratını asarak

Miranda Stevens arabayı yolun kenarına çekti. "Bu büyük haber için sağ ol," dedi ters ters. "Sen söylemeseydin, başka bir yerde, mesela Trump Tac Mahal'de olduğumuzu sanacaktım." Parmağıyla çöl arazisini çevreleyen tozu toprağı işaret ediyordu.

"Orası Atlantic City'de," dedi Harper.

Miranda yalancıkıktan şaşırılmış gibi yapıp "Öyle mi, belki de yanlışlıkla oraya gitmişizdir," dedi. "Sola sapmamız gerektiğini biliyordum zaten..."

Harper bir Doritos paketini açıp ayaklarını torpido gözüne yasladı. Miranda'ya ikramda bulunmayı unumuştur. "Umarım dalga geçiyorsundur. Çünkü bizi buraya getiren kişinin şu anda şaka yapmıyor olması gerek."

Miranda, Doritos paketini Harper'in elinden kapı. Ama Honda Civic marka değerli arabasını turuncu renkli patates cipslerinden korumak için biraz geç kalmıştı. "Bizi buraya getiren kişi derken umarım kendinden bahsediyorsundur."

Harper kaşını havaya kaldırdı. "Arabayı kullanan ben miyim?"

Miranda içinden, *Harper mi sorumluluk alacakmış, diye geçirdi* alayla. "Hayır, tabii ki kullanan sen değilsin," dedi. "Sen sadece orada masum masum oturuyorsun, hiçbir sorumluluk üstlenmiyorsun. Ha, tabii .. Arada bir haritaya bakıyorsun."

Harper sesini kesince, Miranda zafer kazanmış gibi gülmüşü. Bir tartışmada Harper'i alt etmek oldukça güç bir işti. Dolayısıyla, kaybolmuş olsalar da bunun keyfini çıkaracakları.

Harper nihayet daha yumuşak bir ses tonuyla "Tamam, paniklemeyelim," dedi. "İşin iyi yanı şu. Bugün senin yaş günün..."

"Hayır, yaş günüm yirmi dört saat sonra," dedi Miranda.

"Ama Vegas'a gidiyoruz," diye yanıt verdi Harper da

"Elbet bir gün oraya varacağız."

Harper yerdeki haritayı eline aldı ve "Dahası, kaybolmuş olan da değiliz," dedi. "Sadece..."

"Sadece nerede olduğumuzu bilmiyoruz."

"Hayır, yanlış yöne sapmış olmalıyız." Harper haritayı kucağına serip manikürlü serçe parmağını haritanın üstünde gezdirdi. "Tek yapmamız gereken, ana yola geri çıkmak. Sonra da şuradan sapıp 161. Otoyol'a çıkacağız..."

Miranda içini çekip onu duymazdan geldi. En iyisi en yakındaki benzinliğe geri dönmek ve bu işi bilen birilerine yolu sormaktı. Profesyonel ama kayıtsız bir garsona ya da kasiyere akıl danışabilirlerdi. Harper'in nafile yere doğru yolu bulma çabalarına kulak vermektense, her şeye razıydı. Harper bu işte cidden beceriksizdi. Sürekli olarak doğruya mı batıya mı gittiklerini unutuyordu.

Bunun arkadaşlarıyla yakınlaşacağı bir hafta sonu olması gerekiyordu. Daha doğrusu, yeniden yakınlaşmayı deneyeceklerdi. Son birkaç ay son derece gergin geçmişti. Ancak aynı arabanın içinde Harper'la beş saat geçirdikten sonra bunun pek de mümkün olmadığını görmüştü.

Gezgin cadalogların kardeşliği gibi bir şeydi bu.

Miranda motoru çalıştırdı. Yola çıkıp herhangi bir yere varmak için sabırsızlanıyordu.

Motordan tuhaf, cılız bir ses yükseldi. Miranda anahtarı tekrar çevirdi. Araba çalışmadı. Miranda'nın içine kötü bir his çöktü. Gözlerini yavaşça panele doğru çevirdi ve benzin göstergesine baktı.

Eyvahlar olsun!

"Harper?" dedi alt dudaklarını ısıtarak yavaşça

Harper gözlerini haritadan kaldırmadan mırıldandı. "161. Otoyolun etrafından dolanırsak... Yok, dur.. Yoksa haritayı ters

mi tutuyorum?"

"Harper?" Miranda'nın sesi bu kez daha yüksek çıkmıştı

Harper tiksintiyle haritayı arkadaşına ıttı. "İyi be, al da sen bak!" dedi. "Bana bir kere daha harita okumayı bilmediğimi söyleyecek olursan, çığlık atacağım. Sanki..."

"Harper!"

"Ne?"

Miranda anahtarları kontaktan çıkarıp torpido gözünün üstüne fırlattı. Sonra da başını geriye yasladı. "Benzinimiz bitmiş," dedi gözlerini yumarak.

Harper'ın suratındaki ifadeyi göremiyordu ama hayal edebiliyordu.

Uzunca bir sessizlik oldu. "Yani, şey mi demek istiyorsun?" Harper duraksayıp içine derin bir nefes çekti. Tekrar konuştuğunda, biraz daha sakinleşmiş gibiydi. "Benzinimiz bitti diyorsun yani? Issız bir yerde kalakaldık, benzinimiz de yok öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Miranda. "Eee, her şeyin iyi yanını gören hanımefendi, artık paniklemeye başlayabilir miyiz?"

Onu bir öpücükle uyandırdı.

"Ha? Neredeyim...?" Beth Manning gözlerini açınca nerede olduğunu anlayamamıştı. Leş gibi ot ve çorap kokan bir kamyonetin içinde, neden koltukta uyuduğunu hatırlayamamıştı. Yine de gülümsedi. Nerede olduğu ya da belinin ve boynunun feci halde tıutulmuş olması hiç önemli değildi. Reed Sawyer'ın çikolata rengi tatlı gözleri ona bakarken, koyu renkli kıvrıkcık saçları suratını okşarken, bunlar da sorun muydu canım?

Keşke hayatının her günü böyle uyanabilseydi.

"Uyuyakalmışım galiba," diye mırıldandı etrafına bakınarak. Kamyonete bindiğini, gitar kılıflarıyla davulun parçaları

arasına sığıştığını hayal meyal hatırlıyordu. İçeride aslında sadece tek kişilik yer vardı. İki kişi ancak üst üste oturacak olursa, iki kişilik yer vardı. Reed'in kollarının arasında sızmıştı. Başını göğsüne yaslamış, uzun yolculuk boyunca uyanık kalmayı planlamıştı ama sonra grili kahverengili manzarayı izlerken gözleri kapanıvermişti. "Özür dilerim, nasıl uyuduğumu dahi hatırlamıyorum."

"Sorun değil," dedi Reed, dudaklarına bir öpücük daha kondurarak. "Çok ıatlı uyuyordun."

"Evet, çok ıatlı horluyordun!" diye seslendi Hale ön koltuktan.

Beth, *Doğru ya, yalnız değiliz*, diye düşündü. Reed yanında olduğunda dünyayı unutuyordu. Ancak, grup arkadaşları olan Fish ve Hale hep yanlarındaydı. Gerçi Beth'in bu durumdan şikayet ettiği falan da yoktu. Hiçbir şeyden şikayet edecek lüksü yoktu.

"Hele ağzının salyalarının akması çok çok ıatlıydı," dedi Fish alaycı bir tavırla.

"Ağzının salyaları akmaz bir kere!" diye bağırdı Beth alınmış gibi.

Hale'e ön koltukta eşlik eden Fish, "Haydi oradan!" dedi. Arka koltuğa uzanıp cep telefonunu gösterdi. "Fotoğraflarını dahi çekтик, elimizde kanıt var."

"Kesin sesinizi be avanakları!" diye bağırdı Reed. Beth'se gülümsemekle yetindi. Reed'e sokulup başını göğsüyle çenesinin arasına sıkıştırdı. Reed kolunu omzuna atıp Beth'in kolunu okşamaya başladı. Beth içinin ürperdiğini hissetti.

Derken, kamyonet aniden sola doğru döndü, bir park alanına girdi ve fren yaparak durdu. "Vegas'a hoş geldiniz millet," dedi Hale kornaya basarak. "Şan şöhrete giden yola girmiş bulunuyoruz."

Şayet şan ve şöhret kamyonetteki tüm ekipmanı teker teker içeri taşımak demekse, pek de kolay olmayacağı benziyordu. Eski püskü kamyonette on beş yıllık patlak amfileri koruyacak doğru dürüst bir kilit dahı yoktu. Ama onların ne yolculuk planlama konusunda deneyimi vardı ne de kamyonellerinin kapısı doğru dürüst kilitleniyordu. O yüzden de üç keşim oluştan Kör Maymunlar grubunun üyeleri birbirine destek olmak zorundaydı.

Ha, bir de grubun vefakar hayranı sarışın bir kız vardı.

Reed kamyonetten gitarını indirirken, Beth'e "Yardım etmek zorunda değilsin," dedi. Beth grup üyelerinin sırt çantalarını yüklenmişti. Ona müzik ekipmanını vermeye cesaret edememişlerdi. "İstersen içeri gir, biz de arkandan geliyoruz."

"Yok, ben iyiyim," dedi Beth. Sırt çantalarının kayışlarının omzunu fena halde acımasına aldırmıyordu. "Yardım etmek istiyorum." Beth bir işe yaramadığı takdirde, diğer çocukların onu aralarına kabul etmeyeceklerinden endişe ediyordu. Gerçi bunu Reed de her an düşünebilirdi.

Aslında, o hafta sonu düzenlenecek olan All-American Band Battle isimli müzik yarışmasından haberdar olan ve grubu yarışmaya katılmaya ikna eden Beth'ti. Ancak onlarla ne kadar sık takılsa da tam olarak uyum sağlayamıyordu.

Çocukların ondan sıkılıp bir gün yarı yolda bırakacaklarından korkuyordu.

Tek başına kalacaktı.

Yok, buna asla katlanamazdı. Bir daha asla...

Reed omuzlarını silkti. "Tamam." Gitar kılıfını omzuna asarak amfilerden birini aldı ve yürümeye başladı. Beth de peşinden yürümeye koyulmuştu ki oteli görünce, olduğu yerde kalakaldı. Şaşkınlıkla otele bakıyordu.

Camelot, civardaki en ucuz yerlerden biriydi. Buraya otel

demeye bin şahıs isierdi. Beth, yani Vegas bakiresi, buranın çok da zevksiz olduğuna emindi. Parıl parıl parıldayan beyaz renkli kocaman bina, park alanının üstüne heyula gibi dikilmişti. Yirmi katlı olan binaya Orta Çağ döneminden kalma bir han görüntüsü verilmişti. Her yanında kale duvarları ve siperler vardı. Tam önündeyse leş gibi, kahverengi bir kale hendeği bulunuyordu. Burası Beth'e dördüncü sınıflayken kahverengi kesme şekerlerden yaptığı bir kaleyi anımsatmıştı ama bu kalenin arması, neon ışıklarından yapılmış kocaman ve kafasına taşlarla süslü bir taç takmış bir prensesten ibaretti.

Ancak insanın asıl gözünü alan şey, otelin hemen girişindeydi. Kapıda devasa boyutlarda, yeşil renkli plastik bir ejderha duruyordu. Ejderha uzun boynunu her oynattığında, insanın kulaklarını fena halde rahatsız eden bir gıcırta sesi yükseliyordu. Kare biçimindeki ağzından arada sırada duman püskürtüyor, sonra da bir siren sesi duyuluyordu.

Sonra da...

POFFFFFF! Ejderhanın burnundan turunculu kırmızılı bir alev topu birkaç metre yükseliyordu. Beth sanki alev topu çekmiş gibi irkildi.

Reed dumanların arasından güç bela seçilen giriş kapısını işaret etti ve "Merak etme, seni yemez," dedi. "Haydi, içeri koşalım."

Elleri kolları tıka basa dolu olduğundan, hızlı koşamadılar ama nihayet otele girmeyi başardılar. Anlaşılan Camelot'un bütçesi daha odalar dekore edilmeden tükenmişti. Kötü Maymunlar oteldeki en ucuz odayı ayırmışlardı. İçeride yoğun bir sigara kokusu vardı, tuvaletler tıkalıydı ve minnacık pencere den sadece hava boşluğu görünüyordu.

Dahası, içeride sadece bir tane yatak vardı.

Harper gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu ama uyumaya-
caktı. Sersem kamyoncu, dekoltesine göz gezdirip dururken,
bunu yapamazdı. Adam şimdiden iki kez üstüne lime lime ol-
muş battaniyelerden tekini almasını önermişti. Sanki orta yaşlı
bir ahmağın onu kollamasına ihtiyacı vardı da! Işın aslı, bu
iğrenç kamyondaki hiçbir şeye elini dahi sürmek istemiyordu.
Leş gibi koluğa oturması zaten yeterince kötüydü; pantolonu-
nu daha sonra yakması gerekecekti.

Öte yandan, Miranda'nın keyfi yerinde gibiydi. Başını
Harper'in omzuna yaslamış, horul horul uyuyordu. Harper'a
sürekli olarak "Arabaya yiyecek kırıntısı dökme! Başını pen-
cereden çıkarma! Diğer sürücülere bakma!" diye müdahale et-
mekten yorgun düşmüş olmalıydı. Ya da karanlıkta tır tır titre-
yerek geçirdikleri bir saatin sonunda gücü tükenmişti. Cep te-
lefonları çekmiyordu. Medeniyetten ne kadar uzakta oldukları-
nı da bilmiyorlardı. Nihayet, bir kamyonu durdurmak zorunda
kalmışlardı. Tabii sürücünün, arabalarına yeteri kadar benzin
doldurmayacak kadar salak kızları öldüren bir cani olmaması
için de dua ediyorlardı.

Kamyoncu Hank onları istedikleri yere bırakmayı teklif et-
miş, ancak kızlar bu teklifi geri çevirmişlerdi. Salak olabilirlerdi
ama o kadar da salak değillerdi. Bu yüzden, adam bir sonraki
benzinlikte durup onlara bir çekici göndereceğini söylemişti.

Kamyonun farları uzaklaştıktan sonra Miranda, "Bütün
gece burada kalacağız galiba," diye mırıldandı.

Aradan bir saat daha geçtikten sonra nihayet çekici geldi.
Aracın sahibi Leroy, onları ve Civic marka arabalarını "şehre"
kadar götürebileceğini söylemişti. Tabii kızlar onun yanında,
çekicide oturacaklardı. Çaresizce adamın bu teklifi kabul eden
kızlar, çekicinin tıpkı Leroy gibi hayvan leşi kokuğunu sonra-
dan fark etmişlerdi.

Bu cidden uzun bir yolculuk olacaktı.

"Geldik kızlar," dedi Leroy ufak bir benzinliğe yanaşırken. Benzinlik Taş Devri'nden, daha doğrusu ellili yıllardan kalmış gibiydi. (İkisi de aynı!) Harper arkadaşını dürtüp uyandırdı. Sonra da arabadan dışarı fırlayıp içine temiz hava çekti. Şehre indiklerinde bir şeyler atıştırabileceklerini düşünmüştü ama.

"Tam olarak 'nereye' geldik?" diye sordu Harper tereddütle.

"Natchoz, Kaliforniya," dedi Adam gururla. "Burası şehir merkezi."

Miranda yarı kıkırdayarak, yarı esneyerek "Nachos mu dedi?" diye sordu. "Sence Nachos patates cipslerinden bulabilir miyiz?"

Pek şansları yok gibi görünüyordu. Harper, "şehir merkezi" bir kez daha göz gezdirdi. Benzinlik haricinde, üstünde KAFE yazan bir baraka vardı... Başka da bir şey yoktu. Harper sıkıcı ufak kasabalara alışık. Kaliforniya, Grace'te doğup büyüdü. Orası da harika bir yer sayılmazdı. Ama burası bir kasaba falan değil, resmen bir çöplüktü.

Leroy gözlerini Harper'ın göğüslerinden ayırmadan depoyu doldurdu. Nihayet gaz pompasını geri çekti ve "Borcunuz kırk yedi dolar hanımlar," dedi. Harper, Miranda'ya döndü. Miranda hemen cebinden kredi kartını çıkardı. "O olmaz," diye kıkırdadı Leroy. "Kredi kartı makinesi bozuk."

"Tamir edemiyor musunuz?" diye sordu Miranda sabırsızlıkla.

Leroy'un kıkırdaması kahkahaya dönüştü. "Makine 1997'den beri bozuk. Yanınızda hiç nakit yok mu?"

Miranda arkadaşına bakıp hafifçe başını salladı. Bu, şu demekti: Boku yedik! Harper'ın cüzdanı her zamanki gibi boştu; Vegas macerası için Kane'den borç almayı ve oraya kadar da Miranda'nın kredi kartıyla gidebileceğini umuyordu

Şimdi ne yapacaklardı?

Koşup hemen arabaya atlayabilir, Leroy neye uğradığını anlamadan toz olabilirlerdi

Ya da...

"Kızlar, yanınızda nakit yoksa belki bana borcunuzu başka bir şekilde ödeyebilirsiniz," dedi Leroy pis pis sırıtarak. "Her şey para demek değil ya!"

Kahretsin!

Beth gözlerini yataktan ayıramıyordu. Reed'e bakınca, onun da aynı durumda olduğunu fark etti.

Annesi hafta sonunu bir arkadaşının evinde geçireceğini sanıyordu. Bu da annesiyle babasının onun hayatı hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduklarını gösteriyordu. Beth'in arkadaşı falan yoktu. Genye bir tek Reed kalmıştı. O da gidecek olursa.

Beth bunları düşünmek istemediğine karar verdi. Ama gözlerini hala yataktan ayıramıyordu.

Reed onu asla zorlamamış, yapmak istemediği ya da yapmaya hazır hissetmediği bir şeyi yaptırmaya çalışmamıştı. O, sonsuza dek bekleyebileceğini iddia eden Adam gibi de değildi. Sadece karşısına daha iyi bir fırsatın çıkmasını bekliyordu. Hayır sözcüğünü asla yanıt olarak kabul etmeyen, Beth'i bir sahtekar gibi hissettiren ve asla yapamayacağı sözler vermesine neden olan Kane gibi de değildi.

Neden her şey eninde sonunda sekse bitiyordu?

Reed birçok açıdan diğer gençlerden farklıydı ama Beth ap-
tal değildi. Reed yine de bir erkekti. Er ya da geç "Ne zaman?" ve "Neden?" diye soracaktı.

Beth onu sonsuza dek atlatamazdı. Hele yatağın neredeyse odanın tamamını kapladığı bu yerde bunu yapması hiç ama hiç mümkün değildi.

"Neden kumarhaneye göz atmıyorsunuz?" dedi Reed. Son-

ra da Beth'e muallı bir bakış fırlattı: *Bu eziklerden kurtulalım da yalnız kalalım*, der gibiydi. Beth de onunla yalnız kalmak için can atmasına rağmen, bir yanı her zamanki gibi korkuya kapılmıştı.

"İyi de yarın için hazırlık yapmamız gerek," dedi Fish.

"Ne yani bu saatte prova mı yapmak istiyorsun?" diye sordu Reed hayretle saate bakarak. Kör Maymunlar asla prova yapmazlardı. Zaten rezil bir grup olmalarının başlıca nedeni de buydu. (Aslı neden başkaydı. Fish ritim duygusundan yoksun bir davulcuymuştu, Hale ise bir şarkının orta yerinde ne çalacağını unutuyordu!) "Şimdi mi?"

"Hayır, provadan bahsetmiyorum," dedi Fish muzip muzip sırılarak. "Hazırlık yapmaktan söz ediyorum."

Hale onun ne demek istediğini şıp diye anlamıştı. Ne de olsa ikisi aynı dalga boyutunda yaşıyorlardı. "Zihnimizi hazırlamaktan bahsediyorum adamım," dedi. Arka cebinden bir şey çıkarttı. "Hele bir zihnen hazır olalım."

Elinde nargile duruyordu. Fish çakmağı çakı ve Beth'le Reed'e döndü. "Var mısınız?"

"Bilmem," dedi Reed tereddütle. "Belki de..."

"Varız," dedi Beth araya girerek. Yatağın ucuna oturup Reed'i de yanına çekti. Onun arkadaşlarından ve nargileden biraz uzaklaşmak istediğinin farkındaydı. Çıkmaya başladıklarından beri, Reed otan uzak durmuştu. Hem de fazlasıyla.

Ama bu önemli değildi. Beth içine bir, iki nefes çektikten sonra, endişelerinin azaldığını, korkusunun dindiğini ve zihninin boşaldığını fark etmişti. Reed'in payına düşeni kendisi çekilirdi. Nargileye uzanıp bir müptela misali uzun ve derin bir nefes çekip içinde tuttu.

Reed'in yanı sıra, son birkaç aydır hayatta kalmasını sağlayan şeylerden biri de bu olmuştu. Özgürlük ve hafızlık hissi.

onu o güne dek tehdit eden suçluluk ve utanç duygusundan çok farklıydı. Bir şekilde bunlardan kaçması gerekiyordu. Şayet Reed bunun nedenini öğrenecek olsa, onu gözünü dahi kırpmadan terk ederdi. Bunu düşündükçe daha da büyük bir dehşete kapılıyordu.

Fish nargileye uzanacak oldu ama Beih aralarındaki tüm kuralları ihlal ederek içine derin bir nefes daha çekti. Uzun bir hafta sonu olacaktı. Kendisini bir an önce iyi hissetmesi gerekiyordu.

Sahil şeridine girdiklerinde Harper, "Hah, söyle," dedi. "Şükürler olsun ki medeniyete geri döndük."

"Hi, hi."

"Anlaşıldı," dedi Harper sıkınıyla. "Daha ne kadar küs kalacağız? Senden özür diledim, değil mi? Sana şeyi..."

"Sakin söyleme!" diye bağırdı Miranda. "Onu sonsuza dek unutmaya çalışıyorum."

"Tamam, tamam. Onu muslukta bulacağımı nereden bilebilirdim? Ben tuvaleti seçtim çünkü orasının daha iğrenç olacağını düşünmüştüm. Hem bugün senin yaş günün."

"Aman ne güzel bir kutlama oldu," dedi Miranda ters ters. Sonra, ikisi birden kahkahalara boğuldular. "Az önce yaşadıklarımız gerçek miydi?" diye sordu Miranda kahkahalar arasında. "Yoksa hayal falan mı gördük?"

"O kokuyu hayal ettiğimi hic sanmam," dedi Harper elini Miranda'nın burnunun dibinde sallayarak. "Ellerimi en az on kez yıkadım ama koku hala gitmedi."

Miranda başını yana eğerek dikkatini yola vermeye çalıştı. "Sakin buna kokudan tatan bahsedeyim deme," dedi. "Aklima."

"Ama yine başlama," dedi Harper. "İkimiz de kusacağız."

"Yine."

Kızlar, benzin ücretini Leroy ile dişsiz karısına "kafeyi" temizleyerek ödemek zorunda kalmışlardı. Kafede o gece motosikletçilerle kamyoncular arasında çıkan bir kavgada orialık yerle bir olmuştu. Kavgaya bir de kasabanın çiftçileri de karışınca iş büyümüştü. Harper ve Miranda da tuvaletleri temizlemişlerdi. Manzara hiç de iç açıcı değildi.

Artık medeniyetin güvenli kollarına, temiz havaya ve tertemiz tuvaletlerin bulunduğu bir yere geri döndüklerine göre rahatlayabiliyorlardı. İkisi de çalginlar gibi gülüyorlardı. Harper kendisini öylesine kaybetmişti ki gülmekten gözlerini dahi açamıyordu. Hayatlarının en iğrenç gecesini geçirmişlerdi ama en azından arkadaşlıkları eskisi olmaya başlamıştı. Bir ara Harper asla eskisi gibi olamayacaklarını düşünmüştü. Bunun en büyük nedeni de Miranda'ya söylediği ve yaptığı şeylerdi. Ve tabii, ona asla söyleyemeyeceği şeyler... *Özür dilerim, sana ihtiyacım var*, diyememişti bir türlü. Senelerce birbirlerine her şeylerini anlatmışlardı. Ancak, artık Harper'ın öylesine büyük bir sırrı vardı ki Miranda'nın bunu asla öğrenmemesi gerekiyordu. Harper'ın bu konuda ağzını kapaması ve bu şekilde hayatını nasıl yaşayacağını düşünmesi, etrafındaki insanlar gülüp eğlenirken bir anda her şeyin alt üst olabileceği korkusuyla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Kısacası Harper'ın hiçbir şey olmamış ve yaptıklarını unutmuş gibi davranması gerekiyordu. Her zamanki kendisine güveniyormuş ve fütursuzmuş gibi hareket etmesi, içindeki dehşeti ve suçluluk duygusunu gizlemesi gerekiyordu. Bunu kimsecikler bilmemeliydi, özellikle de onu herkesten çok daha iyi tanıyan Miranda bilmemeliydi.

Aralarında böylesine büyük bir sır varken nasıl eskisi gibi olacaktardı? Harper neredeyse umudunu kaybetmişti. Ancak, nasıl olduysa, eskisi gibi gevezelik etmeye, şakalaşmaya baş-

lanmışlardı. Böylece o uzun ve sıkıcı yolculuğa ve ıssız yolda geçirdikleri maceraya da değmişti.

Eh, neredeyse değdiği söylenebilirdi.

Oteli nihayet bulduklarında, bir Orta Çağ kalesini andıran mekanın görünümüne pek aldırış etmeden soluğu içeride aldılar. Saat sabahın neredeyse ikisiydi. İstedikleri iki şey vardı: Sıcak bir duş ve yumuşacık bir yatak. En azından otelde bunlara sahip olabileceklerdi.

Koridorda dolanıp duran diğer Haven Lisesi öğrencilerini görmezden gelip bir oda tuttular. Sanki okulun yarısı o hafta sonu Vegas'a gelmişti. Hepsi de nedense Camelot'ta kalıyordu. Bunun nedeni oda ücretlerinin ucuz olması, hem de otelin "görmedim, duymadım" sloganını benimsemiş olmasıydı.

Harper genellikle hayran grubundan ayrılmazdı; spot ışıklarının her daim üstünde olması ona büyük bir keyif verirdi. Ancak, artık bu eylemle ne kadar az insan görürse ve tabii koklarsa, daha iyi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kızlar ıssız bir koridordan geçerek 57 numaralı odanın önüne vardılar. Harper kapıyı açınca ufacık ve içinde sadece iki tane kocaman yatak olan bir odayla karşılaştı. Miranda hemen dolabın yanındaki yatağı kapı. Yatağa atlayıp kollarını iki yana açtı ve bir kedi gibi mırladı. "Hemen şuracıkta uyuyabilirim."

"Harika çünkü ben önce duş almak istiyordum." Harper sırt çantasını yere fırlatıp arkadaşı bir şey diyemeden banyoya koştu. Teninde hala pislik ve leş gibi bir koku hissediyor, nundan bir an önce kurtulmak istiyordu. Nihayet, Vegas'ta bir hafta sonu geçirecekti.

Üç aydan beri dibe vurduktan sonra, hafta sonunu mümkün olan en iyi şekilde değerlendirmek, biraz eğlenmek istiyordu. Banyonun kapısını açıp içeri girdi ve çığlığı bastı.

Adam eline bir havlu alıp üstünü örtmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı. Harper onu çıtırçıplak yakalamıştı. Yanık tenini, bedenindeki her kısı ve köşeyi... Başının döndüğünü hissetti. Adam'ın güçlü kollarına atılmamak için kendisini zor tuttu. Ama duraksayıp kendisini geçmiş hatırlamaya zorladı. O ve Adam çocukluk arkadaşlarıydılar. Artık birbirlerine aşık değillerdi. Daha doğrusu, kısa bir süre önce aşk yaşayıp ayrılmışlardı ve artık sevgili değillerdi. Aralarında hiçbir şey yoktu. Böyle olması gerekiyordu.

"Ne işin var odamızda?" diye bağırdı Harper. Bir yandan kendisine gelmeye çalışıyor diğer yandan da içinden, *Sakin göğsüne bakma*, diye tekrarlıyordu. *Sakin omuzlarına bakma. Sakin kollarına bakma. Sakin...* Yok, olmuyordu. Bunun hiçbir faydası yoktu.

"Odanızda mı?" Adam havluyu sıkı sıkı bedenine sardı ve öne doğru bir adım attı. Sanki banyodan bir an önce çıkmak ıstermiş gibi bir hali vardı. Tabii, banyodan çıkarken Harper'in yanından geçmesi gerekecekti. Durdu. "Burası bizim odamız."

deni. "Saatler öncesinden geldik!"

"Biz" derken, kimi..."

"Ben. Kane. Biz. Bizim odamız."

Hah, işte şimdi her şey açığa çıkmıştı. "Aman ne komik Geary," diye söylendi Harper. "Cidden çok komik." Kane o hafta sonu Harper'in ve Miranda'nın otel masraflarını karşılayacağını söylediğinde, Harper onun kendisinden umulmayacak kadar cömert davrandığını düşünmüştü. Belki de Miranda'nın yaş günü olduğu için ona bir jest yapmak istemişti. (Gerçi Kane'in pek de cömert olduğu söylenemezdi. Camelot'un internet sitesinde odaların geceliğinin altmış dolar olduğu yazıyordu.) Harper böyle bir oyunla karşılaşacaklarını tahmin etmeliydi.

"Harper bak," dedi Adam, "artık burada olduğunuza göre, belki de..."

"Derhal gidiyorum buradan," dedi Harper ters ters Adam neden hala üsüne üsüne geliyordu? Yani, onunla bir ilişki yaşamak istemiyorsa, Harper'in buna aldırış etmeyeceğini ve sırf arkadaş kalmakla yetineceğini mi sanıyordu? Yok, bu mümkün değildi. Harper, Adam'ın hakkında neler düşündüğünü gayet iyi biliyordu. Ama nedense yanıt olarak hayırı kabul etmiyor, Harper'i sürekli olarak acınası bir duruma sokuyordu. Sanki Adam'la birlikte olmayı her şeyden çok istemiyordu. Sanki kalbini kırdığında ona söylediği o acı sözleri hatırlamıyordu. Ondan ne kadar nefret ettiğini, birkaç hata yaptı diye ona bir daha asla güvenemeyeceğini söylediğini Harper'in unuttuğunu sanıyordu. Sırf kaza oldu diye, ondan gönülsüzce af dilemesi, Harper ve Kara kazada...

Hayır. Harper o hafta sonu bunların hiçbirisini kafasına takmamaya niyetliydi. Dibe vurmasına neden olan onca acı, an, suçluluk duygusundan ve diğer şeylerden uzaklaşmak istiyordu. Kane bunu bildiği halde, ona bu oyunu oynamaya

curet ediyordu ha? Yok, bu düpedüz saçmalıklı.

Tabii, Adam'dan köşe bucak kaçarken, böyle bir durumla karşılaşacağını da tahmin etmeliydi. Adam'ı ancak tek bir şey pes ettirirdi. Harper'ın Kaia'ya ne yapığını öğrendiği anda, her şey biterdi. Hem de her şey. Harper buna henüz hazır değildi. Bu yüzden de Adam'dan kaçmaya devam edecekti.

Banyodan çıkıp Miranda'ya tek kelime dahi etmeden koridora fırladı. Kane'i bir an önce bulmalıydı.

"Harper, dur!" diye seslendi Adam ardından. Harper geriye dönüp bakınca, Adam'ın üstünde minnacık bir havıyla koridorda dikildiğini gördü. Geri gitmedi. Adam'ın yanlışlıkla kapıyı kapattığını ve dışarıda kaldığını fark edince, sırtarak yoluna devam etti.

Tam asansöre girmeden, Adam'ın okkalı bir küfür savurduğunu duydu.

Adam yarı çıplak vaziyette dışarıda kaldığını fark etmiş olmalıydı.

Kane içini çekti. Telefonuna yanıt vermek için, tereddütle yanındaki güzel sarışından uzaklaştı. Harper'ın lafını kesmeden önce, otuz saniye kadar onun sızlanmasını dinledi. Harper'ın yanıt vermesine fırsat vermeden "Beş dakika sonra lobide buluşalım," diyerek telefonu kapattı. Harper'ın telefon edeceğini biliyordu. Gerçi onunla karşılaşana dek aradan saatler de geçebilirdi ama Kane, tüm olası engelleri bir an önce ortadan kaldırmak istiyordu. Sarışın bekleyebilirdi.

O hafta sonu çok önemliydi. Planlarını Harper gibi bir çalığın bozmasına izin veremezdi. Harper'ın sesi ofskeden her an patlamaya hazırmış gibi çıkıyordu.

"Manyak mısın sen be?" diye bağırdı Kane'i görür görmez Kane, otelein lime lime olmuş koltuklarından tekine yayılıp

İstisna istisna "Ben de seni gördüğüme sevindim Grace," dedi. Ahı gümüş, vahi kalmış koltuğun deseni bir zamanlar otelin Orta Çağ temasına uygunmuş gibi görünüyordu. Ama zamanla renkler birbirine geçmiş olmalıydı. "Rahat geldiniz mi?"

"Yolculuk harikaydı, çok teşekkürler." Harper sanki Kane'e laf yetiştirmek tüm enerjisini alıp götürmüş gibi koltuğa çöktü. "Cidden Kane, ne bok yiyorsun?"

"Ne..."

"Adam diyorum... Adam odamda duş alıyordu. Bundan haberin var mıydı?"

Kane masum masum güldümsedi. "Bir kere, orası senin odan değil, hepimizin odası. Senin, benim, onun. Bizim, anladın mı? Kalabalık, mutlu bir aile olduğumuzu farz et."

"Peki, bunu bana söylemek aklının ucundan geçmedi mi?"

Kane omuzlarını silkti. "Dur bakalım, iki ayrı odanın parasını ödeyeceğimi de nereden çıkardın? Ben banka değilim Grace."

"Ben..." Harper lafını tamamlamadı. Kane onun neden konuyu uzatmadığını biliyordu. Kendisi Vegas macerasının tüm masraflarını karşılarken, Harper'in kalkıp odadan şikayeti etmesi yakışık alacak bir şey değildi. Harper Grace asla yakışsız bir biçimde davranmazdı. "Keşke önceden haber verseydin," dedi suratını asarak. "Bana uzak kurmana gerek yoktu."

"Önceden söyleseydim gelmezdin ki," dedi Kane. Adam'la Harper aylardır didişip duruyorlardı. Kane de bu durumdan usanmıştı. Onu asıl usandıran şey ikisi arasında aklı başında bir arabulucu gibi davranmak da değildi. Zaten birlikte vakit geçirmekten hoşlandığı bir, iki arkadaşı vardı. Onlar da birbirle tartıştırlaklarsa bu durum, işin içinden çıkılmaz hale gelirdi.

"Ne yapmamı istiyordun?" dedi Harper sızlanarak. "Uslu bir kız gibi davranıp aramızda hiçbir şey olmamış gibi davran-

lalsız "Ben de seni gördüğüme sevindim Grace," dedi. Ahı gitmiş, vahı kalmış koltuğun deseni bir zamanlar otelin Orta Çağ temasına uygunmuş gibi görünüyordu. Ama zamanla renkleri birbirine geçmiş olmalıydı. "Rahat geldiniz mi?"

"Yolculuk harikaydı, çok teşekkürler." Harper sanki Kane'e infiyetlendirmek tüm enerjisini alıp götürmüş gibi koltuğa çöktü. "Cidden Kane, ne bok yiyorsun?"

"Ne..."

"Adam diyorum... Adam odamda duş alıyordu. Bundan haberin var mıydı?"

Kane masum masum gülümsedi. "Bir kere, orası senin odan değil, hepimizin odası. Senin, benim, onun. Bizim, anladın mı? Kalabalık, mutlu bir aile olduğumuzu farz et."

"Peki, bunu bana söylemek aklının ucundan geçmedi mi?"

Kane omuzlarını silkitti. "Dur bakalım, iki ayrı odanın parasını ödeyeceğimi de nereden çıkardın? Ben banka değilim Grace."

"Ben..." Harper lafını tamamlamadı. Kane onun neden konuyu uzatmadığını biliyordu. Kendisi Vegas macerasının tüm masraflarını karşılarken, Harper'ın kalkıp odadan şikayet etmesi yakışık alacak bir şey değildi. Harper Grace asla yakışsız bir biçimde davranmazdı. "Keşke önceden haber verseydin," dedi suratını asarak. "Bana tuzak kurmana gerek yoktu."

"Önceden söyleseydim gelmezdin ki," dedi Kane. Adam'la Harper aylardır dıdışıp duruyorlardı. Kane de bu durumdan alınmıştı. Onu asıl usandıran şey ikisi arasında aklı başında birarabulucu gibi davranmak da değildi. Zaten birlikte vakit geçmekten hoşlandığı bir, iki arkadaşı vardı. Onlar da birbirlerini gırtlaklarsa bu durum, işin içinden çıkılmaz hale gelirdi.

"Ne yapmamı istiyordun?" dedi Harper sızlanarak. "Uslu bir kız gibi davranıp aramızda hiçbir şey olmamış gibi davran-

mamı mı? Hiç şansın yok."

"Bu benim sorunum değil Grace," dedi Kane. "İster onunla konuş, ister konuşma, hiç derdim değil." Kane söylediklerinde tam olarak ciddi değildi ama Harper'a söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. "Elimizdeki tek oda o. Yanlış anlama ama bu hafta sonu banyodan ya da yataktan çıkmamayı düşünüyorsan, bu duruma alışsan iyi olur."

"Ama..."

"Gıtmem gerek," dedi Kane ayağa fırlayarak. "Dünyanın en güzel sarışını, cesur şövalyesinin gelip onu kurtarmasını bekliyor. Şövalyeden önce yanına ben varmak istiyorum, anlarsın ya?" Kane ona göz kırptı. Harper ise sanki bir mucize eseri hafifçe gülümsedi. "Sana gelince, bu durumu kabullenmekten başka çaren yok. Rahatla, düşünu al, sonra Miranda'yı kap, bir saat sonra da burada buluşalım. Dışarı çıkacağız."

Harper saatine bakarak gözlerini devirdi. "Geary, gecenin bir vakit nereye gideceğiz? Bütün gün yoldaydık."

Kane başını salladı. "Grace, burası Vegas," dedi. Vegas'ın ne manaya geldiğini neden kimse anlamıyordu? "Burada gece ya da gündüz diye bir şey yok. Burada partiler bitmez, zaten geç kaldık."

"Bilmem ki..."

"Of, yapma! Ne zamandan beri Harper Grace bir parti davetini geri çeviriyor?"

Aslında Kane, bunun yanıtını da gayet iyi biliyordu. Zaten bu yüzden Harper'ın da gelmesi için ısrar etmiş, Adam'ın kolundan tuttuğu gibi solugu Vegas'ta almıştı ya! Harper'ın bir duvar süsü gibi davranması artık sıkıcı hale gelmeye başlamıştı. Onu eski haline döndürmenin vakti gelmişti. Harper'ın bunu isteyip istememesi de önemli değildi.

O iyi kaliteydi. Keskin, içimi kolay ve safı ama Beth'in, Fish'le Hale'in ansızın başladıkları provaya katlanıp da uyumasına yetecek kadar iyi değildi. (Provaya da prova demeye bin şahtı isterdi. Hale'in derone sesiyle mırıldandığı sözlerle, Fish'in, Beth'in saç fırçasını baget olarak kullanıp duvara çarpmasından oluşan müziğe pek de müzik denemezdi.) Beth bir saat boyunca bir o yana, bir bu yana döndükten sonra, nihayet uymaktan vazgeçmişti. Aniden Reed'in yanına uzandığını ve pür dikkat onu izlediğini fark etti.

Reed'in suratındaki şaşkın ifadeye gülmeden edemedi, "Ne var?" diye sordu.

"Bir şey yok." Reed muzip muzip gülümsedi, sonra onu öptü. "Haydi gidelim buradan."

Beth üsünde bir tişörtle mor renkli penye bir şort olduğu halde yataktan sırlayıp çoktan odadan çıkmış olan Reed'in peşine takıldı. Havuza gitmek için aşağı kata indiklerinde, karşılarına Haven Lisesi nin son sınıf öğrencilerinden birkaçı çıktı.

Beth ne kimi gördüğüyle ne de o sırada nasıl görüldüğüyle ilgileniyordu. Son zamanlarda onun için önemli olan tek bir kişi vardı. Yalnızca o kişinin yanında olup olmaması ona anlamlı geliyordu.

Yok, sadece o değil. Birisi daha vardı.

Onu ilk Beth gördü. Reed'le birlikte yakalanmadan koridora kaçmak istedi ama geç kalmıştı.

"Bak işte bu harika," diye homurdandı Harper hafifçe alnına vurarak, "Zaten hafta sonu tatilim yeterince berbat başladı."

Beth içinden, Onu görmezden gel, diye düşündü. Harper'la sürekli olarak tartışmaktan yorulmuştu. Bunun tek nedeni de hayatının baş aşağı gitmiş olması değildi. Harper onun hayatını mahvetmek için elinden geleni yapmıştı ama Beth'in intikam alma çabaları da neredeyse Harper'in hayatına mal olmuş-

tu. Beth kendisini Kaia'nın ölümünden de sorumlu tutuyordu. *Bunları düşünme*, dedi içinden. Kazada ölen Harper da olabiliirdi. Hastaneye götürülen, ıstırap verici bir iyileşme süreci geçiren, beti benzi alan, içine kapanan ve herkesin ilgi odağı haline gelen, zaman zaman da eleştirilerine maruz kalan kişi yine Harper'di. Aslında, onunla çoktan ödeşmişti de Harper'in bundan haberi yoktu.

Ancak affetmek sanıldığı kadar da kolay bir iş değildi. Harper'i görmek dahi Beth'in midesinin altı üstü olmasına yetiyordu.

"Selam Harper," dedi alçak bir sesle. Reed onun desteğe ihtiyacı duyduğunu anlamış gibi, elini sırtında gezdiriyordu.

Harper hiçbir şey demeden Beth'i tepeden tırnağa süzdü, sonra bakışlarını Reed'e dikti. "Yeni kız arkadaşınla eğleniyor musun bari?" diye sordu talsız talsız. "Sanırım bazı şeyleri unutmak bazılarımız için daha kolay."

Harper hışımla yanlarından geçmeye yeltendi. Reed bunu yapmasına fırsat vermeden koluna yapıştı. Beth içinden, *Bırak gitsin*, diye yalvarmaya başladı. Yine kavga gürültü çıkmadan Harper'in bir an önce oradan uzaklaşmasını istiyordu. Ancak Reed'in suratındaki ifadeden ve gerilen omuzlarından, onun Harper'i rahat bırakmayacağını anladı.

"Unutmadım," dedi tehditkar bir sesle. "Kaia olsaydı..."

Harper'in beti benzi atmıştı. "Sakın onun ismini ağzıma alma," dedi sert bir tavırla. "Bir şey söyleme. Keyfine bak." Sonra daha da alaycı bir tavırla "Eminim ki o da bunu yapmanı isterdi," diye ekledi.

Birkaç saniye sonra Harper gitmişti. Bu sefer desteğe ihtiyacı olan kişi Reed'di. Ancak Beth ona dokunmaya çalışınca, geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi Beth ama tabii Reed onun neden özür

dişideğim ya da neden üzgün olduğunu anlayamazdı.

"Sorun sen değilsin." Beth'e bakmıyordu. "Sorun falan yok orada."

Reed'le ilk tanıştıklarında, sürekli olarak Kaia'dan bahsediyordu. Sonraları bundan vazgeçmişti. Beth bunun nedenini bilmiyordu, sormaya da hiç niyeti yoktu. Reed onu ilk kez optikten sonra bir daha asla Kaia'nın ismini ağzına almamıştı. Bazen sesi tırıyor, gözleri uzaklara dahi yordu. İşte, böyle anlarda Beth onun Kaia'yı özlediğini biliyordu. Ama Reed bunu asla itiraf etmiyordu.

Beth bu durumdan hoşnut olmaması gerektiğini bildiği halde halinden memnundu. Çünkü Reed'le birlikte olabilmenin tek yolu olanları unutmaya gayret etmekti. Kaia'nın ölümüne neden olmuştu. Hayır, bu şekilde ifade edince bir şeyleri örbas etmiş gibi oluyordu. Kaia'yı o öldürmüştü. Belki kaza hesapta olmayan bir şeydi ama yine de onu öldürmüştü. Sonrasında da tereddütle, büyük bir suçluluk hissiyle ve yadsınamaz bir biçimde Kaia'nın yerini almıştı.

Çekinerek Reed'in elini tuttu. Reed'in elini geri çekeceğinden endişe ediyordu ama o, bunu yapmadı. "Gidip şu yüzme havuzu neredeymiş bakalım," diye mırıldandı Beth. Reed tamam manasında başını sallayınca, Beth elini sıkı. Reed yanında olduğunda, kendisini öylesine güvende hissediyordu ki. Reed onu asla yalnız bırakmazdı.

Tabii, gerçekleri öğrenmediği sürece.

Öğrendiği takdirde, sonsuza dek çekip gidecekti.

"İmdi işimize bakalım," dedi Kane hevesle ellerini ovuşturarak. "Neyle başlasak? 21'le mi pokerle mi?"

Harper'la Adam, hangi oyunla başlayacakları konusunda konuşmaya başladılar. Adam 21 oynamak istiyordu. Harper'sa

oyunu ruletten yana kullanıyordu. Miranda kararsızdı. Standart kumarhane oyunlarından hiçbirini bilmediğini kimseye söylemek istemiyordu. Kumarhaneler hakkında tek bildiği *Ocean's Eleven* filminde gördükleriydi. Yani, rulette renk seçmesi gerektiğini biliyordu. Vegas'a gelmeden önce heyecanla filmin DVD'sini kiralamıştı ama George Clooney dikkatim dağıttığından pek bir şey aklında kalmamıştı.

Aslında, Vegas'ta geçireceği hafta sonunda isteyeceği son şey bir polisle burun buruna gelmekti. Boyuna (daha doğrusu boyunun kısalığına), bebek suratına bakıp da ona kapiyı göstermelerini istemiyordu. İşin kötü tarafı, sahne bir kimlikle Vegas'ta yakalanıldığında, neyle karşılaşacağını da bilmiyordu.

Ama dışarı çıkığında ne çekingen, ne de dünyadan habersizmiş gibi davranmak istiyordu. Hele hele Kane ona gülücükler yollarken, asla salak durumuna düşmek istemiyordu. O yüzden, çenesini hiç açmamayı tercih ediyordu. Bu iki günü uslu ve tatlı bir kız olarak geçirecekti. Daha doğrusu, mümkün olduğunca olgun, kayıtsız, serseri ve Kane'in tercih edebileceği en uygun ruh haline bürünüp rahatına bakacaktı. Hepsi aynı odada kalırken yapabileceği başka bir şey yoktu. Tamam, belki odada iki yatakla iki arkadaşları daha olacaktı ama olsun. Dahası, Vegas'ta Kane'in tipi olan bir sürü kız vardı. Belki de aralarında bir şey olması cidden mümkün değildi. Ama Miranda yine de hayal kurmaktan zarar gelmeyeceğini düşünüyordu.

Ne de olsa burası Vegas'ı. Burada her şey ama her şey olabiliyordu. Yani, şartlar nasıl olursa olsun, insan olasılıklara açık olmalıydı.

Nihayet geceye oyun makineleriyle başlamaya karar verdiler. Ancak, asıl aksiyon oyun masalarındaydı. Oyun makine-

İki mavi saçlı yaşlı kadınlarla, peruk takan ve makinelerin
sesiyle para dökmesini bekleyen erkeklerle mahsus gibiydi. Mi-
randa elini cebine atıp bir avuç dolusu çeyreklik çıkardı. Sonra
bunları teker teker Yeşil Canavar isimli, üstünde yemyeşil bir
orman resmi olan makineye atmaya başladı. Elini uzun, gümüş
renkli kola götürdü, nefesini tutup kolu çekmeye hazırlanırken
elinin üstünde ılık ve güçlü bir başka el hissetti.

"Kendini şanslı mı hissediyorsun güzelim?" diye sordu
Kane arkasından.

Miranda gülmemek için dudaklarını ısırdı. Acaba Kane de
bir kumarhaneye gittikleri ve ilk ve son kez öpüştikleri zama-
nı mı düşünüyordu?

Yok, bu pek de olasılık dahilinde değildi. Ancak Miran-
da son beş yılını, umut ederek, hayaller kurarak ve bekleyerek
geçirmişti. Kane'in son derece bayık geçen gününü bu şekilde
renklendirmek istediğini biliyordu.

Kane ona o kadar yakın duruyordu ki göğsü Miranda'nın
sırtını okşuyordu. Miranda hızla arkasına dönecek olsa, kendi-
sini onun kollarında bulacaktı.

Yerinden hiç kıımıldamadan kolu çekti.

Miranda içinden, Çok geç, diye düşündü. Ya büyük ikra-
miyeyi tutturursa ne olacaktı? Filmelerde gördüğü kadarıyla,
büyük ikramiyeyi vurduğunuzda makinelerden oluk oluk ma-
deni paralar akardı. Gerçi filmlerde her şey abartılıydı ama ya
bir de sirenler çalmaya başlarsa ne yapacaktı? İnsanlar yanına
kızıp tezahürat edeceklerdi. Sonra da güvenlik görevlileri yanı-
başında bitip Miranda elini paralara dahi süremeden onu hap-
se alacaklardı.

Ancak, ne siren sesi duyuldu, ne büyük ikramiyeyi vurdu.
ne de paralar aktı... Yanında duran ve nefesi leş gibi cin tonik
tutkun koca elli adam da bir güvenlik görevlisi falan değildi.

Adam sözcükleri ağzında geveleyerek "Yalancı!" diye bağırdı. Yalpalaya yalpalaya ona daha da yaklaşıp elini omzuna atıverdi.

"Toz ol!" dedi Kane, sarhoş adamın üstüne çullanarak. Ama adam, Miranda'yı daha da kısılcasına almış, sonra da dengesini kaybedip yere düşmüştü. Miranda'yı da beraberinde yere sürüklemişti. Miranda adamın elleri parmaklarını üstünde hissetti. Oturduğu yerden düşerken adamın izlerle dolu suratında koca bir gülümsemenin belirdiğini de fark etmişti. Adamı ne kadar itmeye çalışsa da beceremiyordu. Bağtırmaya çalıştıyındaysa, ağzından hiç ses çıkmadı. Adam adeta ona yapışmıştı. Hala pis pis sırımlıyor, Miranda'yı çekıştırıp duruyordu. Miranda kendisini yapayalnız ve güçsüz hissetti.

Sonra, Kane adamın kolunu geri itmeyi başardı. Miranda silkinip ellerini göğsünde kavuşturdu. Soluklanması gerekiyordu. Kendi kendisine hiçbir şey olmadı diyordu. Panikleme-ye gerek yoktu, hiçbir yerine bir şey olmamıştı.

Yerden kalkmaya çalışan adam bir yengeç gibi sırtüstü debeleniyordu. Parmagını Miranda'ya uzatmış "Yalancı!" diye bağıcıyordu. Miranda gözlerini adamdan ayıramıyordu. "Hepiniz yalancısınız!"

Miranda, Harper'la Adam'ın da yanlarına geldiğini neden sonra fark etti. Adam onu korumak istermiş gibi elini omzuna koymuştu. Miranda tit tit titriyordu. Neler olup bittiğini anlamamıştı.

Güvenlik görevlileri sarhoş adamı yaka paça dışarı çıkarırken adam, "Her şey açığa çıkacak," diye inledi. "Artık sır mı yok, her şey ortada." Güvenlik görevlileri kalabalığı yara yara adamla birlikte parıl parıl parıldayan oyun makinelerinin ardında gözden kayboldular. Bir süre sonra da adamın sesi tamamıyla kesildi. Bir tek kıkırdama sesleri, makinelerden yükselen

...bantran yayınlanan caz müziği ve birilerinin bu-
...ikramiye vurduğunda sevinçle bağırışları duyuluyor-
...Bunlar Vegas'ın sesleriydi. Hayat hiçbir şey olmamış gibi
...ediyordu.

Arkadaşları bir ağızdan "İyi misin?" diye sorunca, Miranda
evet manasında başını salladı.

Sonra, zoraki bir gülümsemeyle "Amma da gerzek bır he-
rifii," dedi.

Kriz anı anlatılınca, Kane her zamanki gibi fütursuz gülüm-
semeyle karşısına dikildi. "Biliyor musunuz, adam haklıydı,"
dedi. "Yani, Vegas hakkında söyledikleri var ya? Buradaki her-
kes yalançı ama..." Gözlerini kısıp dudaklarını büktü. "Yalan-
cılar Vegas'ı kandıramazlar. Burası gerçeklerin açığa çıktığı şe-
hu."

Adam elini hızla Miranda'nın omzundan çekip geriledi.
Acaba Miranda da aynı şeyi mi düşünüyordu? Zil zurna sar-
hoş oldukları bir gece paylaşıkları sırrı Miranda hayal me-
yal anımsıyordu. Her ikisi de o geceyi sonsuza dek unutmaya
katar vermişlerdi. O gece olanlar her şeyi berbat edebilirdi.
Hem kimsenin olanları öğrenmesine gerek yoktu ki! Hele hele
Harper'in bilmesine hiç gerek yoktu.

Ama ya Kane haklıysa? Ya bu şehirde, havasında suyunda
sırları açığa döken bir şeyler varsa? Miranda beti benzi atmış
Harper'a baktı. Harper'ın altı dudagı titriyor, bir Adam'a bir
Miranda ya bakıyordu.

Aniden Miranda'nın aklına korkunç bir şey geldi. Hafıalar-
ca Harper'ın o gece neler olduğunu öğrenmesinden endişe et-
...O gece Adam'la arasında geçenler son derece masumane,
...ve sarhoşlukla yapılmış bir şeyler olsa da ya Harper
...bir düşünceye kapılırsa ne yapacaklardı? İşte o zaman
...Harper onları asla affetmezdi.

Harper olanları öğrendiği anda, hâpı yuttuklarının resimiydi. Işın kötü yanı, Harper olanları çoktan öğrenmiş de olabiliyordu.

Tek istediği bir kaçıştı. Normale dönmek istiyordu.

Ne aptallık ama!

Kane tabii ki haklı. diye düşündü Harper tatsız tatsız. Tabii ki burası tüm sırların açığa çıkacağı yerdi. Herkes sarhoş olur, asla uyumaz, sınırlarını zorlar, kendisini akışa bırakırdı. Felaket geliyorum demez, değil mi?

Burası onun felaketiydi işle. Ya herkes sırrını öğrenirse? Gözlerinin önüne unutmak istediği o an geldi. Hani unutmak için yüzlerce kilometre katettiği an... Elleri direksiyonda, ayağı gaz pedalında, tüm dünya fıldır fıldır dönerken, her taraftan alevler yükselirken...

Şimdi herkesin ona acıyor olması zaten yeterince can sıkıcıydı. Bir de herkes direksiyon başında onun olduğunu öğrenirse, daha da kötüsü ya Adam öğrenirse...

Adam'ın ne düşündüğünün umurunda olmadığını düşünmek istiyordu. Yok, artık o umurunda değildi. Ama Adam'ın kazaya neden olduğunu öğrendiği takdirde, ona bir katıl muamelesi yapacağını da biliyordu. Adam onu hayatta affetmezdi. Neden affedecekti ki? Harper kendisini dahi affetmekten acizdi.

İçinden, *Sadece iki gün, diye geçirdi. Kırk sekiz saat.* Bu süre boyunca, hayatta kalırsa, sırrını açığa çıkarmazsa, gerçek kişiliğini, asla affedilmeye layık olmayan o yanını gözlerden ırak tutarsa, her şey yoluna girebilirdi. Acı çekmekten kurtulmak istiyordu. Bu yüzden Vegas'a gelmişti ama belki de burada olmak işleri hiç değiştirmeyecekti. Belki de asıl ihtiyacı olan şey son bir sınavdı. Sonra, her şeyi geride bırakıp ilenye bakabilirdi, sessiz sakin bir hayat sürebilirdi. Vegas'ta ayakta kaldığı sürece, her şey yoluna girecekti. Asıl sınav buradaydı.

"Saçmalamayın millet," dedi Kane arkadaşlarını çıkışa doğru sürükleyerek. "Şu anda bile bir partiyi kaçıırıyoruz."

"Ama ben biraz kestirmeyi düşünüyordum," dedi Miranda ve başını önüne eğdi.

Adam lavana bakıyordu. "Ben de."

"Kane bak, belki de onlar haklı," diyecek oldu Harper.

"Ne saçmalıyorsunuz be?" diye bağırdı Kane. Birkaç metre ötede yanıp sönen tabelayı işaret etti. BÜYÜLÜ GECEYARISI BÜFESİ - 24 SAAT BOYU ZİYAFET. "Tek içki fiyatına iki içki veriyorlarmış bu gece. Ne bekliyoruz?"

"Bu gece daha fazla içmem," dedi Adam. "Ben almayayım."

Kane arkadaşlarına sanki uzaylı yaratıklarmış gibi hayretle bakıyordu. Sonra, neler olduğunu anlamış gibi başını salladı. "Anladım," dedi sırıtarak. "Sizi korkuttum. Bakın, hiçbirimizin sırrı mırısı olmadığına eminim..."

Sonra Harper'a döndü. Harper gözünü dahi kırpmadan ona bakıyordu. Kane onun neden korktuğunu, o da Kane'in onu korkutmaya çalıştığını biliyordu.

"Varsayalım ki bu gece bir yerlere gireriz," dedi Kane. "Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz? Bir bara gidip doyasıya içelim. Bu hafta sonu birbirimiz hakkında öğreneceğimiz her şey aramızda kalacak. Buradan ayrılır ayrılmaz her şeyi unutacağız. Nede olsa, Vegas'ta olan her şey..."

"Bana bak, bu laflar eskidi artık," dedi Harper ters ters.

Kane lafını tamamladı: "...Vegas'ta kalır." Sonra da kaşını havaya kaldırarak "Anlaştık mı?" diye sordu.

Hepsi tamamen manasında başını salladı. Anlaşmaya resmîyet kazandırmak için el sıkıştılar. Harper önemli bir sırrı olan tek kişi olduğunu biliyordu. Bu riske kesinlikle girmeyecekti. Anlaşma yapmış olmaları da hiç önemli değildi.

"Güzel. Şimdi gidip birer kokteyl alalım da anlaşmanın

keyfini çıkaralım," dedi Kane bara doğru yönelirken "Yiyin için ve mutlu olun millet. Çünkü yarın aynı şeyleri bir kez daha yapacağız."

Reed resmen kafayı bulmuştu.

Ama bunun nedeni uyuşturucu falan değildi. Neden Beth'ti. Neden o sarı saçlar, masmavi gözler, pamuk şekeri misali dudaklardı. Beth tıpkı oyuncak bir bebek ya da bir dergiden fırlamış bir model gibiydi. Bir fotoğraf kadar da mükemmeldi. Buna rağmen, öylesine gerçekti ki işin tuhafı ne yapacağını önceden kestirmek de asla mümkün olmuyordu. Reed'i o seçmişti. Bu kız yıllarca iftihar listesine girdikten sonra çuvallamış, süper starlıktan miskin bir tipe dönüşmüştü. Reed onun hayatına nasıl girdiğini dahi tam olarak hatırlayamıyordu. Beth'i ansızın yanı başında bulmuştu sanki. Sanki Reed bir gün derin bir uykudan uyanmış, onu karşısında görmüştü. Daha doğrusu, bir parçası Beth'le birlikteydi.

Kaia'dan sonra Beth ona yardım etmişti. *Unutması için değil*, diyordu Reed kendi kendine. Beth ona hayatta kalması, yaşaması için yardım etmişti.

Beth'e bir kez olsun onda ne bulduğunu, neden yanında olduğunu sormamıştı. Belki de bunun nedeni Beth'in sonsuza dek yanında olamayacağını bilmesiydi. Reed o güne dek asla gelecek için endişe duymamıştı. Bunu neden şimdi yapacaktı ki?

Beth havuzun kenarına uzanıp çıplak ayaklarını suya sarkıttı. "Keşke mayomu giyseydim," dedi. "Jakuziye de girebilirdik."

Reed hayatında bir kez jakuziye girmişti ve bu anı da hayatının unutmak istediği bölümünde kalmıştı. "Bak çok eğleneceğiz," demişti Kaia, ona. Reed onun sesini hala duyabiliyordu *İnan bana.*

"Ben mayo falan giymem," dedi Reed. Jakuziye girdiği ilk

ın çirliçiplaklı Üstündeki siyah AC/DC tişörtünü ve siyah lime lime olmuş blucini işaret etti. Bunları üstünden çıkarmazdı "Boyle gireceğim."

Beth uzun bacaklarını yana atıp ayağa kalktı. Sonra da Reed'in şezlonguna uzandı. Reed ona yer açmak için yana kaydı ama Beth ona sokulup bacaklarını üstüne attı. Havuzda kimsecikler yoktu.

Başını Reed'in göğsüne dayayıp göğe baktı "Yıldızlar görünmüyor," dedi. "Ne tuhaf."

Her ikisi de Grace gibi akşamları ışıkları teker teker söndüğü, yıldızların ortaya çıktığı medeniyetten uzak bir kasabada büyümüşlerdi. Gecenin kapkaranlık olması onları ürkütüyordu. Sanki karanlık üstlerine üsilerine geliyor, yıldızlar sonsuza dek ortadan kaybolmuş gibi bir hisse kapılmalarına neden oluyordu. "Buna alışsan iyi olacak," dedi Reed. "Önümüzdeki sene..."

"Evet, önümüzdeki sene..." Beth sus pus kesildi. Reed onun aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu: Mezuniyet, yaz tatili derken Beth valizlerini toplayıp üniversiteye başlamak üzere Los Angeles'a gidecekti. Kendisi de monoton hayatıyla bir kez daha baş başa kalacaktı. "Aklıma gelmişken," dedi Beth bir süre sonra, "üniversiteye gitmeyeceğim."

Reed hiçbir şey demedi.

"Gitmiyorum... Artık gitmek istemiyorum" diye devam etti Beth yavaşça. Hala göğe bakıyordu "Berkeley'ye kabul edilmiş olsaydım, belki gidebilirdim. Yani, olanlar olmamış olsaydı ya da ne bileyim başka şeyler olsaydı..." Beth uırıyordu. Reed onun sözünü okşamaya başladı. "Artık eskisi gibi değilim," dedi en sonunda "Üniversiteye gitmek istemiyorum."

"Yani, önümüzdeki sene burada mı?"

"Evet, Grace te olacağım." Beth gözlerini göremediği yıldız-

lardan ona çevirdi. Elini Reed'in yanına koydu. "Bu konuda pek konuşmadığınızı biliyorum," dedi. "Yani, önümüzdeki sene ne yapacağımızı konuşmuyoruz ama düşündüm de Grace'te kalmama mutlu olabilirsiniz."

Beth'in tüm hayallerini yüzüsu bırakıp Grace'ten gümekten ve daha iyi bir hayat sürmekten vazgeçmesine mi sevincekti? Karşılıklıları ilk günden beri Beth'in gelecekle ilgili hiçbir şey demediğine, onunla birlikte tembellik ettiğine, müzik dinleyip oturma odasına mı mutlu olacaktı? Kendisinin aksine Beth'in iyi bir geleceğe sahip olduğuna ama bundan vazgeçtiğine mi memnun olacaktı?

"Evet," dedi Reed başını öne uzatarak Beth'i hafifçe öptü. Hala dudaklarının ilk günkü gibi yumuşak ve tatlı olduğuna şaşıyordu. "Sanırım mutlu olurum."

Masaya kaburga, karides kekreyli, yoğurt ve bal soslu taze meyve, Meksika biberleri, sarımsaklı domuz filetosu, kızarmış tavuk kanarları, köfte, patates püresi, ciğerli chutney ve Geceyarısı Büyüsü çalışanları sabit kumulluklarını kontrol etmeye mecbur etmediklerinden birkaç sürahi de bara getirmişlerdi.

Keyiflerine diyetleri yoktu!

Yalpalaya yalpalaya yolda yürürken, Miranda dibi ağzına dolanarak "Bu pöden harikaydı," dedi. Sırlarının açığa çıkacağı endişesini üstünden umamıyla atmıştı. "Vegas'i seviyorum."

"Viva Las Vegas!" diye bağırarak Harper kollarını havaya kaldırarak "Sene seviyoruz!"

Kurşun döner onlara bakmadı.

"Sese!" dedi Miranda tükürükler saçta saçta. Sonra da Harper'i hafifçe döndü. Daha doğrusu bizi alamayıp onu itti. İki de neredeyse yere yuvarlanacaklardı.

Kane, "Sakin ol" diyerek Mirandayı kolundan tutup den-

gesini sağlamasına yardımcı oldu. Miranda ona seksi ve zeki bir yanı vermek için uğraşsa da "Heyt he! Vegas!" diye bağırdı.

Sonra bir şey gördü. Onu gördü. Akı menelik reklam panosuna baktı. En sevdiği grubun, yani Crash Burners'in solisti Jared Max bir rock tanrısıydı. Adam Levine'den bile daha yakışıklıydı. Justin T.'den de yakışıklıydı, hatta Kane'den de.

Miranda kaldırımında dizlerinin üstüne çöküp "Harper," dedi heyecanla, "Harper, hah." Sanki bir tanınmış zembere bakiyormuş gibi gözlerini reklam panosundan ayırmaksızın Harper'a bakmasını işaret etti.

Crash Burners – canlı performans Tek Bir Gece

Afişte grubun davulcusunun kalasının üstünde san bari-
lerle "BİLETLER TÜKENDİ!" yazıyordu.

"Harper," diye inledi Miranda. "Konser vereceklerini Cade-
meyeceğiz."

Harper da Kane'le Adam'ın şaşkın bakışları arasında arka
daşının yanına çömelidi. Çocuklar ne olduğunu anlayamamış-
lardı.

"Hayır, gidiyoruz," dedi Harper arkadaşına sarılarak.

"Bilet yok," diye sızlandı Miranda da yorgunluktan bup
düşmüş bir halde. O sırada daha uzun bir cümle kurması ya da
mantıklı bir şey söylemesi zaten mümkün değildi.

"Sona gidiyoruz dedim doğum günü çorucu!" diye bağırdı
Harper. Sonra kaldırıma devrildi. Adam onu ayazla kaldırıktan
cıyak cıyak bağırdı. "Yemin ederim ki gidiyoruz!"

Adam'ın Harper'ı yerden kaldırmayı huşu içinde izleyen
Miranda, Sıra bende, diye geçirdi içinden. Kane'e dönüp ona
sessiz bir mesaj yolladı. "Gel de beni kaldı!"

Yoksa bunu yüksek sesle mi söylemişti?

Kane gülmeye başladı. Miranda'ya kollarından tutup ayağa kaldırdı. Miranda onun ellerini bırakmak istemiyordu. O yüzden iyice Kane'e sokuldu. Crash Burners'i ve muhtemelen Jared Max'i bir anda unuttu.

Kane onun kadar yakışıklı olmayabilirdi. Sarhoştu ve muzikden hiç anlamıyordu ama yanı başındaydı. Gerçekli. Otele dönme kadar da Miranda'ya anı.

Bölüm

3

"Ayyy, saat kaç?" dedi Harper. Bir yandan da yarıka yarıka detaylıp yaşadığını başına çekerken gözlerini kamaştıran sabah ışığını engellemeye çalışıyordu.

"Sss, daha çok erken, biraz daha uy." diye fısıldadı Miranda. Sont'a da yavaşça yataktan kalktı. Ancak hala yan sarhoş olan Harper, arkadaşının her hareketini ağır dalgalanmalar arasında sallanıyormuş gibi hissetti. Önceki gece fazla içmeye karar vermişti ama hem stres almak istemişti hem de Kane'in ısrarlarına dayanamamıştı. Bir bira, demiş kendi kendine. Sadece tek bir bira içecekti, o kadar.

Birayr bir sokakta içtiğini, tüm beden ne güzel bir ılıklığın yayıldığını ve bir bira daha aldığını hatırlıyordu. İşte, ikinci biradan sonra her şeyi hayal meyal anımsıyordu.

İçkinin ölçüsünü kaçırmamasını üstünden henüz birkaç saat geçmesi ke Miranda'nın parmaklarının ucunda benzyoya girmesi Harper'in içkiyle sıvanmış beyininde fil ayak sesleri gibi duyuluyordu. Uyumak falan hikayeydi, başının çalınması umut gerekiyorsa yapmaya hazır.

Bu yüzden de kımıldamadan yatakta uzanıyordu. Ama en ufak sesi dahi duyuyordu.

Tuvaletin kapağı kapanmıştı.

Su sesi geliyordu.

Miranda'ya inanılmaz bir biçimde kusuyordu.

Harper bu sesi iyi tanırdı.

Sonra sifon çekildi, su akmaya devam etti. Düşünceli arkadaşları dışlarını fırçalıyor olmalıydı. Miranda dışlarını fırçaladıktan sonra gargara yaptı ve yine parmaklarının ucunda yatağa geri döndü.

"İyi misin?" diye fısıldadı Harper arkadaşına yer açarken.

Miranda utanç, utanç, gülümsedi. "Çok içmişim. İğrenç sesler çıkardıysam özür dilerim. Sen uyumana bak."

Ancak Harper arkadaşının ıktıyı fazla kaçırdığında kusmadığını gayet iyi bilirdi. Son zamanlarda arkadaşlarıyla fazla ilgilenmemiş olabilirdi ama kör de değildi. Miranda önceki gece çılgınlar gibi yiyip içmiş, sabah da her şey olduğu gibi çıkarmıştı. Neyse ki bunu her sabah yapmıyordu. En azından, Harper yapmadığını düşünüyordu. Miranda sık sık kusmuyordu ama geçen sonbaharda hepsinin hayatı bir kabaşa dönüşmeden öncesine göre de daha sık kusuyordu.

Miranda'ya bir şey diyebilirdi. Miranda onun sözünü dinlerdi. Arkadaşlıkları bunun üstüne kuruluydu.

Ancak o hafta sonu Miranda'yla arasını düzeltmeye çalışacaktı. Şimdi onu peylamanın bir manası yoktu. Onu bir kez daha kendisinden uzaklaştırmamalıydı. Hem kendisi gerçeklerden kaçmak için etinden geleni yaparken, Miranda'ya gerçeklerle yüz yüze gelmesini nasıl söyleyebilirdi?

Harper içine derin bir neles çekip kolunu ona uzattı. Onu bir güzel omuzlarından sallayıp uyandırmak istiyordu. Ama kolu yavaş düşü, gözlerini kapadı. Aniden tüm enerjisini kay-

beirmişti. Tek istediği uyumaktı.

Miranda'nın sorunu pek de *mükim* değil, diye düşündü. Bu meseleyi onunla konuşmak için doğru yeri ve zamanı bekleyebilirdi.

Bir başka deyişle: Bu konuyu açmaya korkuyordu.

Son zamanlarda sorunlarını çözmek için takındığı o umursamaz tavrı takındı. Sorunları görmezden gelerek de çözebileceğini düşünüyordu.

Beth resmen ayakta uyuyordu. Sabahın yedisinde uyanmışlar, All American Bands Battle'in düzenleneceği yere herkesten önce varacaklarını düşünmüşlerdi. Ama hiç de bekledikleri gibi olmamıştı. Konser salonuna ve içerideki kokuya bakılacak olursa, grupların birçoğu geceyi orada geçirmişti. Beth le Kör Maymunlar'ın önünde yaklaşık elbise vardı ki bu da aşağı yukarı bir saat boyunca diğer grupları dinleyerek ıskence çekecekleri manasına geliyordu.

Sakmun ön tarafındaki metal masaya vardıklarında, gözlerine mor renkli kalem çekmiş, saçlarını da aynı renk boncuklarla örmüş aşık suratlı bir kız kafasını kaldırmadan Beth'e birköm uzandı. Sanki nefes almak bile onu yoruyormuş gibi "Grup ismi?" diye sordu.

Beth çocuklara baktı. İçlerinden birisinin yanıt vermesini bekledi ama kimse konuşmadı. Demek grubun en vefakar hayranı, onları adım adım izleyecek olan yeni kişi kendisiydi. Formları doldurmak da ona düşüyordu. Bundan iyisi can sağlığıydı. Grupla ilgili ne kadar çok sorumluluk üstlenirse, onu daha fazla ihtiyaç duyacaklardı. Hem grubun bir parçası olduğunu hem de aslında olmadığını bilmenin verdiği utançla "Kör Maymunlar," dedi.

Kız elindeki formuları gözden geçirip silâhıyla içini çekti.

"O kadar da umutsuz olma Reed Sawyer," dedi Starla formdan Reed'in ismini okuyarak. Ona her birinin usûnde 32 yazan bir avuç dolusu düğme uzattı. Bunlardan ikisini Beth aldı, diğerlerini de Fish'e Hale'e uzattı. Starla ise geriye kalan diğer düğmeyi alıp Reed'in uşörüne ilâştırdı. Beth kızın uşörüne siyah renkli oye sürdüğünü, bileğinin iç kısmında da dikenli bir gül dövmesi olduğunu fark etti. Tabii bunları Reed de fark etmişti. Starla, Reed'in göğsüne vurdu ve "Burası Vegas" dedi. "Burada her şey olabilir."

"Bu boktan programı nasıl izleyebiliyorsunuz?" dedi Reed televizyonu işaret ederek. Parlak mavimsi renkli bir sincap büyüğü bir ormanda konuşan bir kuşu takip ediyordu.

"Asıl soru senin neden bunu izlemediğin?" diye sordu Harper. Bacaklarını havaya kaldırıp rahatlarmış hır biçimde yatağa uzandı. "Cumartesi sabahı güzgi film zamanıdır. Çocukluğunda ne yaptığını çok merak ediyordum. Ruhsuz olmanın nesini?"

Kane omuzlarını salladı. Çocukken cumartesi sabahlarını babaları eve gelmeden erkek kardeşiyle birlikte verdikleri partinin izlenini yok ederek geçirirlerdi. Ruhsuz olmasına gelince. Günah Şehri'nde bir cumartesi sabahı akşamdan kalmış olan birisane sorulacak soru muydu bu şimdi?

"Bir telefon açmam gerek," dedi kızlara. Sonra da hala uyku tutumunun içinde horul horul uyumakta olan Adamı işaret etti. "Bu tembelle uyanırsa, tıraş losyonuma dokunmamasını söyleyin."

"Tamam Tyra'cığım," dedi Harper alaycı bir tavırla. "Makyaj malzemelerine ve saç jölene de dokunmamasını söyleleriz." Kane'in ona fırlattığı yasak yanlışlıkla Miranda'nın kafasına isabet edince Miranda kükürdüyarak yasığı yakalayıp ona geri fırlattı. Gece uyurken giydiği açık renkli eski püskü grı uşörünü

ayrılıp gergin karnını ortaya çıkardı

"Hemen geri döneceğim bayanlar Benî fazla özlememeye gayret edin " Kane kafasında bir şapka varmış gibi elini başına götürüp selam verdi, sonra da odadan çıktı Arkadaşları günü televizyon izleyerek geçirirler de olurdu Kane birkaç saatı ayakta idi Düşünü almış, ırlı ırlı giyinmiş, dışarı çıkmaya hazırdı Yapması gereken birkaç ıdak ı kalmıştı

Telefonuna bir numara ısladı ve aradığı kişi komuşmaya ırsal bulamadan "Geldim," dedi, "Ne zaman buluşabiliriz?"

"Para yanında mı?"

"İstedığımı şeyler sende mi?"

Sessizlik oldu "Bulacağımı söylemişim Sormana gerek yok "

Amma Kane ışını her zaman sağlama alırdı "Nerede buluşacağınızı söyle," dedi Koridorda rasladığı Haven Lisesinden birkaç kız, pijamalarla ortalıkta dolanıyorlardı Kane'i görünce kıkırdamaya başladılar Bazılarının yanakları al al olmuştu Kane o muhaseem gülümsemesiyle her birine el salladı, sonra duvara dönüp telefonuna egildi Genellikle başkalarının onu fark etmesini ve insanlarla sohbet etmekten hoşlanırdı amma bu ı yalnızca onu ilgilendiriyordu "Ne zaman ve nerede?"

"İki buçukta Fantaşıa Ciel'i'nin arka lobisindeki çeşmenin orada Orayı biliyor musun?"

"Bulurum," dedi Kane ve telefonu kapattı Sonra, saatler göz arı Tam iki saat vardı Daha doğrusu cennete öldürecek iki saat vardı Vegas gibi yerde iki saatı gayet iyi bir biçimde değerlendirebilirdi Ancak bir an önce görüşmeye gitmek, o ıyı bitirmek ısınyordu Gangara yazmak ve cüzdanını almak için odaya geri döndü Aklından keyif şehri Vegas'la yapılabilecek ışler geçiyordu

Aslında, Kane in aynı bir cennet olan okukundan uzaklaşp

da Vegas'a gelmesi için önemli bir nedeni yoktu. Orada istediği her şey zaten vardı. İçki, bilesi, kızlar, kumar, sonsuz olasılıklar. Ama hayatını biraz daha renklendirmenin kimseye bir zararı yoktu. Bunu yapmanın en iyi yolu da nakiten geçermişti.

Fazla nakit göz çıkarmazdı.

"Ne demek gidiyorum?" dedi Harper banyo kapısının önüne geçerek. Sabahın bu saati hayal kırıklığına uğramak için çok erkenli.

Kane lavabonun üstüne oturup ayaklarını yere sarkıtı. "Odadan dışarı çıkıyorum, kapıyı aradımdan kapatıyorum, kordonda yürüyorum, asansöre biniyorum."

"Kes sesini," dedi Harper ters ters. "Alaycı laflar için vakti fazla erken."

"Öğle vakti oldu," diye yanıt verdi Kane.

"Her neyse. Dem gece konuşuklanmazı unuttun mu yoksa?"

Kane başını yana eğdi, çenesini kaşadı ve düşünmüyormuş gibi yapı. "Dünya barışından mı söz etmiştik?"

Kane bazen sersemnin teki olabiliyordu. Ama çok da laydalı bir arkadaştı. En azından, canı iyi davranmak istediğinde brydalı şeyler de yapabiliyordu. "Yarınki konserden bahsetmiştik ya? Crash Burners, humırladın mı?" Kane ısıfını bozmadan ona bakıyordu. "Miranda için bugün hilei bulmama yardımcı olacaktın?"

Kane başını salladı. "İçkiliyken verilen sözlerin hiçbir önemi yoktur. Kurallar kitabına bir bak istersen."

"İyi de Geary, sen her zaman ya içkiliysindir ya da kafan iyidir," dedi Harper.

Kane onu götürmedi. "Şimdi neden kimseye bir şey için söz vermediğimi anladın mı?"

"Of, zavallının teklaun sen." Miranda'ya alacağı muhtesem

günü hediyesini unutmak zorundaydı. Arkadaşına sarhoşken bile bulacağına dair söz vermişti ama olsun. Ne yapacak bütün gün? Odada kalıp kendisine mi acıyacaktı?

"Bana bayılıyorsun, değil mi?" Kane lavabodan aşağı inip Harper'ın yanından geçti ve kapıya yöneldi. "Bak, istersen sana bu konuda yardımcı olabilecek birisinin ismini verebilirim," dedi. "Oasis Volcano'da kapı görevlisi olduğumu biliyorum, o yüzden sana yardımcı olabilir. Onunla konuş. Adam'ı da beraberinde götür."

"Nedenmiş?" diye sordu Harper suratını ekşiterek Vegas'a geçireceği hafta sonu onu ne kadar az görürse, o kadar iyiydi. Adam yanında olmadığında onu hayalından çıkarması da kolaylaşıyordu. Ama gözlerinin tam önünde olduğunda, bir köpek yavrusu gibi "Sev beni" dercesine ona bakarken, hislerine kapılmamayı nasıl başaracaktı? Önceki gece ona neredeyse teslim olmak üzereydi. Lobide Beth'e raslamak aklını başına getirmiş, asla Adam'ın asil prensesi olmayacağını anlamıştı. Tüm enerjisini ikinci sırada olmak için harcıyamazdı.

"Su bahsettiğim adam biraz sorunlu bir tip. Öyle herlele konuşmaz. Ancak beni tanıdığını söylersen yardımcı olabilir. Tabii bir de şey kıyaletini görürsen."

Harper gözlerini devirdi. "Eminim ki Adam'ın bir yerlerde bu Kane maskesi vardır."

"O adamla bugüne dek hiç yüz yüze gelmedim," dedi Kane. "Arada bir, keyfi yerinde olduğunda bana iyilik yapar. Yeter ki Adam onu ben olduğumu söylesin. Ben yeterince iyi idare edeceğim."

"Asıl ne iyi olundu biliyor musun?" dedi Harper sözükleri tane tane yayarak. "Aslının oraya benimle birlikte gimesi. Beni ciddi ciddi onunla yalnız mı bırakacaksın yani?"

Kane onu avutturmuş gibi başını okşadı. "Bu senin iyiliğin

ıçın Grace," dedi "Ya kabul edersen ya da hoş verirsin."

Harper kaybetmekten nefret ederdi. Bunu Kane de gayet iyi biliyordu. Zaten o yüzden onu alt etmekten bu kadar hoşlanırdı ya! "Tamam, kabul" dedi Harper. İçini çekip sansını azıcık zorlamaya karar verdi. "Ama bir şey daha istiyorum." Avucunu ona doğru uzattı.

"Beş mi çakıyım?" dedi Kane renk vermeden. "E, tamam, madem ısrar ediyorsun."

"Beş çakımdan daha fazlasını istiyorum Geary. Beni salak çırağının peşine takacaksın, Mirandayı uyalamanın bir yolunu bulmam gerek. Bu sana pahalıya pahalayacak."

Kane, Harper'in elini tutup yavaşça aşağı indirdi. "Onu da yanına al."

"Ama bilet işi sürpriz olacaktı," dedi Harper. "Onun hiçbir şeyden şüphelenmesini istemiyorum."

"Beni banyoya kapatıp gizli gizli işler çevirmek onu hiç şüpheye düşürmeyecek öyle mi?" diye sordu Kane kaşını havaya kaldırarak.

Harper onun bu huyundan nefret ediyordu. Ortaokuldayken, kışlarını birbirinden hayımsız bir biçimde oynatabilmek için aynanın karşısında saatler harcamıştı ama hiç başarılı olmamıştı. Belki de bu ırsî bir şeydi. Ancak, tıpkı Kane gibi bençil, vurdumduymaz, serseri kişilerin yapabildiği bir şey olduğu ortadaydı.

Kendisini ona hayranlık beslemekten alamıyordu.

Ama bu pes edeceği munasına da gelmiyordu.

"Ayrak da o işte ben ilgileneyim," dedi. "Bilet meselesini halletmeine yardım et yeter. Bana yardım etmek istemiyorsan Miranda'nın hamurunu için yap." Harper onun suratındaki ifadeden kanılarını doğru oynadığını anlamıştı. Miranda ne kadar istese de Kane asla onun hayallerini süsleyen erkek olarak gerçek bir

yalla ona yüz vermeyecek, aşkını ilan etmeyecekti. Bunu Kane de biliyordu. Tüm serseriliğine rağmen, bu durumu özlediği de belliydi.

Ancak yeterince özünmüyor da olabiliyordu tabii. "İyi denemeydi. Yutmadım," dedi Kane.

"Tamam," dedi Harper omuzlatını silkerek,

"Tamam mı dedin?" Kane şüpheliyle ona bakıyordu.

"Evet." Harper tatlı tatlı gülümsedi. "Sonun değil. Boş ver."

"Bir dakika, ne işler çeviriyorsun yine?"

Ah, Kane onu öylesine iyi tanıyordu ki. "Bir şey çevirdim. İşler yok. Boş ver dedim ya. Eminim ki üçümüz harika vakit geçireceğiz."

"Üçümüz mü?"

"Üçümüz," dedi Harper bir kez daha. "Miranda, sen ve ben. Tıpkı Üç Silahşörler gibi. Anlarsın ya, üçümüz."

Kane'in suratında kocaman bir gülümseme habirdi.

"Öyle değil, salak!" dedi Harper ters ters. "Sen esrareli bir iş peşinde olduğunu söyleyeceksin, biz de seninle geleceğiz. Nereye gidersen git, biz de geleceğiz. Ne yaparsan, ayırsanı biz de yapacağız. Bugün her ne yapmayı planlıyorsan, biz de."

"Tamam, zıvalığı kes. Sen kazandın."

Harper ona tatlı bir gülücük fırlattı. "Kulakların pas ettili."

"Parayı al ve git." Kane cüzdanını çıkarıp ona kredi kartını uzattı. "Onu öğleden sonra bir spaya yolla. Kızlar o tür şeylere bayılır, değil mi? Masaj, kokulu mumlar, marukü pedikür alan."

Aslında, spaya birisi gidecek olsa, bu kesinlikle Kane olurdu ama Harper bir şey demedi. Üstündeki Theory marku gömlektten Diesel marka bluzine kadar Grace kasabesindeki tek metroseksüel adayı oydu. Üstelik bununla da gurur duyanlı.

Harper henüz kredi kartını eline almadığından, ağzını acıp bir şey demeye cesareti edemedi.

Kane ona kredi kartını ve "arkadaşının" numarası ile isminin yazılı olduğu kağıdı uzattı. Sonra, sol kaşını havaya kaldırıp kapıya yöneldi.

"Bu acele ne?" diye sordu Harper kendini tutamayarak.

"Sonra anlatırım."

Eh, böyle diyeceğini tahmin etmek gerekirdi.

"Sahu mı?"

"Hayır."

Aralarındaki tuhaflik yeni bir şey olmasına rağmen artık usandırıcı bir hale gelmişti.

Önceki gece hafızalardı ilk kez bir araya gelmişlerdi. İlk biradan sonra Harper'in tavırları yumuşamış, aralarındaki soğuktan neredeyse erimiş, Adam ona umutla yaklaşır olmuştu. Ta ki bu sabah Harper onu yine zersleyene dek.

Adam Harper'i gayet iyi tanıyordu. Ona asla yüz vermeyecekti, artık bunu anlatmıştı. Ona istediği şeyi vermezse bu asla veremeyecekti, Harper ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu asla ısrar etmeyecekti. Belki de son zamanlarda ona pek de ihtiyaç duymamaya başlamıştı.

Böylece, birbirlerine gayet soğuk bir biçimde merhaba dedikten sonra, Adam yatağa geri dönmüştü. Ama uyumak için değil. Harper'in birkaç adım ötede durduğunu, bir şey söylemesini beklediğini bilerek nasıl uyuyabilirdi ki, Harper onu bir daha görmeyi bile istiyor olabiliirdi.

Adam onun neden odada kaldığını bilmiyordu. Kane'le ve Miranda'yla takılmak yerine, yatağa uzanmış, televizyon izliyordu. Adam içinden, Bir şey söylemene, dedi. Kalk ve karış oranla.

Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Oysa arkadaşlık-

ların başında bile birbirlerini anlayabiliyorlar ve diğerinin ne düşündüğünü biliyorlardı. Böyle karanlıkta kös kös oturuyorlardı. Adam ısıık düğmesinin nerede olduğunu dahi bilmiyordu.

Bir ara beşinci sınıftayken, aralarına bir muhafazakârlık çıkmıştı. Harper ansızın Adam'ın bir genç erkek olduğunu fark etmişti. Derken, Harper'ın etek giydiği rüzgarlı bir günde Adam ona erkek şemalenin dahi cıvı kızlar gibi giyindiğini söylemiş ve onu hüngür hüngür ağlatmıştı. Harper onu yere devirip uzaktan kumandayı elinden almaya çalışmıyordu artık. Adam ise onun bebeklerini erkek bebeklerle eşleştirmiyordu. Harper, Fisher-Price marka oyuncak teleskopuyla Adam'ın penceresini dikizlemiyordu. Adam ahıncı sınıfta okuyan, Emma Faren isimli sarışın ve güzel bir kızla çıkmaya başlamıştı. Kız bir keresinde Harper'ın ödevinin üstüne kırmızı mürekkep damlatmıştı.

O hafta hiç hırmek bilmemişti.

Adam kendisini yalnız hissetmeye başlamıştı. Her ikisi de erkek-kız saçmalığına bir son verip aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya karar vermişlerdi. Harper'ın dolgun halları ve Adam'ın zirveye vuran cinsel dürtüleri haricinde zaten bir şeyin değiştiği laian yoktu.

O zamandan beri birbirlerine güvenmişlerdi. Birlikte büyümüşlerdi. Adam sarışın ve kaslı bir sporcu olmanın verdiği rahatsızlıkta, Harper'ın gaddarlığıyla ve kanarlılığıyla bir yerlere gelmişlerdi. Adam aldığı norlar, kızlar ve spor konusunda başarılardan başarıya koşarken, Harper güğde daha huşun bir kız olup çıkmıştı. Ama buna rağmen, birbirlerini asla yuzaca bırakmamışlardı. Birbirlerini hiç sorgulamamış, her daim birbirlerini güvenmişlerdi.

Derken, her şey mahvolmuştu.

Adam, Beth'e aşık olmuştu. Keskanklıktan içi açtı yiyen

Harper sa onları ayırmıştı. Bundan habersiz olan Adam daha sonra Harper'a aşık olmuştu. Daha doğrusu, Harper olduğunu sandığı kızı. Gerçekler ortaya çıkınca da Harper'ın nasıl bını olduğunu, neler yapabileceğini anlamış ve ondan uzaklaşmıştı.

Bu olaydan günler sonra Harper'ın beti henzi almış, baygın bir vaziyette hastanelde olacağını nereden bilebilirdi? Onu öyle görünce, söylediği her şeyi geri almak geçmişti içinden. Harper kendisine geldiğinde, onu affettiğini sanmış, ancak Adamın arkadaşlıktan öte bir şey istemediğini duyunca, ona sırt çevirmişti.

Harper erkek arkadaşını geri istiyordu, Adam sa en iyi arkadaşını. Harper bir türlü ne kadar mutlu olduklarını unutamıyordu, Adam sa onun neler yaptığını ve yalan üstüne yalan söylediğini. Adam işler çığırından çıkmadan eski günlere dönmek, Harper' sa tek başına hayatına devam etmek istiyordu.

İşte, şimdi bir otel odasında bu şekilde yalnız kalmışlardı. Adam kendisini berbat hissediyordu. Kane in onu buraya getirmeye ikna etmesi, bu teklifi kabul etmesi büyük bir hataydı. Kane onlara resmen saçma sapan bir uzak kurmuştu. Sanki Vegas'a olmak her şeyi değiştirecekti. Adam oradan kaçıp gitmek ve her şeyi unutmak istiyordu. Yataktan kalkıp giyindikten sonra sessizce odadan çıkmayı düşündü. Öyle ki Harper gününun dahil larkına varmayacak ya da bir tepki verecek fırsatı olmayacaktı.

Derken, Harper kormuştu.

"Yardıma ihtiyacı mı var," dedi. Adam onun bunu söyleyebilmesi ve sesinin normal bir biçimde çıkması için kendisiyle ne kadar mücadele ettiğini tahmin edebiliyordu. Üstelik Harper bınısinden yardım istemekten nefret ederdi.

Adam asırı bir tepki göstermek istemedi. Ne de olsa Harper'ın sağı solu belli olmazdı. Onu ürktürmeden bir şeyler

yapması gerekiyordu

"Hmm." Adam doğruldu. Harper onun süredir onun isinmadığını biliyor olmalıydı

Harper adeta kendi kendisine konuşuyormuş gibi "Minanda'ya güzel bir şeyler ayarladım," dedi. "Yani, alırsanız var. Ama hemen harekete geçmeliyiz"

Adam belki de Harper'in teklifini kabul edeceğine bu denli emin olmasından dolayı rahatsızlık duymalıydı ama bunun ne demek olduğunu da biliyordu. Harper gerektiği takdirde ondan yardım isteyebileceğinin hala farkındaydı

Şu anda ona ihtiyacı vardı

Adam yataktan fırlayıp ona sarılmamak için kendisini zor tuttu. Daha doğrusu, yataktan fırlayıp onu omuzlarından sarıp tüm bu apakta davranışların bir şaka olduğunu ve arkadaşlıklarına onun da eskisi kadar ihtiyaç duyduğunu söyletmemek için kendisini zor tuttu.

İçinden, *Acele etme,* dedi. *Sabret!*

Uzaktan kumandayı eline alıp ESPN kanalını açtı. "Maç izleyeceğim."

Harper televizyonu kapatıverdi. "Bak, ben de tüm günümü seninle geçirmek istemiyorum ama zorda kaldım."

"Öyle mi?"

Harper ellerini beline koyup öfkeyle ona baktı. "Bırakma mı söylemem gerekiyor?"

"Yardımına..."

Harper gözlerini devirdi.

"Yardımına ihtiyacın..."

Harper hiç sesini çıkarmıyordu. Ama Adam onun suratında hafif bir gülümsemenin belirmekte olduğunu fark etti.

"Yardımına, ihtiyacın... var," dedi Adam zafer kakanmış gibi.

Harper ağız çektı "Dedigin gibi."

"Eh, madem bunu ıslık ıslık söylüyorsun." Adam yataktan kalktı "Seninim."

Adam üstünü değiştirdikten, Harper tuvalete gitti. Giderken de "Ne şanslıyım ama," diye homurdandı.

"Biz de şanslıyız," dedi Adam alçak hır sesle. Harper bir kapı açmıştı. Artık geçmişte iclafı etmeye dair bir olasılık belirmişti. Bu kapıyı her ne olursa olsun kapatmayacaktı.

Bölüm

4

"Anlamıyorum," dedi Miranda bir kez daha "Spada ne işi var?"

Kane başını salladı. Miranda'nın hemen hemen tüm kadınların ayıla bayıla yaptığı bir şey karşı boyuna uzak olması neredeyse etkileyici bir şeydi. Kane'in hayatta o güne dek bu süs köpeğinden de bakımlı kızlar görmüştü. Miranda'nın bu konuda rahatsızlık duyuyor olması ne de büyük bir değişiklikti. "Bilemem," dedi Kane. "Seni spaya bırakmam ve içen girdiğine emin olmam istendi benden. Görevim orada sona ercek."

"Kapıdan kapıya hizmet ha? Vay canına!"

Kane, Heavenly Helpers isimli spa'nın kapısını açarken "Doğum günü kızı en iyisine layık," dedi. Sonra Miranda'nın elini kapıp her zaman yaptığı gibi dudaklarına götürdü. Ancak kız bu davranışa kıkırdayarak tepki verirdi ama Miranda bir anda kıpkırmızı kesildi. Suratında en ufak bir gülümseme bile yoktu.

"Ne kadar nazıksınız beyefendi," dedi alaycı bir tavrda. Sonra Kane'in elini kapığı gibi öpüverdi.

"Bir de centilmenlik oldu detler," dedi Kane gulerek

"Feminizmin de öldüğünü söylerler ama haksana, kadınlara hizmet veriyorsun"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Kane mütevazı bir tavırla

Miranda onu hayali bir talebici kütlesine rakdım edermiş gibi "Kane Geary" dedi "Sürtüklere birer birer yardım eder"

"Beni kırıyorsun Stevens," dedi Kane ellerini göğsüne vurarak

"Bu fırsatı kaçıramazdım," diye yanıtlı verdi Miranda da

Kane onun pek de bir içim su olmadığını düşündü. Güzel sayılırdı ama sıradandı. Kısa boylu, solgun tenli ve sıska kızlardan hoşlananlar için güzel sayılabilirdi. Ama kesinlikle onun ıptı değildi. Miranda'nın her fırsatta yaygarayı hasmasına ve bir anı yakınlaşacak gibi olduklarında geri adım atmış olmasına rağmen, Kane buna üzülürdü. Miranda tahmin ettiğinden de iyi öpüşüyordu. Her bir sırada sırada birbirleriyle hararetili hararetili konuşurlarken, suratı kırkırmazı kesilir, sesi tizleşir, gözleri parlırdı. Kane de bu gibi zamanlarda her şeyi bu kenara bırakıp onu yakaladığı gibi

Oha! Kane aklından neler geçtiğine kendisi bile şaşmıştı. Miranda Stevens ile bir şey yapacağı talan yoktu. Onun iyi öpüşmesi de bir şey değiştirmiyordu. Burası Vegas'tı, altın renkli perçemleri olan ve incecik topuklu ayakkabılar giyen kızlar cenneti idi. Eski pöskü blucinler, tışariler giyen ve ona her daim haddini bilhiren Miranda'yı ne tanezilerinin ne de gerçek hayatının bir parçası yapabiliyordu.

"Kapudan kapıya hizmet lanamandır," dedi Kane daha ciddi bir sesle "İyi eğlenmeler"

Miranda yakın şaşkın ona bakı "İçeri gelip sen de gitmek"

Kane onunla bir tanışmaya daha girmeden garmeli uyu-

du "Başka zaman," diye kestirip attı. Miranda'nın bu şey söylemesine fırsat vermeden, el sallayıp oradan uzaklaştı. Arkasını dönüp Miranda'nın içeri girip girmediğini kontrol etmedi. Harper'in talimatlarının canı cehennelemedi.

Aslında canı Miranda'nın yanından ayrılmak istemiyordu. Kendi kendisine, *Uzun gitsun, dedi. Yapacakla önemli bir işin var*. Spadan Fantasia Otel'i ne arabayla beş dakikada gidiyordu ama ana caddede feci bir trafik vardı. Kane ulaşmak bu kasabada doğup büyüdüğü halde, nedense hep büyük bir şehirde daimi olacağını hissetmişti. Fakat o anda yarıp sünen işkleri kalabalık kaldırımlara, her şeyin bir telaş içinde olmasına huyretle bakmaktan kendisini alamıyordu.

Bir gün, böyle bir yerde yaşayacak, hatta böyle bir şehri yönetecekti.

Arabayı otel görevlisine teslim edip arka lobeye girdi. Tabii, bu arada dikkatini cezbeden bir sürü şeyi de görmeden gelmek zorunda kaldı. (Gözünün ucuyla bir elinde bir vaskı bardağı, diğer elindeyse bir iskambil destesi bulunan kızıl saçlı kadını görmüştü. İşte, bir tasla iki kuş vurmak diye hoca denirdi.) Görüleceği kısa onu bekliyordu.

Yirmili yaşlarında, uzun boylu sıksa bir adeta bir sarımsak arkasından fırlayıp "Maryjane420@hotmail.com senin adresin sanırım," dedi ve tokalaşmak için elini uzattı.

Kane adamın boynundaki kenevir kolyesini ve sarı peruk keçi sakalını fark etmeden edememişti. Bu adam malicum aldığı adamın öğrencisiydi. Onun gibi birinin kampüsüne çıkması pek de şaşırtıcı değildi aslında. Berkeley'de okuyan gençler perukluları olduklarını iddia ederlerdi ama hanki gıysaleryle ve Berkeley'de sandaletleriyle bir örnek giyinirlerdi. Kane genç adamın elini serri bir şekilde sıkı ve "Kane," dedi. Yüzünde her zamanlık slayt etmiş gibi eser yoktu. Buraya iş için gelmişti ne de olsa

"Jackson" dedi adam hamş işaretini yaparak

Kane gölmek için kendisini zor tuttu. Bu adam, ezik göründüğü kadar sörsüz olmalıydı. İşlerini büyük bir tahallük içinde yapıp bitireceklerdi.

"Biraz sohbet etmek ister miydin, yoksa hemen malı mı görmek istersin?" Jackson rengi atmış gri renkli sırt çantasını yere koyup Kane'in yanıt vermesini beklemeyen çantanın fermuarını açmaya koyuldu.

"Burada mı?" dedi Kane dehşet içinde. Kontağı ona Jackson denen bu gencin yüzde yüz profesyonel olduğunu söylemişti. Onun sayesinde işleri bir hayli artmıştı. Peki, bu genç, Las Vegas'ın dört bir yanı kameralarla çevrili bir televizyon istasyonuna benzediğini bilmiyor muydu? Zaten Kane, Kuzey Kaliforniyalı satıcıların kalayı yediğini biliyordu. Adamlar mallarını satacaklar diye resmen heyin hücrelerinin büyük bölümünü kaybetmişlerdi. Öte yandan, Kane her zaman temkinli olmasıyla gurur duyar ve başkalarına mal bulmayı seve seve yapardı. Bu, iyi niyetinin bir göstergesiydi ama onlarla birlikte boş yuhuna gidecek diye de bir şey yoktu.

"Burada da olur, başka yerde de olur," dedi Jackson. "İşin en güzel kısmı da bu zaten." Kane ona engel olamadan, Jackson çantadan bir şey çıkardı. Elindeki nesne birkaç santim uzunluğundaydı ve turunculu kahverengili bir kapıda sarılmıştı.

Muhemmeldi.

Kane kaptanın otaundeki yazıtı okudu. "Çikolata." Çikolata sözü verilmiş mal, tıpkı piyasadaki bir başka ürüne benze-yecek biçimde ambalajlanmıştı. Bu iş unduğundan da iyiydi.

Jackson eline kane biçimli birkaç şey koydu ve "Bunlar da otu kekler," dedi. "Daha sonrası için." Sonra gururla gölmüş-tü. "Harika, değil mi?"

Elindeki mallar gerçek gibi görünüyordu. Ağahçının ger-

tek satıcılarıyla ortaokulda okuyan müstakim arasında meloh dokumaktan usanmış olan Kane için hacı İsmail kaftandı. Bunun gibi bir malla çok daha geniş ve iyi kulelere bürüp edilebilirdi, hem de bunu tek başına yapabiliyordu. Tüm parayı cebri indirip emeli de olduğu gibi kendisi üstlenebiliyordu. Başka kimseyi işe karıştırmazdı. Böylece, risk de azalırdı.

Kane kendisinden başka kimseye güvenmezdi. Ama kendisine olan güveni yüzde yüzdi.

Kağıdı açıp bir ısırık aldı. Malin tadı ısıklı çikolata gibiydi ama insanın ağzına belli belirsiz acı olarak bur uç da geliyordu.

Jackson çantasının fermuarını çekip "Elimde ne istersen var," dedi. "Otlı bonbonlar, otlu parmak çikolatalar, narah, otlu şekerlemeler, ne istersen."

"Bu işe yarayabilir." Kane heyecanını ota belli etmemeye gayret ediyordu. Jackson hippinin teki olabiliyordu ama bu işe profesyoneldi. Ancak Kane ilk defa büyük ölçüde mal satın alacaktı. Bu iş usulüne göre yapmalı istiyordu. "Ucret nedir?"

Jackson'ın surat ifadesi bir anda değişiyordu. Bir anda ağ-gözlü, uyanık bir ifadeye bürünmüştü. "Dur bakalım," dedi. "Seni tanımiyorum, sana güvenip güvenemeyeceğimi de bilmiyorum. Ama sana kesinlikle ihtiyacım olmadığını biliyorum. O yüzden, benim için ne yapabileceğimi söyleyerek başla konuşmaya."

Kane, Jackson'daki bu anı değişim karşısında gaffi ortanmıştı ama toparlanması uzun sürmedi. "Ne demek ho?"

"Şu demek. İş yapmak istiyorsan, bana biraz güvence ver-melisin. Beni ikna etmelisin."

Clara Volcano'nun her yanından kırmızı renkli sular akan de-ve höyutlerde bir çeşme olduğu çıktı ortaya. Tepesinden de lempüşkürürmüş gibi alevler çıkıyordu. Vegas'taki her şey gibi

Harper bu plastik yarıvardağın ancak uzaktan görkemli göründüğünü fark etmişti. Yakından alâlade, basit bir şeydi.

Batlıkte Kane'in "arkadaşım" aramak için gışeye doğru ilerlerken Harper, "Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var," dedi. Aslında unutmamıştı. Sadece mümkün olduğunca az konuşmaya gayret ediyordu. "Kane gibi davranacaksın."

Adam suratını buruşturdu ve "Ne? Ben o değilim ki," dedi.

Harper eskiden onun çok komik olduğunu düşünürdü. Özellikle de komik olmayı beceremediğinde.

"Bu adam bir tek Kane'le görüşüyormuş ama birbirlerini daha önceden hiç görmemişler," dedi Harper bir çırpıda. "Kane arayıp onunla buluşacağını söyledi. Yani, kendisinin onunla buluşacağını söyledi. Anla işte. O yüzden, Kane'missin gibi davranman gerek."

"Kane'mişim gibi, öyle mi?" dedi Adam gözleri parıldayarak.

Harper içini çekti. Büyülü sözcüğü söylemesi gerekiyordu anlaşılan. "Evlâ."

Gışe yarıvardağın arka tarafında, Adamın üstünden bir hamlede aladığı alçak bir çığır ardındaydı. Adam diğer tarafa geçtikten sonra, elini ona uzattı. "Yardıma ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Harper ters ters. Tam çığır üstünden geçmek üzereyken, gömleği tellere takıldı. Ancak bunu diğer tarafa geçene dek fark etmedi. Gömleği bir anda üstünden yırtıldı ve tellere asılı kaldı. Harper bir eliyle göğsünü örmeğe çalışırken, diğer eliyle de gömleğini yakalamaya çalıştı. Bir yandan da cülerden kurtulmaya çalışıyordu. Fakat bunu ancak Solen Sarık'nda el çabukluğuyla ilgili numaralar öğrenmiş olsa yapabiliirdi.

Adam diğer tarafta kollarını göğsünde kavuşurmuş onu bekliyordu. "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim, dört bir dakika." Harper bir süre debelenip dur-

duktan sonra pes etti "Beni şuradan kurtarsana!" diye bağırdı. Adam hiçbir şey yapmayınca da "Lolile!" diye ekledi.

Adam önüne geçip ellerini Harper'in gömeline uzattı. Uzunca bir süre gömleği iellerden kurtarmaya çalıştı. Öylesine yakın duruyorlardı ki Harper, Adam'ın şampiyonunun kokusu nu alabiliyordu. Ancak, onunla göz göze gelmemeye ya da daha da kötüsü kash bedenine bakmamaya gayret ediyordu. Bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

"Tamam," dedi Adam ama kız, hala onun kollarının arasın- da duruyordu.

Harper eğilip Adam'ın kollarından kurtuldu. "Haydi, göüp şu işi yapalım."

Ufak gişenin camını ınlattırken, Adam bir kez daha "Kane gibi davranacağım, değil mi?" diye sordu.

"Evet, sen Kane'sin," dedi Harper kararlı bir ifadeyle. Adam taklidi yapığında genellikle şapkalar takar, larklı aksanlarla ko- nuşurdu. Dolayısıyla, Kane taklidi hiç başarmı olmayabiliirdi.

Gişenin kapısı açıldı ve suratı akne izleriyle kaplı darlak bir adam içeri girmelerini ıııııı etti. "Jenkins adamım, naber?" dedi Adam. Sonra da MTV'de kaykaycı olmaya özenen üpler gibi adamın elini yarı sıkı, yarı beş çıktı.

Harper gözlerini devirmemeye gayret etti. Bu iş ciddi bir kötü sonuçlanabiliirdi.

Adam elini Harper'a uzattı ve "Ben Carl," dedi. "Carl Jen- kins Kane bana güzel kadınlardan hoşlandığını söylemişti. Vay canına!"

Harper bunun bir ılıfai okduğunu biliyordu ama adamın söyledikleri onu tiksindirmişti. Neyse ki Adam'dan çok daha iyi rol yapabiliyordu. Ne de olsa bugüne dek az rol keskenmişti.

"Çok nazıksın Carl," Harper adamın elini hafifçe sıkıp la- raklı. Elini blucinine silmemek için kendisini zor tuttu.

"Ne d, kadınıma mı sarılıyorsun?" dedi Adam elini Harper'in beline atarak. Sonra, hâden Harper'i gıdıklamaya başladı. Harper cıvılayıp ondan uzaklaşırken Adam elini yakalayıp onu kendisine çekti. "Yapma Mandy, sen de beni istiyorsun," dedi. "Yok, pardon Sandy, yanı." Dönüp Carl'a göz kırptı. Omuzlarını silkip "Aman boş ver, isimleri kim hatırlayacak. Tek bildiğim bu kızın harika olduğu" dedi.

Carl hafif bir ıslık çalıp "Tahmin edebiliyorum," dedi. "Şanslı bir erkeksin."

"O yüzden bana LL-Cool K derler ya," dedi Adam. "LL-Cool Kane gibi yani."

Adam ne yapığını sanıyordu? Harper başını Adam'ın göğsüne gömüp gülmeye başladı. İçinden Carl'ın bunu bir sevgi gösterisi olarak kabul etmesi için de dua ediyordu. Keşke Kane de orada olsaydı da Adam'ın onun hakkında neler düşündüğünü görebilseydi.

Kane'in surat ifadesi gözlerinin önüne gelince Harper daha da kontrolsüz bir biçimde gülmeye başladı.

Adam, Harper'ın gülmekten gelen omuzlarını okşadı. "Kedisi bu sabah öldü," dedi. "İsmi Leydi'ydi. Az önce kadınlardan lalan bahsettik ya, yine kedisi geldi aklıma galiba." Adam sesini alçalttı. "Ah şu kızlar."

Bir süre sonra, Harper toparlanıp başını kaldırdı. Öylesine şiddetli bir biçimde gülmüştü ki suratı yaş içinde kalmıştı. Mükemmel. "Onu çok özleyorum," dedi sesini kontrol etmeye çalışarak. "Ama en azından Kane yanımda." Adam'ın sırtına vurdu. Carl'a çaktırmadan sert bir biçimde vurmuştu.

Adam göz kırptı. "Onu ancak tek bir şekilde teselli edebiliyorum Jenkins, antarsın ya?"

"Ha! Sey. Sizi biraz yalnız bırakmak istedim ama gışeden ayrılamıyorum. İsterseniz boş olan lobi kısmına geçebilirsiniz."

"Ayyy, hayır!" diye bağırdı Harper idümlere. Carl'ın iğrenç fantezilerinin bir parçası olmak istemiyordu. "Kane onu kasetlemedi. Söylesene ona, Kane."

Adam gülmemek için kendisini zor tutarak "Biletler," dedi Harper. Adam'ın omuzlarının sarsıldığını görüyordu. "Crash Burners'in konseri için bilet bulmamız gerekiyor da. Onun en sevdiği grup. Telefonda konuştuğumuzda şey demişin ya..."

"Ha, evet." Carl ensesini ovuşturdu. "Bak sana borçlu olduğumu biliyorum, bana yapığın iyiliğin karşığını ödemen gerek."

"Evet, senin için yapığım şey az huzur bir şey değildi," dedi Adam. "Bana borçlusun Jenkins."

"Biletleri bulurum sandım ama orlada bilet mileri yok."

Harper, Kane'in kız arkadaşı rolünden sıyrılarak "Yapabileceğin hiçbir şey yok mu?" diye sordu. "Bir yolu mutlaka olmalı."

"Biletleri bulsa bulsa tanıdığım bir kız bulabilir," dedi Carl. Harper'a utangaç utangaç gülümseyerek. Elindeki *Cash and Amos* isimli dergiden bir sayfa koparıp arkasını kâğıt ismiyle telefon numarasını yazdı. "Starosphere diye bir yerde, bu treninde çalışıyor. Ona sizi benim yönlendiğimi söyleyin, belki bilet bulabilir."

Adam beceriksiz bir biçimde bir kez daha Carl'ın elini sıkmaya yeltendi. "Sağ ol adamım. Bu iyiliğin unutmayacağım."

"O zaman seni bir daha aradığımda. Anlarsın ya?"

"Ha, tabii." Adam abartılı bir tavırla selam çaktı. "Yeter ki söyle."

"Harika."

"Evet, evet, harika," dedi Harper gülmek için sahipsizlanarak, "Seninle tanıştığıma sevindim ama şimdi gitmemiz."

"Tamam." Carl saatinin gözünü "Kahraman" yanındaki lav düğmesine basmayı unuttu. "Hemen buradan çıkma."

niz gerek. Ama buralarda takilin, hoşunuza da gidebilir."

Adam Harper'ın birlikte dışarı çıktı. Geçtikleri tarafta çitler kütük olmadığından, turistlerin kullandığı çıkışa yöneldiler.

Uzaklaşırken sonra Harper kahkahalarıyla "Bu da neydi bbyle?" dedi.

"Ne?"

"Orada yapraklarını Kane gibi davranırmun gerekiyordu, Saturday Night Live'dan fırlamış bir gerzek gibi değil."

"Herif yunu ama değil mi?" diye sordu Adam. Islığını bozmadan.

"Kadınlar havabı Kane'e bayılır," dedi Harper kahkahalarıyla. Adam da gülmeye başladı. "Sen kalayı mı yedin? LL-Cool K ha? Ol, yapma!"

Adam omuzlarını sallayıp şaşkın şaşkın "Ne diyebilirdim ki?" dedi. "Kadınlar hana cidden de bayılır."

Adam'ın şakayla karışık bu sözleri Harper'ın suratının altı lak bullak olmasına neden oldu. Suratında gülümseme aniden kayboluverdi. "Gülmemiz gerek," dedi Adam'ın yanından uzaklaşarak "Bütün gün bu işle uğraşamayız."

"Bekle." Adam, Harper'ın koluna uzandı ama ani bir hareketle elini geri çekti. "Beklesene. Su gösteriyi izleyeydik."

Adam tam bunu söylemiş ki büyük bir gümürüdü koptu. Yanardağdan fokur fokur sesler yükseldi. Harper yanardağın nasıl işlediğini ve onu işleten kişiyi görmüştü. Yakından her şey son derece sahte görünüyordu. Ama birkaç dakika daha cıralarda takılıp yanardağın patlamasını izlemekten zarar gelmeyeceğini düşündü.

Yanardağın önünde bizi kurmuş kalabalığa yanaşıp çeşmenin önündeki parmaklıkların yanında beklemeye başladılar. Çok geçmeden fokuru sesleri arıtı ve yanardağın tepesinden önce bir alev topu, sonra da kırmızı renkli sular fışkırdı. Su, kalaba-

lığın üstüne sıçrayacak gibiydi

Harper hemen geri çekildi. Adam ise neler olup bittiğini hemen kavrayamamış, çenesi düşmüş bir vaziyete yanardağa bakıyordu. Vakıfında geri çekilemediği için üzü başı sınırlı-
lam oldu

Yanardağdan bir alev topu daha yükseldi, her yer duman içinde kalmıştı. Sonra patlama sona erdi. Adam sızısını olup islanan üşüşünü sıklamaya koyuldu. "İşte bums." Üstüne başına bakı. "hiç beklemiyordum."

Harper bir kez daha kahkahalara boğulmak üzemiydi. "Neden geri çekilmediğini anlamadım," dedi. "Eh, LL-Com Kane gördün mü, seni tek seven kızlar değilmiş."

"Aman ne komik," diye hemurdandı Adam. "Daha komik olan ne biliyor musun?" Harper'a yanaşıp bir güzel sikiydi ve her yere su sıçratı.

"Dikkat et-sene!" diye cıyıklayan Harper kaçmaya çalışı.

"Asıl sen dikkat et!" Adam anı bir hamleyle Harper'a okı sıkı sarıldı. Harper bir süre debelendikten sonra pes etti. Adamın güçlü kollarıyla mücadele etmesi mümkün değildi. Adam, ıslak kollarını Harper'ın sırtına sürerek "Kurumama yardım ettiğin için teşekkürler," dedi.

"Kıyafetimi rezil ettiğin için asıl sana teşekkürler," dedi Harper ama artık debelenmiyordu. Adam onun neler hissettiğini hiç anlamıyordu. Arkadaşlıktan öte bir şey hissetmediği halde Harper'a bu denli yakın durmasının, dokunmasının ve sarılmasının ne kadar zor bir şey olduğunu akıldan daha geçirmiyordu.

Harper'ı kendisine layık görüyordu. Bunu düşünmekte de haklıydı.

Harper biraz hoş bulunup ona yakınlaşınca, içimin arıyla kavrulduğunu hissetti.

İçinden, *Bırak beni*, diye geçirdi ama kendi iyiliği için olsa bile bunu ona söyleyemedi.

Adamın onu hemen bırakmayı niyeti yoktu.

Reed iksiniyle gitarın tellerine vurdu. "Fish, ara bölümden sonra geç kalıyorsun!"

Fish suratını ekşiterek Hale'e baktı. "O bana uysa hiçbir sorun olmayacak ama..."

"Sen de tempoyu düşürmesen..."

"En azından yanlış yerde çalışmıyorum," dedi Fish ters ters.

"Ben de en azından adam gibi çalışıyorum. Bir maymun bile bageçleri kullanabilir. Benim yaptığım yetenek ister," diye yanıtlı verdi Hale.

Fish bageçleri zillerden birine vurarak "Çok haklısın," dedi. "Ama sende yetenek metenek yok."

Pai kiu çai. Beith kalkanın bir sandalyeye oturmuştu. Sandalyenin metal kısmı sırtına batıyordu ama Beith yerinden ısrarla kalkmıyordu. Star*la onları son bir prova yapabilsinler diye Fantasia Orel'i nin bodrumuna götürmüştü. Ancak grup daha bir parçayı daha baştan sona çalamamıştı.

"Çocuklar biraz mola verseniz diyorum," dedi Beith.

Fish'le Hale birbirlerine baktılar. "Adamım, kız arkadaşına sesini kesmesini söyler misin?" diye fısıldadı Fish, Reed'e. Ama herkes ne dedığını duymuştu.

"Gözlerini dikmiş bana bakarken bir şey yapamıyorum," dedi Hale.

"Benden bahsediyorsunuz çocuklar," dedi Beith yüksek sesle. "Ne dediğinizi duyabiliyorum."

"Adamım, bak..."

"Aman be sizinle mi uğraşacağımı?" Beith aniden ayağa fırladı. Sol ayağı olduğu gibi uyuşmuştu. Ayağını yere vurup karın-

calanmanın geçmesini bekledi "Ben biraz dışarı çıkacağım"

Reed hemen yanına gidip alını Beth'in altına dayadı "Glimene gerek yok," dedi yavaşça "Onlar çok gerginler bura-ya ısıldık kaldık baksana!"

Beth ellerini Reed'in kıvrık saçlarının üstünde gezdirdi "Hepiniz harıkasınız," dedi "Ama prova yapmanız gerek Bana ihtiyacınız yok"

Reed, kızın yanığını öprü ve "Benim sana ihtiyacım var" dedi

Beth güldü Bir an için glimemeyi düşündüyse de vazgeçti "Evet ama şu anda değil Prova yapmanız gerek"

Reed her şaşırdığında yaptığı gibi burnunu kııştırdı "Bak sana ne diyeceğim?"

"Ne?"

Beth'i öptü

Beth tereddütle de olsa otelein lobisine çıktı Yanından kimin geçtiğinin dahi farkında değildi Reed'in yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu Reed ona sanki Beth asla yanlış bir şey yapamazmış gibi bakıyordu Reed onu yargılamayan, bekleme künde olmayan tek kişiydi Bunları Beth muhtu olsun diye de yapmıyordu Zaten Beth, Reed'e rağmen muhtu olamazdı Ne isterse yapması ve Reed le birlikte olmak istemesi ona yetiyordu

Ama tüm bunlar onu bir sahnekar gibi hissettiriyordu Zibninin gerisinde bir saat rik tak diye ilerliyor, vardı duruluyordu Çok geçmeden her şey ortaya çıkacaktı Reed ona sandığında kendisini güvende hissediyordu Ama yanından her uzaklaş-duğunda, korku önünde koca bir duvar gibi yükseliyordu Geri döndüğünde, Reed hala yanında olmak isteyerek miydi?

Beth bunları düşünmenin bile saçmalık olduğunu biliyordu

Ancak olacaklara hazırlıklı olmamak daha büyük bir saçma- lıktı Çünkü bir gün gelecek, Reed artık yanında olmayacaktır

Biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Ama oiel bir labirent gibiydi. Birbirini takip eden koridorlar merdivenlere açılıyor, merdivenlerin ardında daha da fazla koridor bulunuyordu. Hangi yöne gitse kumarhanenin koca kapılarına denk geliyordu.

"Senin kumara düşkün olduğunu bilmezdim," dedi birisi.

Beth sesi duyar duymaz tanımıştı. Arkasını dönüp bakması bile gerekmiyordu. Bir daha asla görmek istemediği birisiydi o.

"Tabii Yılbaşı Gecesi bann çektiğin Uyusturucuya. Hayır nutuğundan sonra uyusturucuyla da ilgilendiğini tahmin edemezdim," dedi Kane alaycı bir tavırla. "Artık hiçbir şeye şaşır-mamam gerek sanırım."

Beth her an saldırıya geçebilirdi. Birkaç ay önce ayrıldıktan sonra benî savaş halindeydiler. Kane'nin kazasından sonra iş-ler daha da kötüleşmişti. Kane sanki kazada parmağının olduğunu biliyormuş gibi onu sürekli olarak şüphyle süzüyordu. O yüzden Beth ona hakmamaya gayret ediyordu. "Beni rahat bırak Kane," dedi bezgin bir sesle. "Hiç havamda değilim."

"Belki sana bir fayda dokunur." Adam konuşana dek Beth onu fark etmemişti. Belki de bunun nedeni adamın Kane'e hiç ama hiç benzememesiydi. Üstünde bol, yamalı bir blucin, boy-mundaysa kocaman bir dövme vardı. Adam ona bir çikolata paketi uzattı ve "Keyfini anında yenne getirir," dedi. "Bir anda mutlu olduğunu hissedersin. Yok işe yaramazsa paranı iade ederim."

Kane ona saldırmaya hazırlarken, mutlu olmak için çikolata-dan fazlasına ihtiyacı vardı. "Teşekkürler, ama..."

"Boşa dil dökme," dedi Kane. "O zevk veren her şeye kar-şıdır."

Adam çikolatayı zorla Beth'in eline tutuşturdu. Bir süre eli-ni geri çekmedi. "Yanıldığna eminim," dedi. Adamın ses tonu Beth'i rahatsız etmişti. Elini hemen geri çekti.

"O haklı," dedi Beth. "Kane haklı." Alaycı bir tavırla konuşmaya gayret etmişti ama nedense korkuluğunu hissediyordu. "Her zaman haklısındır, değil mi Kane?"

"Senin hakkında yanlışmışım."

Pek de yanlışmış sayılmazdı. Beth'in kollarına atılacak ve çevirdiği her numaraya kanacak kadar saf olduğu konusunda yanlışlamıştı. Aklını güzel hediyelerle, öpücüklerle ve tatlı bir dille haşından alacağı konusunda da yanlışlamıştı.

Ancak gerçekler ortaya çıkığında, Beth'in sessiz sedasız kendi kabuğuna çekileceğini sanmış, bunda fena halde çuvallamıştı.

"Masum kız numarasını artık yuttumuyorum," dedi Kane. "O da hepimiz gibi bencil, iradesiz ve keyfine düşkür. Sadece keyif alma işini pek beceremiyor."

Beth hayatını mahveden insanlardan intikam almak için nasıl uğraştığını düşündü: Harper, Kane, Adam ve Kaia. Beth içindeki sesi dinlememiş, davranışlarının nasıl sonuçlanacağını hiç hesaba kaımamıştı. Bir şeyler ters girmiş, bansı olmuştü.

Kane bunu hılmıyordu ama her zamanki gibi söylediklerinde haklıydı.

Reed, Beth'in provadan ayrılışına üzölmüşü. Hala doğru dü-rüst bir şey çalmayı becerememişlerdi. Fish'le Hale hala ber-battı. Beth'in yokluğu hiçbir şeyi değıştirmemişü.

Ama Reed kendisini iyi hissetmiyordu.

Fish'le Hale'i kendi hallerine bırakıp Beth'i aramaya ko-yuldu. Onu bulacağına pek ihtimal vermiyordu. Otel tika basa doluydu. Dahası, Beth telefonuna yanıt vermiyordu.

Reed bir süre sonra prova odasına geri döndü. Beth nasıl-
da geri gelecekti. Kapıyı açınca, birisinin ortalığı toparladığı-
nı fark etti. Belki de Beth çoktan geri dönmüşü.

Sonra, kızın koyu renkli saç örgülerini, dövmesini ve meşum gülümsemesini gördü. "Selam, Star•la," dedi kapı eşiğine yaslanarak. "Prova odasını ayarladığın için tekrar teşekkürler."

"Haırladın." Kız ona döndü. Reed'in belindeki mor renkli sılık yılan dövmesine bakışını fark etti. Dövme belinden başlıyor, uşundeki siyah renkli nişortun içinde yukarıya doğru uzanıyordu.

"Boylesine değişik bir ismi unutmak mümkün değil," dedi Reed. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Acaba bu kız onun yaşadığı kasabada onun gibi kızlar olmadığını farkında mıydı? Bir önceki sene Reed'e hayallerini süsleyen kadının nasıl bırılsı olduğunu soracak olsalar, rock funk punk müzik çalan bir grubun solisti gibi derdi. Sahne için yaratılmış, beytünde sürekli olarak müzik dönen ve sanki söylenmemesi gereken bir şar biliyormuş gibi gülümseyen bir kadın.

Reed bu tür kızların sadece dergilerde var olduğunu sanırdı. Hani, rock star olmayı hayal eden kızlar gibi. Ama dövmeli Star•la tam karşısında duruyordu.

Reed içinden bir sene önce hayallerini süsleyen kız uşunun önemli olmadığını düşündü. O zamanlar daha bir çocuktu. O zamandan bu yana çok şey değişmişti.

Ana kendisini, sanki karşısında duran kız hayal gücünün yarattığı efsanevi bir yaratıkmış gibi ona bakmaktan alamıyordu. Belki de hayal ürünü olarak düşündüğü her şeyin var olması mümkündü. Herhalde Devler Sentorlar.

Ve Star•la isimli kızlar.

"Ben de seni arıyordum," dedi Star•la.

"Öyle mi?" Reed sesinin çatladığına inanmadı. Bu kız ondan olsa olsa bir, iki yaş büyüktü ama Reed o anda kendisini on üç yaşında ergenlik çağına yeni girmiş, suratı sıvılcılarla kaplı, bahasına gitar alması için yalvaran bir çocuk gibi hissediyordu.

"Bir şarkı indirdim de, hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Neden?" Kahretsin! Bu söylenerek şey miydi şimdi? "Yani, neden hoşuma gideceğini düşündün demek istedim."

"Siz prova yaparken, dışarıdan dinliyordum. Bir sakıncası yok değil mi?" dedi Star•la savunmaya geçerek.

Provayı muhtemelen grup rezil olduğu için dinlemiş olmalıydı. "Her neyse. Provayı nasıl buldun?" İçinden bütün körü bir soru olduğunu düşünüyordu. Belli ki Star•la müzikten iyi anlayan bir tip. Vegas'taki müzik dünyasında neler olup bittiğini biliyor gibiydi. Zaten grubu da ancak buraya kadar gelebilirdi. Kör Maymunlar rezil bir grup olduğu halde, her fırsata yaş günü partilerinde ya da cenaze törenlerinde çılmıştı. Star•la o güne dek nice harika gruplar dinlemiş olmalıydı.

Kız güldü. "Sadece indirdiğim bu şarkıyı seversin diye düşünmüştüm," dedi. "Dinlemek ister misin?" Cebinden iPod Nano'sunu çıkardı. Bu, Reed'in aylardır almak istediği, ancak bir türlü para denkleştiremediği için sahip olamadığı markaydı. İşten kazandığı parayı, bahasının her daim ekside olan işine yardım etmek ve kamyoneti tamir ettirmek için harcamak zorunda kalmıştı.

Reed evet manasında başını salladı. Ağzını açıp salakça bir şey söylemek istemiyordu. iPod'u almak için elini uzadı ama Star•la ona kulaklıklardan tekini uzattı. Diğerini de kendi kulağına taktı. Baş başa yere oturdular. Sarıların duvarı dayayarak dizlerini göğüslerine çektiler. Kolları birbirine değiyordu. Star•la şarkıyı başlattı.

Kulaklıktan gümür gümür bir müzik sesi duyuldu. Kelekin, senkoplu bir ritme ıngır ıngır bir akustik gitar sesi eşlik ediyordu. Derken, tüm enstrümanlar devreye girdi. Reed şarkıyı duyunca, gözlerini yumdu. Kendini tamamiyle müziğe bırakmıştı. Başını hafifçe duvara vurarak ritme eşlik ediyor,

parmakları gitarı kendisi çalıyormuş gibi kımıldıyordu.

O anda hissettiği tek şey müzikti. Derken, şarkı sona erdi. Gözlerini açtığı anda fark ettiği ilk şey Star*la ile yanak yanak müzik dinlediği idi.

İkinci seyse, şaşkın şaşkın onları izlemekte olan Beth'i

Bölüm

5

Ellerinden kan çekilen Harper, önündeki demir çubuğa var gücüyle asılmıştı. "Öleceğiz," diye çığlık attı. Bir çivi gevşese yeri boylayacaklardı. İçgüdülerini ona bakmamalarını söylediği halde, aşağı bakıı. İnsanlar birer toptu iğne başı gibi görünüyordu. Harper kimin kalasına düşeceğini kestirmeye çalıştı. "Öleceğiz dedim!"

Adam sanki plajdaymış da güneşleniyormuş gibi luz treninin koluğunda geriye yaslanarak "Amma da büyütürün, tren ısıt," dedi. (Harper başını yukarı kaldırıp bakığında, bulutların burnunun dibinde durduğunu düşündü.) "Keyfine bak."

Hız treni hareket etmeye ve yukarı doğru tırmanmaya başlayınca, Harper iers iers "Yerde daha çok eğleniyordum," dedi. Tren neredeyse doksan derecelik bir açıda yukarı doğru çıkmaya devam ediyordu. Harper bu duruma çok aldınış etmeyebilirdi ama onun için tek bir sorun vardı. Tren yükseğe tırmandığı gibi aşağı mecekti. Hem de son süratle. "Salgın teki bir binanın tepesine çıkmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini söyleyene kadar hız trenine binmek aklıma daha gelmemişti."

dedi Harper. Sonra gözlerini yumdu.

"Hız trenini işleten hızı yaranmaya çalışan sendin," dedi Adam.

"Ta buradan ona nasıl yarınacağını sanıyorsun?" diye sordu Harper. "Yerden onlarca metre yüksektyken, nasıl konserin keyfini çıkarabiliriz?"

"Neden her şey olumsuz bir biçimde algılıyorsun?"

"Neden her şey bir oyunmuş gibi davranıyorsun? Bazı şeyler hiç eğlenceli değil."

"Ama ben gayet eğleniyorum," diye yanıtlı verdi Adam.

"Önemli olan tek şey bu mu yanı?"

"Sımdı buna benzeri olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Sana..." Harper lafını tamamlayamadı. Hız treni en tepeye vardı ve...

Tren adeta uçarak aşağı inerken Harper "Ayyyyyyyyyy" diye haykırdı. Rüzgarın sürmesini yaladığını, hafsinin koluğunun arkasına yapıştığını hissetti. Tren önce bir süre bu şekilde ilerlemeye devam etti, sonra tekrar yukarı çıkmadı, daha sonra bir halkadan geçti. Harper, gökyüzünün altına, zeminin ve yukarıda kaldığını gördü. Suçları uçuyordu. Midesi altı üstü olmuş, adeta bağırsaklarına yapışmıştı. Cığerleri sıkışmış gibiydi. Gözlerini tekrar yumdu ve tren kabusu bitene dek çığlık attı.

Tren anı bir biçimde durunca, Harper derin bir oh çekti. "Hayatta mıyız?" diye sordu gözlerini açmadan.

"Ciddeden korktun galiba." Adam'ın bu sözü üzerine Harper onun şaşırıldığını fark etti. Adam onu zorla hız trenine doğru sürüklerken ne kadar korktuğunu defalarca söylemişti. Ama konuşacak tokatı kalmamıştı. Trenin durduğuna ve hayatta olduklarına memnundu.

Hız treninin hareket halindeyken çıkardığı gıcırtilar, mür-

hız ve yükseklik Harper'a kazayı anımsatmıştı

En azından, gerçek hayatta kaza geçirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu

Harper ellerinin hala bembeyaz olduğunu fark etti. Adam uzanıp ellerini tuttu. Sol eliyle aniden Harper'ın sağ elini kavrayıvermişti. Elleri sıcacıktı. Sanki Harper'ı bir şeylerden korumak istiyormuş gibi bir hali vardı

İlmi ilk geri çeken Adam oldu

"Heavenly Helpers'ta her şey sizler için" dedi görevli sevimli bir tavırla. "Ne isterseniz, neye ihtiyac duyarsanız, sizi neyin mutlu edeceğini düşünürseniz, burada!"

Sıradan bir hayarı olan Miranda için bu sözler cennetten çıkma gibiydi. Ancak, çok geçmeden orada hiç de mutlu olmadığını fark etti. Heavenly Peace Floral Cilt Maskesi ve Gözenekli Sıkılaştırıcı kremi onu mutlu eden şeyler arasında değildi

Kadın, Miranda'nın suratına masaj yaparken "Bu cildin için tatlım," dedi. Sonra, Miranda'nın suratına asırlı yapış yapış bir maske sürdü. Hem de Miranda'nın ihtarlarına hiç alıcıs etmeden. "Gözeneklerin devasa boyutlara ulaşmış, kir ve yağla dolmuş. En son ne zaman cilt bakımı yaptırdın?"

Ona nasıl asla diyebilirdi?

Isınan Taş Nanesi Masajı'nı yaptırmayı ya da lümi hedenin zayıflatıcı bir maskeye bulanmasını da istememişti.

"Ama bunu mutlaka denemelisin!" demişti on yarı erkek maser. Miranda'yı bir saat boyunca hanırcı gibi yoğunmuş, sonra da onu buhar odasına götürmüştü. Miranda masaj yaptırırken hem canının yandığını hem de fena halde utandığını hissetmişti. "Isı ve aromaterapi şifalı buharlar arasında daha etkili oluyor. Bu deneyimi asla unutamayacaksın!"

Ancak Mininda, buhar odasını sıkıcı ve asin olarak bul-

muştı. Dışarı çıkışında, üstünde taş naneli ve çiçek kokan bir vücut maskesi vardı. Ama kendisini hiç de rahatlatmış ve yenilenmiş gibi hissetmiyordu. Her yeri yapış yapıştı.

Yumuşak koltuklardan tekine oturduğunda, solundaki kadın, "Harika değil mi?" dedi. Odadaki kadınların her birinin gözlerinin üstüne salatalık dilimleri yerleştirilmiş, sanki tüm bedenleri de şeffaf ağ gibi örtülerle örtülmüştü.

Miranda yaş günü hediyesinden memnunmuş gibi "Hi, hi," diye yanı verdi. Ama yanındaki kadın ne Harper'ı tanıyordu ne de Miranda'nın mutluymuş gibi davranması gerekiyordu "Harika." Harper'ın ne işler çevirdiğini düşünmeden edemedi. Acaba en yakın arkadaşı onu gerçekten tanıyor muydu? Bura-ya birlikte gelmiş olsalardı, belki de manikür yapan kızın tu- haf saç modeli ya da yakışıklı masörle flört eden müşteriler hakkında laflayabilirlerdi. Ama belli ki Harper gününü onunla birlikte geçirmek istememişti. Miranda on yedi yaşının son gü- nünü azalararak geçirecekti.

Manikürcü, onu, tırnaklarını yediği için; yüz bakımı yapan kadın cildine yeterince özen göstermediği için; masörse kasla- rını ve sırtını gerdği için azarlamıştı.

Miranda ona, *Yerimde olsaydın görürdün gününü*, demek iste- mişti. *Kendini benim yerime koy da ondan sonra stres yönetiminden bahset*

"Kız kardeşimle buraya her sene geliriz," dedi yanındaki ka- dın. "Kocalarımız da kumar oynarlar. En azından bize kumar oynadıklarını söylerler. Vegas bızler için artık bir gelenek haline geldi. Senelerdir geliyoruz."

Miranda, kadın yanında sürekli olarak gevezelik ederken nasıl rahatlayacağını düşünüp nazıkçe "Hi, hi," demekle ye- tindi.

"Sen kumikle geldin canım?" diye sordu kadın.

Miranda tam gerçeği, yani tek başına geldiğini söyleyecekken birisi ona seslendi: "Miranda Stevens? Ağda vakitiniz geldi."

Miranda ayaga kalkıp suratındaki salatalık dilimlerini çıkardı. Yağmur ormanlarının yatıştırıcı seslerini ve Geveze Caddesi'ni günde birakacağı için rahatlarmıştı. Murlu mesur ağda odasına doğru ilerlerken, neyle karşılaşacağı katasına dank etti. Spaya ilk girdiğinde, eline yapılacak şeylerin bir listesi verilmişti. Listede bir de "bikini ağdası" diye bir madde vardı. Miranda bunu görmezden gelmişti. Daha önce bu tür bir ağda hiç yaptırmamıştı ve yaptırmayı da düşünmemişti.

Ama Heavenly Helpers'ta müşterileri memnuniyeti ön plandaydı.

Miranda ağda yaptırmak istemediğini söyleyince görevli, "Olur mu öyle şey?" dedi. "Çok rahatlatacaksınız. Erkek arkadaşınız buna bayılacak."

Miranda, "kendine bakan kızlar daha kolay erkek arkadaş bulur" sloganına karşı falan değildi ama kendine bakmaktan anladığı saçına bakım yapmak ve seksi etekler giymektir. Bikini giyip ortalıkta salım salım salınmadığı sürece bikini ağdasının ona bir faydası olmayacaktı. Tabii, bikini ağdası yaptırdığı takdirde, istenmeyen tüyler gibi bir derdi de olmayacaktı.

Miranda ağdacı kadının ısrarlarıyla iç çamaşırları üstünde olduğu halde masaya uzandı. Kendisini doktora girmiş gibi hissediyordu. Üşüyordu ve çıplak bir halde masaya yattığında ise keyfi ıyiden iyiye kaçtı.

Kadın elinde uzunca bir ağda kağıdı ve üstünden ağda damlayan bir çubukla ona doğru yaklaştı. "Onu da çıkarman gerek," dedi suratını buruşturarak.

"Neyi çıkaracağım?" Fazla seçenek yoktu. Sütyenini göste-
rip "Bunu mu?" diye sordu.

"Hayır," Kadın sanki ağda yaptırmak nasıl davranacağı-

nı bilmeyen kızlarla uğraşmaktan bıkmış gibi yanı vermişti. Miranda'nın açık mavi renkli kılotesi işaret etti. "Bu şekilde çalışmam ki"

"Tamam ama bu kütük de bikini biçiminde," dedi Miranda. "O yüzden."

"Biz burada Brezilya ağdası yapıyoruz," diye yanı verdi kadın. Miranda şaşkınlıkla kadına bakarken, kadının resmen büyüklük olduğunu ve asil ağdayı kendisine yapması gerektiğini fark etti. Ama kadına bir şey demedi.

"Ben bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bir tür..."

Kadın gözlerini devirdi. "Hepsini ağdayla alıyoruz şekerim. Ali taraf olduğu gibi tüylenden arınıyor."

"Olduğu gibi mi?" dedi Miranda dehşet içinde.

"Aynen öyle. Ali tarafında hiç tüy kalmayacak."

Miranda bunu duyunca, yerinden ok gibi fırladı ve binayı terk etti.

"Eğlendiniz mi bakalım?" Carl'in arkadaşı Esther, Harper'la Adam'ın koluna girip yerini arkadaşına devretti. Onları hız trenine binmek için kullanılan köprünün diğer tarafına doğru götürdü.

"Ben eğlendim," dedi Adam. "Ama galiba Harper..."

"Harikaydı!" dedi Harper hemen. "Bedavaya bindirdiğin için sağ ol, Adam sadece..."

"Harı ismi Kane'di!" dedi Esther.

"Öyle," dedi Harper. "Adam göbek ismi. Onu gıcık etmek için bazen Adam derim. Şey... Neyse, Adam da hız treninden ne kadar hoşlandığını söylüyordu. Değil mi?" Harper, Adam'ı sanki toparla şu konuşmayı der gibi bakıyordu.

Adam onun ne demek istediğini anlamıştı anlamasına ama ne diyeceğini bilmiyordu. "Şey, evet, harikaydı. Teşekkürler."

"Harika" Escher cebinden bir paket sigara çıkardı. Bir sigara alıp paketi ikiye uzattı. Adam'la Harper hayır manasında başlarını sallayınca, otuzlarını silkip sigarasını yakmak için eğildi. "Buradan nefret ediyorum," diye sızlandı: "sigaramı yakmak için dahi mela vaktimin tamamını kullanıyorum baksa nıza."

"Dur, Adam sana yardım etsin," dedi Harper.

Adam dudaklarını oynatarak Ben mi? dedi. Harper çıkmağı kızın elinden alıp Adam'a fırlattı. Şans esen Adam çıkmağı yakmayı başardı ve Escher'in sigarasına ıştı.

Kız ırabzanlara yaslanıp başını geriye attı ve içine derin bir nefes çekti. Sonra, derin bir nefes daha çekti. Nihayet, yalnız olmadığını haurlamış gibi "Demek sizi Carl yolladı!" dedi. Adam'ı şöyle bir sözdü. "Ne şanslıyım."

Adam uzun süredir kimseyle çıkmamıştı ama birisi onunla flört emğinde anlamayacak kadar da bön değildi. Harper sözü kızın dediğini duymamış ya da umurunda değilmiş gibi yanlarında duruyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Escher.

Adam, Harper'ın bir şeyler demesini bekledi ama Harper konuşmayınca "Şey, aslında sermiye çekiniyoruz ama..." dedi.

"Söylesene," dedi Harper araya girerek. Escher'a bakıp hafice gülmüşü. "Adam bazen çok utangaç olabiliyor. Özellikle de şirm kızlarla karşılaştınca."

Ne? Adam bir şey demeye fırsat bulamadan, Harper'in çocukken aralarında haberleşmek için kullandıkları şansı yapıştı. Fark etti. (Küçükken iki kişilik bir kulüp kurmuşlardı, aralarına başka üye almamaya da yemin etmişlerdi.) Harper sağ elini yumuruk haline getirdi, yumruğunu çenesinin altına koydu ve başparmağını dudaklarına gütürdü. Bunun anlamı şuydu: Kes sesini, hem de hemen.

Esther saçlarını kabarıp başını yana eğdi. "Sırın olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Adam'ın kaslı koltuğu okuyarak. "Sen de lena sayılmazsın canım."

Adam ne yapması gerektiğini ruhayet çıkmıştı. Esther la flori edecekti, onu kendisine hayran bırakacak, sonra da biletleri alacaktı. Esther'in yanık tenli ince uzun bacakları kısacık elbiselerin altından belli oluyordu. Minnacık bir burun, kocaman kahverengi gözleri ve dolgun dudakları vardı. Eh, onunla flori etmek işkence olmayacaktı.

Ama yine de bu durum canını sıkı. Yani, Esther'dan hoşlanmıştı kendisini suçlu da hissetmiyordu ama canı flori etmek istemiyordu.

Ancak, bunu Harper'in hatırına yapacaktı.

Güzel bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünüp "Esther ne güzel bir isim," dedi. "Sıra dışı ama cidden çok güzel."

Kız omuzlarını salladı. "Buyukannemim ismi," dedi. "Çogu arkadaşını buna Estie der."

Adam gülmüseddi. "Pekala, Estie. Vegas'a yem geldim, yapacak eğlenceli bir şeyler arıyorum. Önerceğin herhangi bir şey var mı?"

"Sana kendim geçirebilecekken neden öneride bulunayım in?" dedi Esther. Koltuğu Adam'ın omzuna attı. "Nereye gitmek istersin?"

"İsim yok mu?" diye sordu Harper bu işe biraz bozulmuş gibi.

"Vardıyım başkasına devredebilirim," diye yanıtladı Estie. "Boyle tıllı bir çocukla her gün tanışmıyorum ne de olsa." Adam'ın saçlarını karıştırdı, Adam gerriye çekilince de "Ay, cidden utanmış," dedi. "Çok şirin!"

"Evet, şirindir," diye homurdandı Harper. "Ama bizim yapacak çok işimiz var."

"Buraya tatile geldik," dedi Adam. "Yeteri kadar vakitimiz var. Eee, Estie, nereye gusek?"

"Şu romantik gondol gezilerine çıkabilirsiniz," dedi Estie. Suratını buruşturup Harper'a baktı. "Ama gondollar iki kişilik. O yüzden sen bizi burada bekleyebilirsin. Tanıştığımızı sevindim. Gel, Adam. Şey, Kane... Aman, her neyse."

Estie, Adam'ın elini kapıldığı gibi onu asansöre sürüklemeye koyuldu. Adam, Harper'a çaresizlik dolu bir bakış fırlatıp ıpiş ıpiş kızın peşinden gitti.

Harper hiç de ona yardım edecekmiş gibi görünmüyordu. Tam aksine, sanki her an saldırıya geçecekmiş gibi bir hali vardı. "Hayır!" diye bağırınca, Adam'a Estie oldukları yerde kalmak kaldılar. "O seninle gidemez."

"Neden?"

"Gidemez miyim?"

"Nedenmiş?" diye sordu Estie.

"Çünkü o, yani, gidemez işte," dedi Harper bir çırpıda. "Ona işin olduğunu söyle."

Estie gülmeye başladı. "Bu iş sandığımdan da uzun sürdü." Adam la Harper şaşkınlıkla "Ne?" dediler.

"Carl beni arayıp Crash Burners için bilet isteyeceğimden bahsetti," dedi Estie başını sallayarak. "Flört ederek biletleri bulabileceğini mi sandın? Bu çok alçakça bir davranış."

Harper yarı rahatsızmış, yarı utanmış halde ırahzanlara yaslandı. Adam hala şaşkın şaşkın kıza bakıyordu. "Ne yapacağımız nereden anladın?" Geçmişte flört konusunda hiçbir sorun yaşamamıştı; ama demek flört etmek baskıya binmek gibi uzun bir süre sonra hemencecik hatırlanacak bir şey değil.

"Yapmayın, belli ki ikunuz biriktiresiniz."

Adam la Harper önce birbirlerine, sonra Estie'ye baktılar. "Nasıl?" dedi Adam hayretle. "Bunu sana Carl mı söyledi?"

"Hayır, söylemesine gerek yok ki Her şey apaçık ortada" dedi Estie. "Öylesiniz, değil mi?"

Adam, Harper'la sürekli olarak itişip kakışmanın nasıl böyle bir izlenim vermiş olabileceğini düşünmeden edemedi.

"Kesinlikle hayır," dedi sert bir tavrıyla. "Öyle bir şey yok."

Esne ikisine baktı ve "Sahi mi?" dedi. "İyi de birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Neden çıkmıyorsunuz?"

Adam güldü. Derken, Harper'ın suratındaki ifadeyi fark etti. Özür dilemek istedi; onu asıl güldüren şey Esne'nin ikisini sevgili sanması değildi. Sadece içine düştükleri durum cidden gülünç ve acıktıydı. Ama tabii bunu bir yabancıнын önünde söyleyemezdi. Zaten yalnız olsalardı daha aklından geçenleri pek iyi ifade edip edemeyeceğinden emin değildi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Aranızda bir şey olduğuna emindim," dedi Esne.

Harper tirahzanların ötesine, yanıp sönen ışıklara ve kalabalığa baktı. "İnan bana," dedi saklı bir tavrıyla, "aramızda hiçbir şey yok."

"Bu son teklifim," dedi Kane kararlı bir ses tonuyla.

Kane'in umduğundan da azılsı bir pazarlıkçı çıkan Jackson, "Kabul," dedi. Elini uzattı. Kane tam elini sakacakken, geri çekildi. "Ama bir şartım var."

"Söyle." Ücreti gayet makuldu, ambalajlar harikaydı. Kane ilk büyük işini kaçırmamak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

"Beni şu aleşli satışlarla tanıştırsana."

Kane içine derin bir nefes çekti. Jackson'a evet demek istiyordu. Evet demeyi çok istiyordu. Dahası, evet demek için lazımlaştığıyla nedeni vardı. Ama

"Bunu yapamam," dedi. Kane lobideki koltuklardan tekir çıkmıştı. "Fark etmedin galiba, kız benden nefret ediyor."

Jackson evet manasında başını sallayıp kışkırtıcı havaya kaldırdı. "O yüzden o kadar ateşli ya Baharlı yemeklerle ateşli kadınlar. Muhteşem bir ikili, değil mi?"

Kane işi kaybetmek üzere olduğunu düşündükçe daralıyordu. Ancak ıstıfını hiç bezmeydi. Her zamanki gibi nazik ve canı hafiften sıkılmış gibi görünüyordu "Ne demezsin!" dedi gülümseyerek. "Ama Beth ateşli falan değildir. Hatta muhalfe gibidir. İnan ki hiç ilgini çekmez, sıkılırsın."

"Nereden biliyorsun?"

"Söyle söyleyeyim. Onu iyi tanıyorum," dedi Kane göz kırparak "Anlarsın ya?"

"Sahi mi?" Jackson'ın gözleri lal taşı gibi açıldı. Anımsı Kane'e uzatarak beş çaktı. "Harika."

"Pek de harika olduğunu söyleyemem," dedi Kane tatsız tatsız "Eee, anlaşık mı?"

"Bilmem." Jackson parmaklarını birbirine kenetleyerek, kollarını öne uzattı. Sonra, esnedi. "Barbieyle tanıştım diye unuyordum. Şimdi, anlaşmadan pek emin değilim."

"Dur bir dakika. Söyle ateşli hırçın kızlardan hoşlandığını söylememiş miydin?" Kane'in aklına harika bir fikir gelmişti. Gerçi fıkır harika sayılmazdı ama yine de işe yarayabilirdi.

"Kesinlikle," dedi Jackson hevesle öne eğilerek "Yoksa dediğin gibi bir kız var mı?"

"Alaycılık hoşuna gider mi?"

"Bayılırım."

"Ya olumsuz tavırlar?"

"Harika."

"Hakaretler? Tartışmalar? Hep son söz söylemek isteyen kızlar?"

Jackson ellerini ovuşturmaya başladı. "Bu iş tamam. Kim neye benziyor?"

Beth içinden, *Aman ne komik, birisi bu adımı alıp Letterman'ın programına çıkarsın, diye geçirdi*

3 Jüri: "Gülsinler Bir karanke her bulup bizi rahat bırak-sınlar"

4 Jüri (İngiliz aksanlı olan ve Beth'in haykırını diken diken eden jüri üyesi) "Gülsinler Sizlere iyi şanslar çocuklar Buna ihtiyacınız olacak"

Kötü Maymunlar sahneden inerken, Beth ön tarafa, sahne kapısına doğru koştu. Reed'in haline çok üzölmüştü. Onu bulup teselli etmek istiyordu. Reed güçlü bir tıptı ama herkesin önünde o salaklar tarafından rezil edilmişti. Reed onu sorgusuz sualsiz o kadar çok teselli etmişti ki Beth'in kollarında ağlamasına, ona sarılmasına müsaade etmişti. Beth'se onu kaybetmekten ürkiğünden, asla korkularının nedeninin anlata-mamıştı.

Reed'in asla Beth'e ihtiyacı varmış gibi bir hali yoktu. Oysa Beth ona resmen hayatının her günü ve dakikası ihtiyaç duyuyordu. Belki de Reed'e vefa borcunu ödemesinin vakti gelmişti.

Getçi Beth onun bu durumda olmasından fazlasıyla rahat-sızdı. Onun başarısız olmasını asla istemezdi. Tek istediği onu ne kadar umursadığını belli etmekti. İşte, bu fırsat nihayet eli-ne geçmişti. Kim ne derse desin, onun ne kadar muhteşem bir insan olduğunu ona söylemek istiyordu.

Boylece, her ikisi de Reed'in Beth'e ihtiyacı duyduğunu ha-ırlamış olacak.

"Çok nazıldım" dedi Beth, Reed sahne arkasına gelip gel-mez. Fish ve Hale de gülererek Reed'in arkasından geldiler. Beth bu duruma hiç şaşırılmamıştı. Bu çocuklarda hırs denen şeyden eser yoktu; dolayısıyla hayal kırıklığına uğramaları da imkan-sızdı. Ama Reed'in beti benzi atmış, kendi kabuğuna çekilmiş-ti. "O kadar iyiydiniz ki o salakların neden bahseniğini bile

anlamadım "

Beth ona sarılmak için öne atıldı ama Reed kollarından sıyrılıverdi "Haklıydılar," dedi boğuk ve donuk bir sesle "Bok gibi çaldık Şarkıya gelince "

"O şarkıya bayılıyordum " dedi Beth. Reed'un arkasına geçip kollarını omzuna doladı

"Şarkı da rezalet "

"Hayır "

"Beth, lütfen. " Reed, Beth'in kollarını sıvıp ondan uzaklaştı "Boş ver. Unut gitsin. Haklıydılar dedim. Uzatmanın bir anlamı yok "

"Reed " Beth ona tekrar dokunmak istedi. Ona orada olduğunu, Reed'in de onu yanı başında istediğini hatırlamak istedi. Ama bunu yapmadı. Onu zorlamanın bir manası yoktu "Bu sadece onların fikri," demekle yetindi

"Dört kişi de aynı fikirdeydi," dedi Reed. Gülecek gibi oldu. Sesi inliyordu

"Belki de. "

"Selam, şansa bak yahu " Star*la yanlarına gelip Reed'in omzuna hafifçe vurdu. Diğer çocuklara da el salladı ama Beth'e dönüp bakmadı

"Bizi dinlerdin mi?" Bunu söylerken Reed'in sesi bir oktav kadar incelmışti. Gerçi bunu Beth hayal etmiş de olabilirdi ama sanki Reed omuzlarını da dikleştirmişti. Boyu daha uzun görünüyordu "Bok gibi çaldık."

Beth ellini omzuna koydu "Hayır, sen "

"Evet," diye arayı girdi Star*la "Olur böyle şeyler. Ama şarkı hiç de kötü değil. Şarkının ara bölümünde davulcu dönüp rölüfe geçse, sonra sen de başka bir akorda devam etsen nasıl olur?"

Tüm bunlar Beth'e yabancı bir dil gibi geliyordu. Ama

Reed'in suratı oniden aydınlandı. "Fena fikir değil," dedi dalgın dalgın. "Fish, duydun mu?"

"Evet, duydum. İşe yarayabilir."

"Bir de ilk sözde."

Beth yanlarından uzaklaştı. Bakışlarını önce yere çevirdi, sonra lavandaki spot ışıklarını saymaya koyuldu. Reed'le Star*la kapkara ve bir örnek müzisyen kıyışları içinde mu-kemmel bir çift gibi görünürlerken, Beth onların yanında J.C. Crew'un sezon sonu indiriminden hırlayıp da gelmiş gibiydi. Her zaman göbek piercinglerinin sürüklerle yarasız olduğunu düşünmüşü ama Star*'la'nın piercingi. Aman, o da tıpkı bir sürüğü andırıyordu. Ama Reed'in bakışları sürekli olarak kızın düşük belli bluzunun gözet önüne serdiği göbeğindeki gümüş renkli, kocaman piercinge odaklıyordu. Kendi kendine Endişelenmeyin leri, dedi Reed, Adam gibi değil. O bana asla.

Aklından geçenleri tamamlamak istemedi. Sanki cümlesini tamamlasa düşündüğü şey gerçek olacaktı.

"Beth, sana da uyar mı?"

"Ne?" Reed ona bakıyor, bir yanıt bekliyordu. Ne sormuştu ki?

"Star*'la'nın buradaki işi bitmiş. Bizi şehir merkezine götürüp gezdirmek istiyormuş. Girmek ister misin?" Reed ondan daha önce hiçbir şey istememiş ama gitmek istediği her halinden belliydi. Beth'ten olumlu bir yanıt bekliyordu.

"Kimliğim yanımda değil," dedi Beth tereddütle. Doğruyu söylüyordu.

"Sorum değil," dedi Star*'la sırarak. "Güleceğimiz yerde kimliğe falan ihtiyac olmayacak."

"Beth?" Reed elini beline atıp onu kendisine doğru çekti. "Gitmek istemiyorsan, gitmeyiz ama..."

"Hayır, gidelim. Bu, hanka bir fikir," dedi Beth. Bir yandan

da sesinin samimi çıkışını umuyordu. Reed'e yardım etmek istiyordu. Eğer gezerek keyli yerine gilecekse, apıal pırcing in, dönmeli ve ukala Starla onu eğlendirebilecekse, yapacak bir şey yoktu. Bu gece Berh'le değil, Reed le ilgiliydi. Kendisini tehdit altında hissetmesine de gerek yoktu. Zaen herhangi bir tehdit hissetse, bunun keyfini kaçırmamasına da müsaade etme yecekti.

Bölüm

6

Ciellin resepsiyonuna el ele, sırtlarında kocaman birer gülümsemeyle girerler. "Bu hiç de iyi bir fikir değil," dedi Adam surat ifadesini bozmadan gayret ederek:

"Başka çaremiz yok," dedi Harper dişlerini sıkarak. "Mutluyumş gibi davran yeter."

"O kadar iyi rol yapabileceğimi sanıyam."

Etiş onlara konser bileti bulamamıştı ama iyi bir fikir vermişti. Konseri düzenleyen otel, yeni evlilere balayı hediyesi olarak bilet veriyordu.

Bu yüzden, sanki mutluluktan uçuyormuş gibi, güle oynaya otel gitmişlerdi. Yakasındaki isim etiketinde MERHABA, BEN MARGIE, SİZ NASIL YARDIMCI CI ABİLİRİM? yazan güleç resepsiyon görevlisinin karşısına geçtiler.

"Evet?" dedi kadın.

Oraya girmeden önce hemen bileti istediklerini söyletmemeye karar vermişlerdi. Öylesine şirin bir çili gibi davranacaklardı ki kadın onlara hayran olacaktı.

Harper nasıl konuşacağına ya da ne diyeceğine önceden

karar vermemişti ama aniden güney aksanıyla konuşmaya başlamıştı fark etti. "Balayınızda güzel cücelinizde yer bulabildiğimiz için ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamam," dedi. "Tali kocam burada her dakikasını keyifle geçirdi." Harper, Adam'ın boynunu öptü. Kısa bir anlığına da olsa Adam'ın o tanıdık, terlemiş kokusunu içine çekti. Birlikte bir şeyler yapmayı e kadar uzun zaman olmuştu ki.

Hayır. Şimdi nostaljinin hiç sırası değildi. Havada aşk kokusu vardı.

"Seni kolundan tuttuğum gibi odaya götürebilirim," diye devam etti Harper. Sonra, Margie'ye döndü. "Tüm hafta sonu odamızdan çıkmadık. Balayı nasıl olur bilirsiniz."

Margie'nin suratındaki ifadeden balayları konusunda bilgili olmadığı okunuyordu. Daha da kötüsü, bilmek de istemiyormuş gibi bir hali vardı. "Burada kaldığınıza sevindim," dedi utaredükle. "Demek bu hafta sonu sizin için çok özeldi?"

Adam, Harper'ı kollarına alıp kendi etrafında döndürdü. "Karımla ben kaçtık!" dedi. "O benim kanım! Heyt be!"

Harper onu tokatlamamak için kendisini zor tuttu. Cna şırtın davran demişti, gerzek gibi değil. Adam sanki bir partiye girmiş gibi davranıyordu. Ama Harper onun ciddi şırtın olduğunu düşünmeden edemedi.

"Demek yeni evlisiniz," dedi Margie. Onlara pek de umdukları gibi yakınlık göstermemişti. "Tebrik ederim."

Harper, Adam'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Kendi kasabamızda sade bir düğün yapalım istedik ama kocam kafasına takmış durumda."

Adam la Margie bir ağızdan "Neyi?" diye sordular.

"Elvis'i. O yüzden, Vegas'a gelmek zorundaydık. Kendimizi bir anda Hunkin Hunka Aşk Kihsesi'nde buluverdik." Harper parmağıyla Adam'ın göğsünü dürttü. "Üstündeki o Elvis tırzı

biraz kostümle ve güneş gözlükleriyle o kadar tatlıydım ki..."

Adam dudaklarını hükerek Elvis gibi gülümsedi. "Sey, tesekkürler, çok tesekkürler" Margie görmeden, Adam, Harper'i göbeğinden gıcıkladı. Harper kıkırdamamak için kendisini zor tutuyordu. Adam, kızın en çok neresinden gıcıklandığını biliyor, onu gıcıklatmak için uğraşıyordu. Ama bu hiçbir işe yaramayacaktı. "Dün gece için özür dilerim," dedi Adam.

"Ne, dün gece için mi?"

"Biliyorsun ya..." diye devam etti Adam fısıldıyormuş gibi. "Hamı yataktaydık ve sana Priscilla demişim ya?"

Harper neredeyse bir kahkaha parlayacaktı. Adam'ın suratına hafif bir fiske vurdu. "Başkalarının önünde neden bu konuyu açtın şimdi?" diye sordu. "Onunla boy ölçüşemeyeceğimi gayet iyi biliyorsun. Bunu denedim, silikon taktırdım, saç modelimi değiştirdim ama nafile."

"Kesin şunu çocuklar," dedi Margie aniden ters ters. "Siz nasıl yardımcı olabilirsiniz?" İladesi kayboluvermişti.

"Ne?" dedi Harper masumane bir tavır takınarak.

"Yeni evlere dağıtılan biletleri duyduunuz, değil mi? Bunu deneyen ilk kişi olduğunuzu mı sanıyorsunuz?" Margie gözlerini devirdi. "İlk değilsiniz ama hiç iyi rol yapamıyorsunuz!"

Harper, atıfz etmeye hazırmış gibi duran Adam'a baktı. Sonra pes etmiş gibi omuzlarını silkti. "Oyuncuduk kariyerim burada sona erdi." O ana kadar gayet şen sakrak konuştuğunu umuyordu. Adam'a bu biletleri ne kadar istediğini söylemenin hiçbir manası yoktu. Ama Miranda'ya yapacağı bu jest sayesinde ikisi arasındaki buzların eryeceğini ve her şeye yeniden başlayacaklarını düşünüyordu. Dahası, bilet peşinde koşarken endişelerini de unuttu. Ama artık her şey bitmişti.

Adam'ın gömleğini çekti. "Haydi, gidelim."

Adam onu halilçe kenara ırtıp ellerini ahşap masaya dayadı.

"Yapabileceğinizi hiçbir şey yok mu?"

Margie sıkıntıyla içini çekti. "Bakın, bununla uğraşacak vaktim yok. Kız arkadaşımı dinle de uğraşıma beni."

Adam bir süre derin düşüncelere dalmış gibi orada dikilmeye devam etti. Sonra çenesini sıkı. Bunu bir tek Harper fark etmişti. Çünkü Adam'ın neyi ne zaman yaptığını bilirdi. Daha-
si, Adam'ı her zaman izleyen tek kişi de oydu.

"Meşgul olduğunuzu biliyorum," dedi Adam. "Bilet peşinde koşan birkaç liseli gençle uğraşacak vaktimiz olmadığımız da biliyorum. Sızden beni dinlemenizi istiyorum. O biletlere ihtiyacımız var. Onun ihtiyacı var." Harper olduğu yerde durmakaldı. Oysa Adam ona ne dokunmuş, ne de bakmıştı. "Ama bunun nedeni sizi hiç ilgilendirmez. O yüzden, bize güvenmek zorundasınız. Arkadaşım bu sene bir süre dertle uğraşı. Gerçek olanları kaldıramayacağını söylemiyorum çünkü her şeyi geride bırakacağına eminim. Zaten bunu herkese ispatladı. Ne şikayet ediyor ne de kimseden yardım istiyor." Adam duraksadı. İçine derin derin nefes çekti. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi önceki kadar güçlü çıkmıyordu. "Şu anda ihtiyacı olan tek şey şu biletlere," dedi yavaşça. "Keşke biletlere onu kendim bulabilseydim. Gerçekten de bunu çok istedim." Harper yere bakıyordu ama Adam'ın kendisine baktığını hissedebiliyordu. "Ne yazık ki biletlere sizden başkasının bulması mümkün değil. Lütfen."

Margie bakışlarını Adam'dan Harper'a çevirdi. Harper zorla da olsa kadının gözlerinin içine baktı. Sakın ağlama, diye düşündü. Bir cümlenin resepsiyon görevlisinin, Adam'ın ya da bir başkasının kendisine acımasına ihtiyacı yoktu. Derin derin ne fısıldı.

Nihayet Margie'nin ifadesi yumuşadı. Yavaşça başını salladı. "Bunu yapmamalıydım ama..."

Adam kadının elindeki biletleri aldığı gibi Harper'a uzattı. Harper ağlamamaya gayret ediyordu. Yerinden dahi kıpırdanmamıştı.

Adam kolundan tutarak onu oradan uzaklaştırdı. Barbitlenne tek kelime dahi etmeden çıkışa doğru yürümeye başladı. Harper dışarı çıkınca onu durdurdu. "Adam, ben.." Ya nağını istiyorsun, ona ne diyeceğini düşünüyordu. Ona çok kötü davranmasını ve aralarında geçen önce şeye rağmen, yardım ettiği için ona nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Elindeki biletlere bakakalmıştı. Biletleri bulduklarına hala inanamıyordu. "Adam, ben sadece... Kahretsin!"

"Ne oldu?"

Harper hiçbir şey demeden ona biletlerden birini uzattı. Adam önce bilete, sonra dehşet içinde Harper'a baktı.

Margie onları biletleri tökenmiş tek gecelik bir konsere ikinci sıradan iki bilet vermişti.

Dokuzuncu Viva Las Vegas Uluslararası Elvis Müzikali

Teşekkürler Margie Çok teşekkürler

Sayrı onlarında sözleşme kâğıtları olsaydı, hemen imzalarlar mülhümlemler ve kendi kopyalarını alırlardı. Ancak, bu el sıkışarak yapılan bir anlaşmaydı. Kane ve Jackson nihayet el sıkışmışlardı. Kane yazma havuzunu bulmak üzere Jackson'la birlikte Camelot'un lobisinde ilerişiyordu. Asıl bulmak istediği Mirandaydı. Miranda onunla ve "arkadaşıyla" buluşmaya can atığını soykınıtı. Kane kendisiyle her zamankinden de fazla gurur duyuyordu.

Jackson'ı, onu dünyalar güzeli kızıl saçlı bir kızla tanıştıracakını söyleyerek ikna etmişti. Ancak, onları tanıştırmakla yetecek, daha fazlasını yapmayacaktı. Tanışma faslından sonra ikisi ne isterlerse yapacaklardı. Bu yüzden Miranda'yı

kandırmış gibi de olmayacaktı. Onu daha ziyade yetim olarak kullanacaktı. Ama yetme hiçbir zarar gelmeyecekti çünkü Jackson onu gördüğü anda Kane, kendi usüne düşenı yapmış olacaktı. Aslında, Miranda çirkin lalan değildi. Ama Jackson, Vegas'a sıradan, sısksa bir kızla vakı geçirmek için gelmemişti. Miranda'nın zeki olması da işi daha cazip hale getirmeyecekti. Kane, Miranda'nın tatlı tatlı konuşan, kenevurden yapılmış bir kolye takan barış tarafları Jackson'a ne kadar dayanacağını merak ediyordu.

Kimseye bir zarar gelmeyecekti. İşin içinde hiçbir uygun-suz taraf yoktu, dahası bunun karşılığında eline tonla para geçecekti. Kane o gün büyük bir iş başardığını düşündü.

"Peki, bu hatunla ne konuşacağımı şimdi?" diye sordu Jackson havuzu görür görmez.

Kane keyifle Miranda'ya hatun diye hitap etmenin harika bir başlangıç olacağını düşündü. Bu iş düşündüğünden de eğlenceli olacaktı.

Havuz kenarı neredeyse bomboştu. Birkaç çocuk, havuzun çocuk bölümünde Marcn Polo oynuyorlardı. Kane çocuklardan tekının hile yaptığını fark etmişti. Çocuk havuzdan çıkıp telirir havuza girmeden ve ebelenmeden önce diğer tarafa kadar koşuyordu. Zeki çocuktu doğrusu. Kane aniden kendi çocukluğunu anımsayıp gülümsedi.

"Onu göremiyorum," dedi. Acaba Miranda spadan vakızinde gri dınenememiş miydi? Gözü gölgelik alanda dinlenmekte olan birkaç kadına takıldı. Yaşlı bir kadın örgü örüyordu, bedeni üstündeki mayodan kat kat büyük olan çaresiz bir ev kadını ve Brnney Spears benzeri on iki yaşında bir kız da orada oturuyorlardı. Ve... Oha! Kane'in bakışları munnacık narın ayaklara koyu kırmızı renge boyanmış ırmaklara ve ince uzun bacaklara takıldı. Kızın üstünde lüman yeşili kısıcak bir şort vardı.

Karnı gergin mi gergindi. Üstünde de minnacık bir bikini öste vardı.

Göz göre geldiklerinde, kız doğrulup el salladı:

"Lütfen bana kızın o olduğunu söyle," dedi Jackson hayretle Kane gözlerine inanamıyordu ama "Evet," dedi "Miranda o."

Jackson sırtına bir şaplak indirdi "Vay be! Bana doğruyu söylediğini biliyordum. Haydi hazi tanıştır."

Kane, Jackson'la birlikte Miranda'nın yanına gitti. Şezlonglardan birinin ucuna oturdular. Kane Miranda'ya bakmadan edemiyordu. Ashında Miranda'da herhangi bir değişiklik yoktu. Her zamanki gibiydi. Ama havuzun diğer ucundan ona sanki bız yabancıymış gibi bakmak çok tuhaftı. Kane toparlanmaya çalıştı. Bikini giysin gymesin, suratında belli belirsiz seksi bir gülümseme olsun olmasın, o Miranda'ydı. Ezelden beri tanıdığı Miranda.

"Stevens, seni tyi bir arkadaşımınla tanıştırmak istiyorum," dedi Kane. Miranda kitabını kucagına koyup elini uzattı.

"Bana Miranda diyebilirsin," dedi Miranda uyuşturucu satıcısına. Eli nedense suratına grunıştı. Teni sporda geçirdiği onca saatler sonra parıl parıl parıldıyordu.

"Ben de Jackson," diyerek kızın elini sıkı Jackson. Sonra Miranda'nın hangi kitabı okuduğuna baktı. "Anna Karenina mı?" dedi şaşkınlıkla. "Pek plajda okunacak türden bir roman değil."

Miranda elyle kocaman su kaydıracağını ve plastik palmiye ağaçlarını göstererek "Burası da muhşem bir plaj sayılmaz zaten," dedi.

"Bu en sevdiğim romanlardan biridir," dedi Jackson. "Tolstoy'un, romanı sürükleyici kılmak için hareket halindeki tren temasını kullanması çok hoşuma gider."

"Sahi mi?" Miranda'nın gözleri hayretle fal taşı gibi açılmıştı.

"Sahi mi?" diye sordu Kane de Neler oluyordu burada?

Jackson neden Tolstoy'u çok sevdiğini ve Dostoyevski'ye tercih ettiğini anlatmaya koyuldu. ("Suç ve Ceza oldukça döşündürücü ama Savaş ve Barış, hayatımı değiştirdi. ") Sonra, en çok Çehov'un eserlerini okumaktan keyif aldığını, özellikle de "karanlık günlerinde" yazdıklarından hoşlandığını söyledi. Miranda hayretle onu dinliyordu.

Kane konuşmayı dinleyemeyecek haldeydi. Miranda roman'a ilgili kendi görüşlerini anlatmaya başladı. Konu bir süre sonra romandan güncel olaylara, Rus devlet başkanının son hamlesine kadar geldi. Jackson hemen olayları on dokuzuncu yüzyıl siyasi ve iktisadi coğrafyasıyla kıyaslamaya koyuldu. Kane onları izlemekle yetindi. Miranda'nın heyecanla parmaklarıyla oynamışına, parmaklarını arada bir dudaklarına götürmesine baktı. Jackson, Miranda'yı güldürebiliyordu. Bir süre sonra, elini önce Miranda'nın koluna, sonra da hacağına koydu. Kane, Miranda'nın yanaklarının kızardığını, Jackson'ı sürekli olarak Miranda'nın göğüslerine hak ettiğini fark etti. Ama Jackson bunu Miranda'ya hiç belli etmeden yapıyordu.

Nihayet, Kane'in sabrı taşı.

"Jackson, biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

"Şu anda biraz meşgulüm," diye yanı verdi Jackson gözlerini Miranda'dan ayırmadan.

"Ama önemli." Kane ayağa kalkıp Jackson'ın peşinden gelmesini bekledi. "Stevens, bir dakika sonra yanına geleceğiz, sür." Jackson'ı havuzun diğer tarafına çocukların ağzı su vorteksinde oynadığı bötüme doğru çekiyordu. "Ne yapıyor seni?" diye fısıldadı.

"Avızının tadını çıkarıyorum," dedi Jackson sırta sırta. "İkiliymişsin, riddeden de meşli kızmış."

Kane irkildi. Bu konuyu hassasiyetle halletmesi gerekiyordu.

du ama hemen oracıkta halleilmeliydi. "Tolstoy, polinka lalan, neler saçmalyorsun sen?"

"Nahza göre şerbet veriyorum," dedi Jackson. "Karşındaki kadına aynı düşünce yapısında olduğunu hissettirmen gerek, sonra da..." Başını salladı. "Hippi olmak benim fikrim miydi sanıyorsun? Hepsi kız arkadaşımın başının altından çıktı. Ne o, harışmış, aşkışmış mutlulukmuş. Gerçek gibi giyinmem hoşuna gidiyor. Ama yapacak bir şey yok."

"Az önce ne dedim? Kız arkadaşın mı?" Kane beyninin neden her zamankinden daha yavaş çalıştığını merak etti.

"Evet, pazartesi günü burada olacak. O gelene dek ben de biraz eğlenimin diye düşünmüştüm. Miranda bu iş için biçilmiş kaftan. Daha doğrusu, azıcık rahatsızladığı zaman mükemmel olacak."

"Bana bak Jackson, lazım senin için olduğunu söyledim ama orun..."

"Sana borçluyum," dedi Jackson bir kez daha Kane'in sırtını sıvazlamak. "Şimdi bizi rahat bırak da kaynaşalım."

Kane köşeye sıkışmıştı. Jackson'ı kendisinden uzaklaştırma göre olamazdı ama Miranda'yı da kurtlara yem edemezdi.

"İçinden, kimseye bir şey borçlu olduğun yok," dedi. O güne dek hep böyle düşünüp yaşamıştı. Ama o anda bunun hiçbir anlamı kalmamıştı.

The Tonky Honk yarı bar, yarı kafe gibi bir yerdi. Fazlasıyla da havallıydı. Vegas'taki indie rock piyasasının uğrak yeriydi. Star*lu onlara böyle demişti. Vakit henüz erken olduğu halde içerisi ılıkım ılıklımdı. Berzin şair adaylarının ve konser programı olmayan müzik gruplarının favori mekanında duvarlarda şarkı sözleri ve gitar akorları asılıydı. Burası milyonlarca kişinin aıla gerçekleşmeyecek hayallerini temsil eden bir yerdi.

Bütün kuyucu bir köşesindeki ufak sahnede dört kişilik bir grup pulak lastiklerle eskimiş diş fırçaları hakkında her biri insana eziyet eden şarkılar çalıyordu. Star*la ya göre Tonky Honk, arada sırada Tony Bennett gibi ünlülerin konser verdikten sonra bir kadeh içki içmek için uğradıkları en gözde yerlerden biriydi. (Tony Bennett'in kim olduğunu bilmeyen Beth, diğerleri gibi "Aaa sahi mi? Vay canına" gibi şeyter demeye çekindi.)

Cocuklar bir viski şişesine yumulurken, Beth de arka masalardan birine geçip espressosunu yudumlamaya koyuldu. Tabii, onlara bu içkileri ısmarlayan kişi Star*la'ydı. Beth'in vüdu değil de espresso içeceğini de o tahmin etmişti.

Kız, Beth'in adını sanını dahi duymadığı gruplar hakkında öyküler anlatıyordu. Anlaşılan bu grupların hepsinin yolu önceki yıl hem Vegas'tan hem de Star*la'dan geçmişti. Fish, Hale ve Reed onun anlatıtlıklarına doyamıyorlardı.

"Eee, sen neler dinlersin?" diye sordu Star*la aniden Beth'e.

Beth kıpkırmızı kesildi. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıyordu. "Şey, bilmem ki, her şeyi dinlerim." Böyle havai bir yerde "Tori Amos" ya da "Sarah McLachlan" diyecek hali yoktu.

Reed onu dürtüklede. "Aglak kadın şarkıcıları seversen ya. Dar Williams. Ani DiFranco. Bir de."

"Dur, ben tahmin edeyim" dedi Star*la. "Tori Amos olmasın sakın?"

Herkes kahkahalarla gülmeye başlayınca, Beth suratının kırmızısından mora döndüğünü hissetti. Müzik zevkiyle neden bu denli alay ettiklerini anlayamamıştı ama zaten ortaya gırtlıklarından beri anlamadığı birçok şeyle karşılaşmıştı. "Tek sevdiğilerim onlar değil," dedi hararetle. Reed'in suratına düşen saçını geriye itti, "Senin şarkılarını ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Reed sarhoş olmak üzereydi. Bardağını kaldırdı ve "Beth'e,

rek hayranımıza açalım!" diye bağırdı. Bardağını hızla Beth'in bardağıyla tokuşturup her yere viski saçtı.

Beth'in ilk aklına gelen onu teselli etmekti, ancak belli ki Star*la onunla biraz dalga geçmek istiyordu. Beth'e dönüp sanki ikisinin de kız olmasından dolayı yakınlaşabilirlermiş gibi "Hep böyle bebek gibi mi davranır?" diye sordu. Beth omuzlarını sallıp başını diğer yöne çevirdi. "Neye ihtiyacın var biliyor musun?" dedi Star*la.

"Biri içkiye daha!" diye bağırsılar Reed, Hale ve Fish bir ağzadan.

"Hayır" Star*la masadan kalktı. "Hemen dönerim," diyerek bara koştu. Barmanla hararetili bir konuşma yaptı. Çocuklar ilgiyle onu izliyorlardı. Beth onların Star*la'nın ne yapacağını mı, yoksa bacınının doldurduğu blucini mi izlediklerinden emin değildi.

Reed'in eli Beth'in bacınının iç kısmındaydı. Beth'in bu duruma memnun olması gerekirdi. Önemli olan Reed'in yanında olmasıydı. Ama onun aklı başka yerdeydi.

"Tamamdır" dedi Star*la masaya geri döndüğünde. "Burada çalan grup başkalarının enstrümanlarını kullanmasından pek hoşlanmaz ama Reed'e tamam dediler."

"Neye tamam dediler?" diye sordu Beth gışkınlıkla.

"E tabii onlarla birlikte söylemesine," dedi Star*la sanki söylediği şey çok harizmiş gibi.

"Cıldırıyor mu?" diye bağırdı Reed.

"Onlarla birkaç şarkı söylesene," dedi Star*la. "Tekrar sahneye çıkmak sana iyi gelecek. Ne istersen çalacaklar. Zaten kimse on grubu dinlemediği yok. Hey, dur bir dakika!" Beth'e döndü. "Sen de söylesene!"

"Ne?" Beth. Star*la'nın hakışları altında ezildikçe ezildi. O anda olduğu yerde ufalıp masanın altına kaçmak istedi.

"Düet yapını!" dedi Star*la heyecanla "Harika bir şey olur Karınke gibi!"

Beth nişandığı yere sınımlı! Çocuklar bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor olmalıydılar ki hepsi kahkahalarla güldüler!

"Muhışem!" dedi Fish zil zurna sarhoş bir vaziyette "Haydi, gitsenize!"

"Evet ya," dedi Hale "Sen ve kız arkadaşın, ne havalı olur ama!"

Hale her şeyin havalı olduğunu düşünürdü

Reed şaşkın şaşkın Beth'e bakı "Olabilir."

"Hayır" Beth hiç düşünmeden hayır demişti ama zaten başka seçeneği de yoktu. Asla insanların önüne çıkıp da şarkı söyleyemezdi. Duş alırken dahi şarkı söylemezdi. Sesi kötü sayılmazdı ama birilerinin onu dinleyecek, spot ışıklarının altında sahnede izleyecek ve sonrasında kahkahalarla gülecek olması ödünü koparıyordu "Yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Reed. Ayaga kalkıp Beth'in kolunu çekti. "Çok eğleneceğiz" Beth onun haksızlarından ve konuşmasından sarhoş olduğunu anlamıştı. Yoksa onu asla zorlamazdı. Beth'i o zamana dek iyi tanımışsa, onun sahne den ne kadar çekindiğini biliyor olması gerekirdi. "Haydi ama. Sen ve ben. Gelsene."

"Şarkı söyleyemem," diye diretti Beth kolunu geri çekmeye çalışarak

"Herkes söyleyebilir!" Reed tekrar koluna yapışıp onu ayaga kaldırdı. Beth inkeziyip Reed'in kollarına yığıldı.

"Hayır!" diye bağırıyor debelenerek "Yapamam!"

"Bırak onu, Reed" dedi Star*la, Reed'in omzuna dokunarak. "İstemiyor." Sonra Beth'e dönüp özür diledi ama Beth'in hiçbir şey dinleyecek hali kalmamıştı. Star*la'nın tek bir keli-

meyle Reed'i nasıl etkisi altına aldığını merak ediyordu. Oysa kendisi son birkaç dakikadır Reed'e şarkı söylemeyeceğini anlatmaya çalışmıştı. Belki de Star*la araya girmemiş olsaydı, Reed ıstar etmeye devam edecek ve ikisi birlikte sahneye çıkacaklardı. Sonra da her şey yoluna girecekti. "Haydi gel," dedi Star*la, Reed'i masadan uzaklaştırırken. "Seninle ben söylerim."

Tabii ki söylerdi.

Reed sahneye çıktı, gruba bir şeyler fısıldadıktan sonra mikrofona eğilip şarkısını söylemeye koyuldu. Beth onun Kör Maymunlar'la birlikte yaptığı şarkıyı söyleyeceğini sanıyordu ama grup birden bir Rolling Stones şarkısı çalmaya başlamıştı. "Arabamda giderken, radyoda o adamın şarkısını duydum.." diye söylemeye başladı Reed.

Beth içine derin bir nefes çekti. Bu Reed için mükemmel bir şarkıydı. Boğuk, derin sesi sözcükleri ustalıkla vurguluyor, müziğin ritmine ve ahengine mükemmel bir uyum sağlıyordu. Beth gözlerini yumup Reed'in sesinin ta içine işlediğini hissetti. Derken, Reed'e güçlü bir kadın sesi eşlik etmeye başladı. Reed'in bıraktığı yenden şarkıyı devraldı ve bir süre sadece o söyledi.

Beth gözlerini açınca, ikisinin mikrofona eğildiklerini gördü. Sesleri birbirine karışıyor, suratları parıl parıl parıltıyordu. Star*la başını ileri geri salladıkça saç örgüleri etrafa savruluyor, Reed'in kıvrık saçları suratına düşüyordu. Her ikisinin elleri de mikrofonun üstündeydi. Sanki elleri birbirine değiyormuş gibi görünüyordu. Bedenleri birbirlerine doğru savruluyor, bir ileri bir geri gidiyordu.

"Tatmin alamıyorum," diye bağırtıyorlardı bir ağızdan. Beth bir an için kendisini ikisinin paylaştığı özel bir anı gizlice izleyen bir yabancı gibi hissetti. Sanki sahneden gözlerini alamayarak mahremiyetlerini bozuyordu. "Deniyorum, deniyorum ama.."

Reed ona asla ihanet etmezdi. Ama Star*la'yla arkasından bir iş çevirse herhalde sahnedeki samimiye kadar rahatsız edici olamazdı. Reed kendisini tamamiyle müziğe teslim etmiş, ayaklarını yere vurarak ritim tutuyor, hiç olmadığı kadar özgür görünüyordu. Beth ve Reed birlikteyken hiç bu kadar rahat hareket edemiyorlardı. Çünkü Beth asla kontrolü elden bırakmıyordu. Her zaman kendisine ait bir yanı olmalıydı. Bu, en önemli parçasıydı ve sonsuza dek kilit altında kalmalıydı.

Beth sincanını dikkatle masaya koyup ayağa kalktı. Bu sadece bir mazeret, diye düşündü. Fish ve Hale sahneye odaklanmışlar, kalkışını fark etmemişlerdi. Beth'in sahneye çıkmakta tereddüt etmesinin, bunu yapamamasının, sırtıyla hiçbir alakası yoktu. Bunu nihayet kabullenmek zorunda kalmıştı. Masadan usulca uzaklaşıp çıkışa yönledi. Yokluğunu kimsenin fark etmeyeceğini biliyordu. Mesele ne dikkatli davranmak, ne de kendisini korumak.

Asıl neden, hissettiği korkuydu.

"Bir şey sormam gerek," dedi Miranda hiç çekinmeden. "Şu bak-uk uşörtün bir anlamı var mı?" Nedense paranoya hissetmeye başlamıştı. Bunun nedeni ya hiç bilmediği yabancı bir yerde, yabancı bir erkekle tatilde oluşuydu. Yani, yanında ne valizi vardı ne de gelecekle ilgili bir beklentisi vardı. Kaybedecek ya da kazanacak bir şeyi de yoktu. Belki de asıl sorun Jackson'dı. Onun yanında kendisini rahat hissediyor, dilediği gibi konuşabiliyordu. Birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi sohbet etmeseler de Miranda, dilediğini söylemekte bir sakınca görmüyordu. Jackson'ın her dediğini keyifle dinlediğini hissediyordu. Bu his karşılıklıydı.

Jackson komik ve zeki bir adamdı. Keçi sakalını ve uzun saçlarını görmezden gelecek olursanız, fazlasıyla da şırıncı.

"Berkeley nasıldır bilirsın," dedi Jackson omuzlarını silkip "Orada batık işörüler ya da herhangi bir yerine barış işareti takmamak yasaktır."

Işın aslı Miranda, Berkeley hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Grace, Kaliforniya haricinde hiçbir yer hakkında fazla bilgi sahibi değildi. Zaten üniversiteli bu gencin kendisine ilgi göstermesine bu yüzden şaşırmıştı ya.

"İyi de şu anda Berkeley'de değilsin," dedi Miranda.

Karşısındaki Kane olsaydı, hemen Miranda'nın gömleğini çıkarmasıyla ilgili bir şeyler ima ettiğini düşünürdü. Sonra da hiç çekinmez, gömleğini çıkarıverirdi.

Ama o Kane değildi. Kane bir süre onlarla takıldıktan sonra, yapacak daha iyi bir şey bulmuş olmalıydı. Jackson renga renk işörünü çekiyordu. "Evet, ama giyecek başka bir şeyim yok," dedi. "Giysilerle aram pek iyi değil. Ne bileyim, dış görünüşe önem vermek bana hoş geliyor."

Belki de bu yüzden onumla konuşuyordu. Gerçi üstünde yağların ve sehilülerin olduğu gibi açıkta bırakan minnacık bir bikini üstüyle losacak bir şort vardı ama olsun. (Miranda, Kane'le arkadaşı gelmeden önce, üstünü değiştirmeyi düşünmüştü. Kane'in onu bu halde görmesini istemiyordu. Ama Kane erken gelerek onu galil avlatmıştı.)

"Peki, sen nelerden hoşlanırsın?" diye sordu Miranda. "Yani, Tolstoy'dan ve dünya harışı haricinde neler ilginç çeker?"

"Nelerden mi hoşlanırım?" Jackson başını yavaş yavaş batmakta olan güneşe doğru çevirdi. "Bir beyzhol maçı izlerken soguk bira içmekten, iki takım berabere kaldığında tuttuğun takımın oyuncusunun beraberliği bozmasından, yeni bir müzik grubu keşfetmekten, grubun parçaları radyoda yayımlanmadan önce onları dinlemekten hoşlanırım. Hiçbir anlam ifade etmeyen ama yine de insanın aklını başından alan şirlerden

hoşlanırım " Muzip bir gülümsemeyle Miranda ya baktı. "Bir de güzel kızlarla sohbet etmekten hoşlanırım "

Miranda yanaklarının kızardığını hissetti. "O halde burada ne işin var?" diye sordu

Jackson gülmedi. "Öğleden sonramı harika bir biçimde geçirmekten de hoşlanırım," dedi Miranda'nın gözlerinin içine bakarak

Miranda yanıt vermektekiense asabi bir biçimde güldü. Bakışlarını havuza çevirdi. "Havuza giremeyeceğin zaman su ne kadar da harika görünür, değil mi?" diye sordu. "Suyun buz gibi, aydı klorlu olduğunu bilsen de oturduğun yerden muhteşem olduğunu düşünürsün. Bira reklamlarında hep öyle olur va?"

Jackson, Miranda'nın konuyu değiştirmesinden rahatsız olmamıştı. "Havuza giremeyeceğimizi de kim söyledi?"

"Ben girebilirim ama " diye söze başladı Miranda havuza girmeye hiç niyeti olmadığı halde. "Bence senin için sorun olabilir."

"Neden?"

"Tışörtün, blucinin, ayakkabıların? Yani, havuza bu şekilde atılamayacaksın. " Miranda karşısındaki adamı, havuza çıplak girmesini teklif edecek kadar iyi tanımadığını fark etti. "Bence havuz işini hoş ver."

"Havuza giysilerimle atılamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Jackson

"Bak işte, bunu görmek isterim," dedi Miranda gülerек. Havuzda sadece birkaç çorukla anneleri kalmıştı. Kadınların bir üniversite öğrencisinin havuza giyinik atılamasını pek de hoş karşılayacaklarını sanmıyordu doğrusu. (Gerçi burası Vegas'tı. Daha önce de insanlar havuza giyinik atılmış olmalıydı.)

"Karşılığında ne alacağım?" diye sordu Jackson ayağa kalkıp one doğru eğilirken. Dizleri neredeyse birbirine değiyordu

"Neyin karşılığında?"

"Havruza geyinlik alayıp sınısıklam olmanın karşılığında." Jackson gözlerinin içine bakıyordu. Miranda bakışlarını başka yöne çevirmek zorunda kaldı.

"Bilmem, bıt dolara ne dersin?"

"Bu gece benimle çıkmaya ne dersin?" diye sordu Jackson ağzı kulaklarına vararak.

"Seni hiç tanımıyorum." Miranda ne diyeceğini bilemiyordu. Jackson onu çıkma teklif etmişti! Onunla .. buluşmak mı istiyordu? Bu gerçek bir randevu gibi mi olacaktı? Başka ne olabilirdi ki? "Yani, kızıl saçlı kızları öldürüp doğrayan, sonra da salatasunu koyan bir seni katil falan olabılırsın. CSI izlerim de."

"Bence arkadaşın Kane seni bir seni katille asla tanıştırmaz," dedi Jackson. "Hem bugüne dek hiç CSI izlemedim ama sana veyahutyen olduğumu söyleyebilirim. Salatasına da bir tek marulla soya peyniri koyarım."

Miranda o gece Harper'la buluşacaktı. Ama Harper sabah onu ekmiş, sonra da geri gelmemişti. Hem Harper olanları duysa Mirandanın mutlaka bu randevuya gitmesini isterdi. Kane haricinde onu birileriyle çıkması için sürekli olarak sıkıştırdı. Kane asla ulaşamayacağı bir hayal gibiydi.

Miranda, o geceyi Kane'le geçirmeyi planlamıştı. Tabii, yanlarında Harper'ın Adam da olacaktı. Gerçi Harper'la Adam'ın ne yapacağı belli olmazdı. İkisi bir yerlere çekip giderse de Kane'le yalnız kalacaktı. Kane her zaman her şeyin mümkün olduğunu söyler dururdu.

Miranda içinden, Ne olacak tı sanki? diye geçirdi. Daha ne bekliyorum? Kane daha kırkış ay öncesine kadar onun sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Azalarında arkadaşlıktan öte bir şey olmayacağını söylemişti. Onunla çıkmış, onu öpmüştü ama başka bıt şey olmamıştı. Yıllarca Kane'in hayaliyle yaşamış.

eline hiçbir şey geçmemişti. Bundan sonrası için de beklenir içine girmemesi gerektiğini düşünüyordu. Belki Kane bir gün uyanır, neler kaçırdığını fark ederdi?

Sekiz saat sonra on sekiz yaşına basacaktı. Hayatının bir senesini daha bir köşede somurtarak oturup Kane'i bekleyerek mi geçirecekti?

Yeterince beklememiş miydi?

"Tamam," dedi, "Havuzu bu şekilde atlırsan, bu gece seninle çıkacağım."

Jackson hevesle ayağa fırlayıp havuza doğru koştu. Miranda bu adamın sırf onunla çıkabilmek için bunu yapacağına hala inanmıyordu. Jackson havuzun kenarına kadar gitti, sonra ona dönüp parmaklarıyla barış işareti yaptı.

"Pişman olmayacaksın!" diye bağırırdıktan sonra da çivilemesine suya atıldı.

Miranda az önce tereddüt ettiğine dahi üzülmedi.

Kane balkondan olan biteni tam olarak göremiyordu.

Ama onları en azından uzaktan izlemiş, sohbetin koyulaştığını fark etmişti.

İkisi tam bir saatır sohbet ediyordu. Daha da körüştü, Jackson'ın havuz numarasından sonra, Miranda elinde bir havluyla onun yanına koşmuş, havluyu omuzlarına sarduktan sonra biniyi ovuşturmuştu.

Anıl bombaysa şuydu: Jackson havluyu bir kenara fırlayıp sırtı sırtlam halde Miranda'nın elini tutmuştu. Miranda'ya elini geri çekmemiş, ikisi birlikte el ele oradan uzaklaşmışlardı.

Kane, Miranda'yı aramaya ve onu uyarmaya çalışmıştı ama telefonu yanıt vermiyordu. Jackson'ın acınası şovuna kapılıp almıyordu. Nasıl bu kadar saf olabiliyordu? Miranda her zaman dikkatli davranırdı. Belki de Jackson'la oyun oynuyor, onu ek-

mek için doğru zamanı bekliyordu

Ama Kane, bunun pek de mümkün olmadığını düşünüyordu. Miranda matematik ödevleri ya da Trivial Pursuit gibi oyunlarda dikkatli davranabilirdi de erkekler konusunda hiçbir şey bilmezdi. Kane bunu kendisi öğrenmişti.

Tirabzanı sıkı sıkı tuttu. Neden umurundaydı ki sanki? O gerçek herifin Miranda'nın elini tutmuş olması onu neden bu kadar rahatsız etmişti? Onu kıskanmıyordu, anlamayı da riske atmak istemiyordu. Miranda'yı yapacağı bir hatadan kurtarmak uğrunda Jackson'la yaptığı anlaşmayı bozamazdı.

Ama onu düşünmeden de edemiyordu. Kane hayatındaki tek sorumluluğun eğlenmek olduğunu düşünür, kendi çıkarları için uğraş verirdi. Ama o anda kendisini Miranda'ya karşı sorumlu hissediyordu.

Herkes bir yana, Miranda bir yana.

Miranda iyi bir arkadaş. Hayatta tanıdığı herkesten çok daha sabırlıydı. Kane'in türlü saçmalıklarına katlanmıştı. Gerçi arada bir onu iyice azarladığı da olmuştu ama erkekler konusunda bilgisiz olsun olmasın, hak ettiği erkek Jackson gibi bir alımak değildi.

Miranda'yı bu saatten sonra uyarmak hiç de uygun olmazdı. Dahası, Miranda ona ters davranabilirdi. Ama doğru olan, onu uyarmaktı.

Tek bir sorun vardı. Kane birçok konuda yetenekli ve deneyimli olduğu halde, doğru şeyi yapmak konusunda hiç ama hiç iyi değildi.

Bölüm

7

Beth kulüpten çıkar çıkmaz otele nasıl geri döneceğini bilemediğini fark etti. Oraya Star*la'nın arabasıyla gelmişlerdi. Yanında taksiye binecek kadar parası da yoktu. Bir taksi şöförünü onu bir bankaya götürüp ATM den para çekmesini bekle yemeye ikna etse dahi anlamsız bir iş yapmış olacaktı. Banka hesabında çok az para kalmıştı. Parasının çoğunu benzin ve yiyecek almak için harcamış, Vegas'a gümünün tüm bu harcamalara değeceğini düşünmüştü.

Ne de olsa üniversiteye gitmekten vazgeçmişti. Ne diye para biriktirecekti? Ne için para biriktirecekti?

Acil durumlar için para gerekebilirdi. Tıpkı o anda olduğu gibi.

Bardan kendi aralarında hararetili hararetili konuşan bir grup kız çıktı. Kızlar sokağa akın ederken Beth'e çarptılar. Beth genye doğru sendeledi ama tam düşmeden önce dengesini sağlamayı başardı.

"Önüne baksana!" diye bağırıyor dizlerine kadar uzanan çizimler giymiş uzun boylu sıska bir kız. "Önümde duruyorsun!"

Kızın bunu söylemesine hiç gerek yoktu. Beth nerede durduğunu gayet iyi biliyordu.

Belki ötele yürüyerek de dönebilirdi. Gerçi bu şehirde mutfakları uzaktu. Grace'de olduğu gibi her yere yürüyerek gitmek lazımsıyla güçtü. Bütün gece yürüyebilirdi ama gidecek başka yeri yoktu. Ayrıca otel odasına dönmek için de bir acelesi yoktu çünkü döndüğü anda ne yapacağını düşünmek zorunda kalacaktı. Reed de er ya da geç oraya geri dönecekti. (Beth, Reed'in geri dönmesinin gerekmediğini söyleyen sese kulak vermemeye gayret etti. Daha iyi bir teklifle karşılaştığı takdirde, ne diye geri dönecekti?)

Kararsız kalan, bara geri dönmek istemeyen Beth barın önünde dikilip utahçı izlemeye koyuldu.

Arkasından gelen ayak seslerini duymamıştı ama onun sesini hemen tanıdı. Buna rağmen Reed ona sarılıp çenesini omuzuna dayayınca irkildi.

"Neler oluyor?" diye sordu Reed. Saçları Beth'in boynunu oksuyordu. "Neeye gidiyorsun?"

Beth ne diyeceğini bilemiyordu. Ona bir açıklama yapması gerektiğini anlayınca, korkularının ne denli saçma olduğunu fark etti.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

"Bana veda etmeden mi gidecekin?" Reed onu kendisine doğru çevirdi. Burunları neredeyse birbirine değiyordu. "Nasıl geri dönmeyi düşünüyorsun?"

Beth omuzlatını sıktı.

"Sorum ne?"

Beth başını diğer yöne çevirdi. "Hiçbir şey."

Reed, Beth'in çenesini tutup kaldırdı. "Söyle," dedi gözlerinin içine bakarak.

Beth içine derin bir nefes çekti. "Semi onunla görünce, şey

sandım.

Reed elleriyle Beth'in saçlarını düzeltti. Sonra da başını göğsüne yasladı. Tişörtü öylesine eski ve yıpranmış ki üstünde adeta ikinci bir deri gihi olmuştu. "Özür dilerim."

Beth'in gözleri tal ışı gibi açıldı. Reed'in her şeyi inkar edeceğini ya da kahkahalar atıp onunla dalga geçeceğini sanmıştı. Ama özür dileyeceğini hiç düşünmemişti. Erkekler genellikle bu tür durumlarda özür falan dilemezlerdi. "Ne için özür diliyorsun?"

"Sana yanlış bir izlenim verdiğim için."

"O, sana çok benziyor," dedi Beth cılız bu sesle. Bunu söylerken bir yandan da neden Reed'i Star'ların kollarına almak için uğraştığını düşündü. "O sana daha uygun. Bense..."

"Asıl sen uygunsun," dedi Reed. Kollarını Beth'in beline dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı. "Gördün mü?" dedi.

"Bunu demek istememişim," dedi Beth.

"Ama önemli olan bu," Beth yanıtlı vermezince, Reed elini kırıncık saçlarının arasında gezdirdi. "Bak, ben ne yapmak istemediğimi biliyorum." Dudaklarını büzüp göçlenmiş yumdu. Gözlerini açtığı anda Beth kendi aksını onun gözlerinde görüyordu. Reed eliyle kulübü, insanları ve belki de Star'ları şarptı eli ve "Tüm bunlar anlamsız," dedi. "Sen haklıydın. Asıl sorun benim. Sen fakırsın. Ama zaten bu yüzden... Ne hileyim, farklı olmamı istememi sağlıyorsun, anlayabiliyor muyum? Daha iyi birisi olubiliyordum, olmalıydım gibi hissediyorum." Reed yavaş yavaş Beth'in sırtını okşamaya başladı. "Başka bir şey daha var," diye sözüne devam etti. "Senin için birisi olmak zorunda olmadığımı da hissediyorum. Tüm bu insanlar beni anlamadıklarını sanıyorlar ama bir şey anlamadıkları yok. Beni onlar anlamıyorlar." anlıyorsun."

Reed onu ilk kez bu şekilde açılmış, kendisini uzun uzadı-

ya açıklamaya gayret etmişti. Beth başını kaldırıp ona bakacak oldu ama Reed onun bir şey söylemesine fırsat vermeden kızı duvarlarından öptü. Beth gözlerini yumdu. Her şey Reed'in öpücüğüyle kayboluvermişti.

"İşte, bunu istiyorum," dedi Reed. "Seni Bana inanıyor musun?"

Beth ona inandığını hissetti. Ta başından beri inanıyordu ona. Reed her şeyi açık açık konuşabiliyordu. Asla yapmak istemediği bir şeyi yapmıyıcı, asla gerçekleri saklamıyıcı ve verdiği sözlerden caymıyordu.

Asıl sorun da buydu. Çünkü Beth ona asla gerçeği anlata-mazdı. Söylediği, yaptığı her şey, her öpücüğü ve gülümsemesi koca bir yalandan ibaretti. Reed'i hak etmiyordu. Reed ondan ne kadar nefret etse haklıydı ama Beth ondan bir nâhî uzaklaşmıyordu. İlk başlarda, Beth kendisine aklarındaki ilişki derinleşmeden her şeyi sona erebileceğine dair söz vermişti. Ama bunu yapamamıştı. İşler öylesine bir hal almıştı ki Reed olma-dan tek bu gizemi dahi geçiremeyeceğini hissediyordu. Reed ona böylesine üzen şeyin ne olduğunu asla öğrenmemeliydi. Öte yandan, Beth özsesiz yapılmıyordu.

Reed'i terk edemeyecek kadar ödlekti. Reed onu terk edecek olsa, her şey kolaylaşırdı. Bu işten sıyrılmanın en kolay yolu bu olurdu. Sayet Reed onu Star*la için terk etseydi, Beth yıkılırdı. Ama en azından her şey bitmiş olurdu. Bir daha da muhtıymış gibi davranmasına ya da suçluluk hissi içinde boğulmasına gerek kalmazdı.

Beth paphelerinin doğru çıkmasını ve Reed'in onu aldat-masını istemiydi. İhanetle baş etmek zor olurdu tabii ama gerçek-leri söylemek çok daha zordu. Star*la sayesinde sesiz sedasız Reed'in hayamından çıkabilirdi. Böylece, aralarında gerginlik de olmazdı, suçlama da olmazdı. Acı da çekmemiş olurlardı.

Beth yanıtlı vermeyince, Reed bir kez daha "Beth?" dedi
"Bana inanıyor musun?"

Beth konuşacak durumda değildi. Ezer manasında başını sallamakla yetindi.

"Benimle birlikte otele gel," dedi Reed "Bu boktan günü
unutup her şeye yeniden başlayalım Tatmam mı?"

Beth, Seni hak etmiyorum, demek istiyordu Burada olmaya,
şu sokakta yanında yürümeyi de hak etmiyorum. Yalnız kalmalı acı
çekmeliyim. Sonsuza dek yalnız kalmalıyım

Ama bunları söyleyemeyecek kadar korkaktı. Halasını ıllı-
raf edemeyecek, cezasını çekemeyecek kadar ötlekti. Tekrar
başını sallayıp Reed ın elini tuttu

Kane o güne dek idrili alavere dalavere planlamıştı ama ilk kez
kendisi gizli bir iş çevirmek üzereydi. Her zaman birikeni giz-
lice izlemektense yalan söylemeyi tercih etmişti. Ama bu sefer
bunu yapamıyordu. Miranda telefonuna yanıtlı vermiyordu. Za-
ten Jackson onu ortalıkta gördüğü anda anlaşma tehlikeye dü-
şerdi. Bu yüzden, Kane onları ancak uzaktan izleyebiliyordu.

İçinden, Onun için yaptığım şeyler diye düşünürken durak-
sadı. Gerisini getiremedi. O gece dışarı çıkıp eğlenebilir, içki
içebilir, kumar oynayabilirdi. Bunları yapmak yerine, kalabalık
bir sokakta avını gizlice izliyor, arada bir birikennin arabına sak-
lanıyor, bazen de fark edileceğinden örküp sokak aralarına da-
lıyordu. İçine düştüğü durum son derece utanç verici olmasına
rağmen, Kane bunu neden yaptığını hala bilmliyordu. O yüz-
den ne yaptığını düşünmemeye gayret edip evine odaklandı.

Miranda'yla Jackson kayı şerhine bakan Sunset Terrace
isimli romantik bir barda buluşular. Yemek siparişlerini verip
later içki aldılar. Sonra da terası çıkırlar. Birbirlerine bir hayli
yakın durmaları Kane'in gözünden kaçmamış, sırtlarını iyice ah

ösu olmuştı

Olsun Kane bu durumla nasıl baş edeceğini gayet iyi biliyordu Jackson işleri kolaylaştırıyordu

Kane usulca bara gitti. İkisinin onu görmediğinden emin olmak için sürekli olarak dışarı bakıyordu. "Yeni yasa ne zaman kabul edildi?" diye sordu Bartmeni yanına çağırıp "Bilseydim parti verirdim."

Üstünde açık mavi renkli kısa kollu bir gömlekle lapdarcık bir pantolon giymiş iri yarı barmeni, elindeki havluyu omuzunun üstüne atıp suratını buruşturdu. "Ne yasanı?"

"Reşu olmayanlara içki satılabileceğine dair yasadır söz ediyorum," dedi Kane masumane bir gülümsemeyle

"Neden bahsediyorsun?"

Kane omuzlarını salladı. Onları gizlice izlerken çile çekmişti ama şimdi keyfine diyecek yoktu. "Şuradaki kıızı tanıyorum," dedi Miranda'yı işaret ederek. "Daha on yedi yaşında. Ama madem ona içki verdiniz." Kane Miranda'nın içkisini alırken mahce kumbah karımı göndermek zorunda kalmadığını fark etmişti. "Ama bu çok tuhaf. Yeni bir yasa çıkmış olsaydı, mutlaka haberi olurdu. Babam Eyalet Alkollü İçecekler Kurulunda çalışıyor da."

Hah, barmenin dikkatini çekmeyi nihayet başarmıştı.

"Kahretsin." Bartmen atlatmıştı. Hemen barın ardından on uzula geçti.

"Selam ona benim sana bunları söylediğimi söyleme," dedi Kane onu göt kırparak. "Kimsenin çocuklara içki satmasını oltırmamıza gerek yok."

"Anlaşıldı," dedi barmeni. Adam, Miranda'yla Jackson a doğru yürürken, Kane de bandan uzaklaşıp gırsın hemen dışarıda bu büyük surlardan tekının ardına geçti. Neler olup bittiğini izlemeyi çok istedi ama bunu hayal gücüne bıraktı.

Birkaç dakika sonra barmen, Jackson'ın ve Miranda'nın koluna yapışmış vaziyette kapıda belirdi. Her ikisini de sokaga atarken "İyi denemeydi çocuklar!" diye kükredi. "Kız arkadaşın tuvalet eğitimi aldıktan sonra yine beklerim."

Kane, Miranda'nın özür dilediğini duyacak kadar yakındandı. Ama Jackson'ın öyle hemen pes etmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

"Merak etme," dedi Jackson, Miranda'nın omuzlarını şefkate okşayarak.

Kane onun tam bir dalgınlık olduğunu düşündü. Ama işini de iyi biliyordu hanı.

"Sen geçeye burada devam etmek istersen, anlayışla karşılanm," diyordu Miranda.

"Buradan birlikte gidiyoruz," dedi Jackson. "Nereye gideceğimizi de biliyorum."

Birlikte yola koyuldular. Kane de içini çekerek bir kez daha peslerine düşü. Demek oyun umduğu kadar çabuk bitmeyecekti. Olsun. İsteddiği gibi bitmesi de yeterliydi. Jackson kiminle oyun oynadığını henüz bilmiyordu.

Hatta Jackson'ın bir oyuna dahil olduğunu dahi farkında değildi. Bu da Kane'in işine geliyordu. Düşmanlarını alı emenin en etkili yolu onlara hiçbir şey çıkartmamaktır.

Harper sahneye birer Rockettes dansçısı gibi dizilmiş olan Elvis taklidiçilerine baktı ve "Beni buraya gelmeye ikna edebildiğine inanamıyorum," dedi.

Adam, volkan tonik bardağını, Harper'ın Mavi Havu kokteyli'ye dolu kadehiyle tokuşturdu. Volkanın tadı görüldüğü kadar berbatı. "Bunu nasıl içiyorsun?" diye sordu. Mirarak Miranda telekon acı yaş gününü o gece onlarla birlikte kutılayamayacağını söyledikten sonra, Adam'ın Harper'ı Elvis göste-

risine gümeye ikna etmesi tam yirmi dakikasını almıştı

Gerçi Adam da iki saat boyunca '70'li yılları anımsatan beyaz ruhumlu Elvis taklitçilerini izlemeye pek huvesli değildi ama o günün bitmesini de hiç istemiyordu

Salondaki en genç izleyiciler onlardı. Herkes onlardan en az on yaş daha büyüktü. Ancak yeni arkadaşları Margie sağ olsun, bedevaya aldıkları biletler sayesinde sahnenin birkaç adım ötesindeki masalardan birine oturabilmişlerdi. Adam neredeyse kendi aksını her biri oldukça kılolu Elvis taklitçilerinin kocaman gözüklerinde ve altın süslü kemerlerinde görebiliyordu

Gösteri öylesine renkli, basmakalıp ve gürültülüydü ki Adam, "Jailhouse Rock" şarkısının hatıralarca kulaklarında çınlayacağına emindi. Ote yandan, Harper onu ne saldırmıyor, ne onunla tartışıyor ne de ondan uzak durmaya çalışıyordu. Bu yüzden, Adam oraya geldiklerine memnundu

"Bu sana bir şey hatırlattı mı?" diye sordu aniden Harper a dönerek. Müzik öylesine yüksek ki kimse konuşuklarını duyamazdı. Birbirlerini duymakta dahi zorlanıyorlardı. "Altıncı sınıfı?"

Harper bir süre şaşkın şaşkın düşündü. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Aman Tanrım, bunu hatırladığına inanamıyorum."

Altıncı sınıf öğretmenleri yirmi iki yaşında, hevesli mı hevesli gencecik bir kadındı. Grace kasabasının son derece sıkıcı bir yer olduğunu da henüz bilmiyordu. Bayan Carpenter kaşiflerden, İç Savaşın ve Büyük Buhran'dan yeterince bahsettiğine kanaat geçirdikten sonra Amerikan tarihinin vazgeçilmez bir parçası olduğunu düşündüğü komuya gelmişti. Rock'n'roll. Sırf bu grupları zıyılmışlar, her biri döneme damgasını vuran ünlü müzik gruplarından birini canlandırmakla görevlendiril-

miş. Gösterileri daha inandırıcı olsun diye kostüm giymeleri ve şarkıları da kasetten çalan müzik eşliğinde söylemeleri gerekiyordu.

"Beni dinlemiş olsaydın, başımıza bir şey gelmezdi," dedi Harper kıkırdlayarak.

"Seni dinlemiş olsaydım, elbise giymek zorunda kalacaktım." Harper, Adam'ı ona ve Miranda'ya Supremes grubunu canlandırması için eşlik etmeye iknaya çalışmıştı. Harper ona mini minnacık parlak renkli mini etekleri gösterince, Adam arkasına dahi bakmadan oradan kaçmıştı.

Adam ödevini tek başına yapmaya karar vermişti. Zaten tek bir seçeneği vardı: Rock'n'roll'un kralı Elvis olacaktı. "Jailhouse Rock" şarkısını büyük bir ustalıkla söylüyormuş gibi yapmış ve çok alkış almıştı. Ancak izleyiciler sadece altıncı sınıf öğrencilerinden oluşuyordu. Dahası, bu öğrencilerden kız olanların çoğu Adam'la çıkmak için birbirleriyle yarıştıyordu. Harper, Adam'ın şarkıya uygun bir kostüm hazırlamasına yardımcı olmuş, hatta koreografiyi de kendisi hazırlamıştı. Her şey mükemmel bir biçimde giderken, Adam bir sandalyenin üstüne çıkıp gitar çalıyormuş gibi yaparken bir ayağıyla havayı teklemişti. Ayağı kırınca da kendisini bir anda yerde bulmuştu.

Ayak bileği kırılınca, sonraki birkaç ay boyunca koluk değnekleriyle dolaşmak zorunda kalmıştı. Yeni lakabı da en az bileği kadar sıkıntı vericiydi. Arkadaşları ona koluk değneklerinin atına dek Saloz Kral diye hitap etmişlerdi.

Adam parmağını Harper'a doğru salladı. "Hala seni suçluyorum, haberin olsun. Sandalyenin üstüne çıkıp dans et demeseydin."

"Sen de kışının üstüne düşmeseydin."

"Bugünkü gibi bir genç olamazdım," dedi Adam alaycı bir tonda. Sonra Harper'ın sırtına bir şaplak indirdi. "Sanırım her

şeyi sana borçluyum."

Harper'in suratındaki gülümseme kayboluverdi. Başını başka bir yöre çevirip Adam'ın içkisinden de içrenç görünen içkisinden uzun bir yudum aldı. "Evet."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Harper bunu söylerken başını eğmiş, gür dalgalı saçları suratına düşmüştü. Adam bunun kazara olmadığını biliyordu. Harper ondan resmen saklanıyordu.

"Neyin var Grace?" Adam duraksadı. Ona en son çocukluk zamanı kırıp ektiğinde, Harper camına okumuştı. Adam ona sarho hula işi arkadaşlarım gibi davrandığı için ağzına geleni söylemişti. "Neyin var?" Eskiden olsa, Adam onu neyin rahatsız ettiğini şip diye bilirdi. Ancak, o sene çok şey olmuş, çok şey değişmişti. "Bileti bir yüzünden mi canın sıkkın?" diye sordu. "Niruzdakin olanlaraan haberi bile yok, o yüzden üzülmesini gerçekten bir durum da yok. Ona başka bir sürpriz yapamaz, merak etme."

Harper hüzünlü bir biçimde galdı. "O aptal bileti umurumda değil," dedi boğuk bir sesle. Fısıldar gibi konuşuyordu. Adam bangır bangır müzikten onu güçlükle duyabiliyordu ama Harper'in dudaklarından dökülen sözcükleri duymasına gerek yoktu. Dudaklarını okuyabiliyordu. "Sorun sensin. Seni özledim."

Adam'ın hissettiği ilk şey büyük bir rahatlamaydı. Adeta içi boşalmıştı. Denge'ini kaybetmemek için sandalyesinin kenarını sıkıca kavradı. Arkadaşlıkları, daha doğrusu arkadaşlıklarından geriye kalanlar öylesine narırdı ki yanlış bir şey söyleyecek olursa, her şeyi mahvedebilirdi. "Ben."

Adam doğru ya da yanlış bir şey söyleyemeden, beyaz Elvis tulumu adamlardan biri sahnedan aşağı atlayıp masalarına yöneldi. Ta masalarının yanına kadar geldiğinde, Adam adı

min culumunun üstündeki parlak taşları yerinde tutan plastik çuçutları dahi görebiliyordu. Elvis, "Su masadaki genç aşıklar için bir serenada ne dersiniz?" deyince, salon alkışlarla inledi. Harper kıpkırmızı kesilmişti. Adam sa ya masanın altına girip saklanmak ya da Harper ile birlikte Elvis'in masanın altına saklanmasını istiyordu. Ancak her ikisi de bir şey yapamadılar. Elvis şarkıyı söylemeye başladı.

"Sev beni tatlı tatlı, sev beni içten..."

Adam suratını elleriyle örttü ama kabusun hiteceği yolu

"Çünkü sevgilim, seni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

"bir daha bir şeyin nefes alıp almadığını kontrol etmeden asla sırmayacağımı," dedi Jackson başını sallayarak. Yaptığı aptalca şeyi itiraf ederken dehşete düşmüş gibiydi.

Miranda güldü. Jackson'ın öyküsü çok komik olmadığı halde, Miranda abartılı bir biçimde gülmeye başladı. Yaş gününü şının, kendisinden büyük ve ona "tatlı", "harika" ve "şahane" diye hitap eden genç bir adamla birlikte geçiniyordu. "İnanılmaz," dedi nefes alarak.

"Yemin ederim ki aynen dediğim gibi oldu," dedi Jackson elini kalbının üstüne koyup.

Bardan çıktıkları sonra, Miranda randevularının daha başlamadan bitliğine emindi. Ama Jackson omuzlarını silkirip onu yolun biraz aşağısındaki Killian's isimli bara götürmüştü. Burası kasvetli, gösterişli ve kocaman hamburgerler, tabaklarca patates püresi ve surahilerce bira servis eden bir İrlanda barıydı. Miranda orada sadece salatayla alkolsüz bir içecek sipariş etti.

"Bu gece henimle çıkmayı kabul ettiğin için çok mutluyum," dedi Jackson.

Miranda zekice bir yanıt düşündü ama ansızın masanın al-

undan Jackson'ın dizini oksadığını fark etti. Aklına gelen her şeyi unuttu. "Ben de," dedi summiyelle. Tüm cesaretini toplayarak, elini Jackson'ın elinin üstüne koydu. Jackson'ın bakışları onu delip geçiyordu. Miranda başını başka bir yöne çevirmek zorunda kaldı. Ancak bu tür durumlarda karşısındaki insanın gözlerinin içine bakması gerektiğini biliyordu. Bir kez daha cesaretini toplayıp Jackson'ın gözlerinin içine baktı.

Zihninin sızmalı bilmeyen aşırı tehlikeli yanı, Hayran hayran bana bakıyor diyardı. Kimseymi henüz böyle bakacağını düşünmemişim. Yağ gününe sadece birkaç saat kalmıştı ve Miranda, on sekizine hayal edebileceği en güzel şekilde girebileceğini düşünmeden edemedi. Bir öpücükle.

"Sizin için başka ne getirebilirim?" diye sordu tam o sırada yanlarına gelen garson kız.

İzpeden tırnağa yeşil bir kilyalet giymiş, yeni boyadığı kızıl saçlarına da üstünde dört yapraklı bir yonca bulunan bir berr geçirmişti. "Biraz daha su ister misiniz?"

"Teşekkürler, böyle iyiyiz," diye yanıtladı Jackson ama garson kız çoktan bardaklarına huz gibi su koymaya başlamıştı.

"Kahretsin!" diye bağırды kupağına bir sürahi dolusu buzlu su dökülen Jackson. Ayaga fırlamıştı ama artık çok geçti. Pantolonunun ön kısmı olduğu gibi ıslanmıştı.

"Çok özür dilerim!" diye cıyıkladı garson kız. Aniden Irlanda aksanını falan unutmıştı. "Ben sileyim," diyerek elindeki peçeteyle Jackson'ın üstüne eğildi. Ama Jackson ters ters "Ben yaparım," deyip geri çekildi ve ayaga fırladı. "Miranda, benim tuvalete..."

Miranda randevularının bir anda nasıl allak bullak olduğuna şaşarak "Tamam gü," dedi. Aslında buna hiç şaşırmaması gerekirdi. Zaten tüm öğleden sonrası mükemmel bir biçimde geçmişti. Her şey inanılmayacak derecede yolunda git-

mıştı. Ote yandan az önce yaşadıkları yanlışlıklar komediyası Miranda'nın hayatında sık sık tekrarlanan bir şeydi. "Sanırım tuvalet şu tarafa," diyerek işaret etti ama Jackson çoktan o yöne doğru gitmişti. *Birazdan geri döneceki*, dedi içinden ama buna bir türlü inanamıyordu.

"Amma da sakar bir garson, değil mi?" dedi yan masada oturan birisi. Miranda başını yana çevirince, Kane'i gördü. Kane başını salladı. "Bugünlerde iyi garson bulmak çok zor."

Miranda onu gördüğüne her zamanki gibi çok seviniyordu. Bir an için onun orada ne işi olduğunu anlayamadı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu en sonunda.

"Telefonuna yarı vermiyorsun," dedi Kane.

"Bir randevudayım."

Kane sınıt. "Evet. Fark ettim. Nasıl gidiyor?"

"Harika" dedi Miranda gururla. "Hatta muhteşem! Hayatımın en güzel randevusu." Tabii, bunun bir nedeni de önorkü randevularının herbatı geçmiş olmasıydı. Ama bu önemli değildi. Asıl önemli olan, bu randevusunu Kane'in dahi mahvedemeyeceğiydi.

Miranda, Kane'in ne işler çevirdiğinden habersizdi.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Neden korkuyordun? İyi vakit geçirmemden mi?" Kane onu kışkanmış olabilir miydi? Dur, dedi içinden. Kane'in ne düşündüğünü önemli değil. Jackson'la birlikteymi. Jackson onun, tatlı ve zekiymi. Kane olmasa da onun sahip olmadığı bir şeye sahipti. Miranda yla birlikte olmak istiyordu.

"O herik dikkat et," dedi Kane. "Sakin onu güvenime. Yeminde olsaydım, hemen masadan kalkar giderdim. Bak bunu yapman için sana fırsat da sundum."

"Fırsat mı..." Miranda sakar garson lozi doğanince, parçalar yerli yerine oturmaya başlamıştı. Kane, yan masada otu-

ruyundu. Önceki bardaki harmen onları kapı dışarı etmişti. "Hayatımı mahvetmeye mi çalışıyorsun? Yoksa benimle sırf bu gecelik mi uğraşacaksın?"

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi Kane. "Ondan uzak dur. O beş para etmez. Sakın burada olduğumu ona söyleme." Miranda bir şey demeye fırsat bulamadan, Kane masadan kalktı ve uzaklaştı. Derken, Jackson geri döndü.

"Üsünmü başımı azıcık kurutmayı başardım," dedi yerine otururken keyifsiz bir tavırla. "Neyse, bu da iyi bir şey. Ama yemekten sonra senin için de uygunsa odama uğrayıp üstümü değiştirsem iyi olacak."

Olanlar çok tuhafı. Jackson, Kane'in arkadaşıydı, onları Kane tanıştırmıştı. Jackson'ı yanına getiren oydu. Şimdi ne diye randevusunu mahvetmeye çalışıyordu? Sanki onları kıskanmıştı ama Kane asla kimseyi kıskanmazdı. Hem onun kıskançlık krizine girip girmemesi de önemli değildi. Kane'in aklından geçenlerin hiçbir önemi yoktu. Onun için endişelenerekli yerence boşa vakı harcamıştı. Bu randevu mutlu olması için iyi bir fırsattı. Mutluluğu tek bir gece sürse dahi buna değdi. Gecesi mahvetmeyecekti. "Tabii, burada ısımız biter bitmez odana gidelim de ıslak pantolonunu değiştir." İkisi de "ıslak pantolon" lafına aynı anda gelmeye başladı. Bu sözler ağzından kaçırılmıştı.

Miranda tam lafına devam edecek, Jackson'a Kane'i gördüğünü söyleyecekti ki bundan vazgeçti. İkisi birlikte muhtemelen Kane'in söylediklerine güleceklerdi ama Kane ona bir şey söylememesini tembihlemişti.

Miranda onun her dediğini yapmak zorunda değildi. Kane'in ne istediği de umurunda değildi. O gece artık Kane'i düşünmek istemediği için de Jackson'a hiçbir şey demedi.

Teni yumuşacıktı.

Her şeyi mükemmeldi. Konuştuğunda sesli şarkı söylüyor-
gibi çıkıyordu. Altın gibi parıltıya-
yan saçları parmaklarının ara-
sında ipek gibi kayıyordu. Dudaklarını boynuna dayaması.
Parmaklarıysa çıplak göğsünün ve sırtının üstünde geziniyor-
du. O anda kapalı olan açık maci renkli gözlerini golgeleyen
kirpikleri o kadar açık renkliydi ki belli belirsiz seçiliyordu.

Ama Reed onun en çok tenini seviyordu. Otenin ucuz yarak
çarşafı kaba ve sertti ama onun kadife gibi teni inanılmaz
derecede yumuşak ve pürüzsüzdü. Sanki güneş ışığına hiç ma-
ruz kalmamış gibiydi. Reed onun teninin yanığına, dudakla-
rına, parmaklarına ve bedenine değmesinden büyük keyif alı-
yordu. Ona her dokunduğunda böylesine narin ve mükemmel
olmasına bir kez daha hayret ediyordu. O nasıl olmuştu da her
dakikasını onunla geçirmek ıstıyordu?

Reed parmaklarını onun sırtında gezdirirken, Beth hafif-
çe inledi. Reed onu belinden kavrayıp yavaşça sırtüstü yatırdı.
Sonra üstüne uzandı. Bedenleri ve dudakları bir olmuştu. Reed
onu unutturmek için ağırlığını dirseklerine verip ona baktı.

Onunla ilk tanışığında hissettiği tüm şüphe, kıymı kemiren
suçluluk hissi kaybolup gitmişti. Pişman değildi.

"İster misin?" dedi Beth gözlerini açmadan.

"Neyi ister miyim?" Reed onun yanığını, alnını, burnunu
ve son olarak da dudaklarını öptü.

"Biliyorsun ya?" Beth gözlerini açtı. Göğsünün kenarında
minnacık bir gözyaşı belirmişti. "Yanında prezervatif var mı
bilmiyorum." Bu sözleri boğuk bir şekilde söylemişti. "Prezervatif
yoksa belki de."

Reed, Beth'in yanına uzandı ve "Bu da nereden çıktı şimdi?" dedi.

Beth saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Ama Reed e

bakmadı. Bakışlarını lavana dikmişti. "Bunu henüz yapmak istemediğini söylemişim ama bu önceydi."

"Neden önce?" Beth yanıt vermedi. Reed doğrulup Beth'i de kaldırdı. "Neden önceydi?"

"Bana o kadar iyi davranıyorsun ki..." Beth, Reed'in ellerini tuttu. "Seni mutlu etmek istiyorum."

"Bunun beni mutlu edeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. Reed sesini yükselterek "Bunu sanki bana bir şey borçluymuş gibi yapıyorsun. Beni ne sandın? Seni asla..."

"Çıldırдың mı?" dedi Beth tiz bir sesle.

"Tabii ki çıldırmadım!" Reed konuşmayı kesip içine derin derin nefes çekti. "Anlamıyorum. Nereden çıkarıyorsun bunları? Sana bekleyeceğimi söylemişim. Umurumda olmadığını da söylemişim."

"Biliyorum. Ama..."

Beth'in bir şey söylemesine gerek yoktu. Reed onun ne demek istediğini anlamıştı. Beth ona inanmamıştı.

Reed onun geçmişi hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Kımin onu bu kadar uzadığını, ya da bunu nasıl yaptığını da bilmiyordu. Ama Beth'in hışkalarına güvenememesinin mutlaka bir nedeni olmalıydı.

"Neden şimdi?" diye sordu. "Neden bu gece?"

"Çünkü seni hak etmiyorum. Sadece... Bilmiyorum." Beth yüzüstü yatağa uzanıp suratını kollarının arasına sakladı. "Neden benimle... Neden herhangi birisinin benimle birlikte olmak isteyebileceğini anlamıyorum," dedi hoşuk bir sesle. Omuzları titriyordu. Reed onun ağlıyor olabileceğini düşündü.

Beth'in dedikleri saçmaydı. Asıl beş para ermeyen kişi kendisiydi. Salak ve ezik olan da oydu. Beth'se hem güzeldi hem de zekiydi. O mükemmeldi. Asıl bu ilişkiyi hak etmeyen kişi kendisiydi. Beth gibi zeki bir kız bunu nasıl olur da anlamazdı?

"Haydi gel," dedi Beth onu bakmadı. Başını sallamakla yetindi. Ağladığını görmesini istemiyormuş gibi hala suratını ondan saklıyordu. "Haydi gel," dedi Reed tekrar. "Hatırım için, lütfen."

Beth nihayet ona döndü. Küçük bir çocuk gibi beceriksizce gözyaşlarını sildi. Makyajı akmıştı. "Nereye?" diye sordu. "Görürsün."

Reed, Beth'in elinden tuttuğu gibi onu odadan çıkarıp asansöre götürdü. Asansöre binince de en üst katın düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra, ıppkı kendi katlarındaki gibi bir koridora çıktılar. Reed bu sefer aksi yöne, yarı aralık duran bir kapının hulunduğu yöne doğru ilerledi.

Birlikte karanlık ve daracık merdivenlere yöneldiklerinde Reed, "Daha önce oelde keşfe çıkmıştım," dedi. Beth odadan çıkışından beri ona bir şey sormadığı halde, Reed açıklama yapması gerektiğini düşünmüş olmalıydı. "Begenecğini düşündüğüm bir yer buldum." İlk kat merdiven çıkışından sonra, teras katına vardılar. Kocaman bir kapıyı esp açtılar ve Camelot'un etrafını çevreleyen sahte kulelerle bakan bir manzarayla karşılaştılar. "Gel." Reed onu terasın kenarına kadar götürdü. Beth sanki tüm iradesini kaybetmiş gibi pesünden gitti. Sanki Reed ona bir şey demese, ne yapacağını bilemeyecekti.

Terasın kenarında durup Vegas'ın ıslı ıslı silüetlerine baktılar. Şehir sanki siyah renkli kadife bir kumaşın üstüne serpiştirilmiş mücevher taneleri gibi parlıyordu. Beth hafifçe gülümsedi. Yüzü hala gözlerinden akan rimelle kaplıydı.

"Kratere ilk gittiğimiz günü hatırlıyor musun?" diye sordu Reed. Beth evet manasında başını salladı. Kraterin tepesine kadar ırmanıp kıvrımları çevreleyen uçsuz bucaksız çöle bakmışlar ve birbirlerine bir şans tanımaya karar vermişlerdi. Reed güçlükle nefes aldığını hissetti. Sakinleşmeliydi. O hafta sonu bir

arı Beth'e bunu söylemeyi planlamıştı. Söylemek istediği şeyi Beth'e daha önce hiç söylememişti. Heyecandan adeta dili tutulmuştu. "Beth, seninle tanıştığımdan beri... Hayatım ummadığım biçimde değişti. Ben..." Reed ona söyleyeceklerini prova etmemişti. Ezbere konuşmak salaklık olurdu. Ama orada öylece dikilirken diyeceklerini zihninde toparlamış olmayı diledi. Bir şarkı yazdığında, sözcükleri rahat rahat bulurdu. Ancak mesele hissettiklerini söze dökmeye gelince, bunları bir başkasına anlatmaya gelince, tıkanıp kalırdı. Her şeyi olduğu gibi söylemek imkansızdı.

Ama bunu denemeliydi.

"Eskiden sana karşı bir sorumluluğum olduğumu düşünürdüm," dedi. "Ama bunun hiçbir anlamı yok." Mantıklı şeyler söylemediğini biliyordu ama bir yerden başlamalıydı. Beth pür dikkat onu dinliyordu. "Eskiden hiçbir şey umurumda değildi. Seninle tanıştığım sıralarda hiçbir şeye önem vermezdim. Sonra..." Ellerni Beth'in omuzlarına koydu, sonra da boynunu okşadı. "Artık her şey farklı. Anlıyor musun?"

"Hayır... Ne demek istediğini anlamadım," dedi Beth yavaşça. Beth benzi atmıştı. "Benden ayrılıyor musun?"

"Hayır. Hayır!" Ona açılmayı becerememişti. Reed içinden, *Kışkırtıcı olursaydın, diye geçirdi.* Böylece paniğe kapılmadan, heyecanlanmadan konuşabilir, yanlış bir şey söyleyecek diye de endişelenmezdi. Ama o ıztığı zamanlar hiçbir şeyi fazla önemsemiyordu. O ıztığı günler geride kalmıştı.

Ayık olmak güç bir işti ama bunu başarsaydı. Bunu söyleyecek yapıcalı. Yapması gerekiyordu.

"Sana demek istediğimi..." Bunları söylerken Beth'e bakamıyordu. Bakışlarını Vegas'ın ışıl ışıl manzarasına çevirdi. Beth'in elini tutup doğru sözcüklerin ağzından çıkmasını bekledi. "Ben... Seni seviyorum."

Sessizlik

"Beth, seni seviyorum." İkinci sefer bunu daha kolay söylemişti. Artık içinde onu sevdiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Ancak Beth hiçbir şey demedi. Reed nihayet cesaretini toplayıp ona baktı. Beth öylesine dehşete kapılmış, alıllamış görünüyordu ki Reed bakışlarını tekrar diğer yöne çevirdi.

"Bunu yapamazsın," dedi Beth. "Dediğini hemen geri al."

Ama bunu Reed yapamazdı. "Seni seviyorum," dedi ıkratı.

Beth elini Reed'in yanığına uzatıp onun inanılmaz derecede yumuşacık olan tenini okşadı. "Reed..." Reed onun aynı sözleri, herhangi bir şey söylemesini bekledi. Ama Beth bir şey söylemek yerine, derin derin içini çekti. Ardından hıçkışlara boğulup merdivenlere koştu.

"Beth!"

Beth ne duraksadı ne de geriye döndü. Kapıyı açıp birer ikişer merdivenlerden aşağı inmeye koyuldu.

Binadan çıkıp sessiz sokağa adım attıklarında bile klişe aşk şarkısı Harper'ın kulaklarında çınliyordu. Böylece aralarında oluşan o huzursuzluk verici sessizliğe katlanmak daha kolay hale geliyordu.

"Demek öyle?" dedi Adam nihayet.

"Evet."

Aralarında bir adımlık bir mesafe vardı. Güvende sayılırlardı. Adam otelin duvarına yaslandı. Duvardaki kocaman elektronik Elvis ağışından suranına kırmızı, sarı ışıklar yansıyor. Bekleniyle Harper'a bakı.

Harper lafa ilk kendisinin girmesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa Adam'ı kendisinden uzaklaştıran oydu. Nedense şimdi bunu neden yaptığını dahi hatırlayamıyordu.

Adam tek kolunu havaya kaldırıp duvara yasladı. En ufak hareketle, kolundaki kaslar daha da şişiyordu. Harper'ın kaslı kolların arasında olmanın, onları okşamanın, başını Adam'ın göğsüne yaslanmanın nasıl bir şey olduğunu anımsamaya çalış-

İşte, bu ikinci sorundu. Adam a rımamıyla sahip olmamaya katlanabilir miydi? Sırf Adam ın hayalini kurarken dahi bunu kabullenmek zor olmamış mıydı? Geriye sadece zihnünden bir an olsun çıkmayan hatıralar kalmıştı. Hatıraları daha gerçekti.

Anrak Harper'ın hayatta kalmasını sağlayan tek şey hatıraları değildi tabii. Adam güvenebileceği, onun geçmişini bilen ve geleceğe yönelik hayallerini süsleyen de tek kişiydi. Harper son birkaç ayını kendisine zehir etmiş ama tüm yaptıkları bir anda ona son derece anlamsız gelmeye başlamıştı.

"Demek beni özledin," dedi Adam onun konuşmayacağını anlayınca.

"Arada sırada işe yaradığın oluyor," dedi Harper bakkın bu ifade takınarak "Arada sırada."

Adam ona doğru bir adım attı. "Yani, artık bu saçmalığa bir son verebilir miyiz?" diye sordu.

Harper omuzlarını silkti. "Sanırım."

"Sen ve ben."

"Evet." Harper gülümsedi. "Bir sorun yok." Erkeklerle iyi arkadaş olmanın güzel bir tarafı da buydu. Onlarla aranızda asla "Özür dilerim", "Hayır, asıl ben özür dilerim" gibi bir konuşma geçmezdi. Hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını silker, hayatlarına devam ederlerdi. İleriye bakarlardı, geçmişe sığınmazlardı.

Harper da ona doğru bir adım atınca, yanı yolda buluştular. Harper önce onun hareket etmesini istiyordu ama bekleyecek takatı kalmamıştı. Kollarını Adam'ın beline dolayıp başını göğsüne yasladı. Sanki uzun bir yolculuktan sonra evine geri dönmüşü. Adam da ona sıkı sıkı sarılarak karşılık verdi. Yanacağını Harper'ın alnına yasladı.

"Seni gerçekten de çok özledim," diye fısıldadı Harper onun duymayacağını umarak.

"Biliyorum," diye fısıldayarak kargılık verdi Adam. Sonra, yüksek sesle "Bensiz yaşayamayacağımı biliyorsun," dedi. Haklıydı. Onsuz yaşayamazdı.

Kucaklaştıkları sonra, Adam onu hemen bırakmadı. Sadece kollarını azıcık gevşetti. Böylece, Harper kafasını kaldırıp ona bakabilecekti. Geçerün bir yarısı olduğu halde, Vegas ısıtıldı. Adamın suratının her kıvrımını, gamzeli çenesinden heybetli kaşlarına ve in gözlerine kadar her tarafını gayet iyi görebiliyordu. Ama Harper bunları fark edecek halde değildi. Adam ona göre sadece mükemmel bir suratlan ve bedenden oluşmuyordu. O en iyi arkadaşıydı. "Adam, ben."

Adam onu öptü.

Alından ya da yanağından değil, dudaklarından öptü.

Dahası, yavaşça, nazıkça de öpmeyi. Dudaklarına susmuş bir halde, seri bir biçimde öptü. Harper gözlerini yumup Adamın alt dudagını emdi. Adamın dili dudaklarını araladı, dışkının ardına geçip dihiyle buluştu. Adam kesik kesik nefes alıyordu. Harper'ın neredeyse kalp krizi geçirmek üzereydi. Adamın dudaklarının tadı ıpkı eskisi gibiydi.

Adam onu öpmeye başladığı gibi bırakıverdi.

"Ne .." diyecek oldu Harper şaşkınlıkla. Adam'ı arzuluyor, soluklanmaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum, bilmiyorum." Adam nefes nefes duvarı yumrukladı. "Özer dilerim, ben."

"Bana bunu yapmak istemediğini söylemiştin," dedi Harper. "Arkadaş kalmak istiyordun." Adam onunla arkadaşlıktan bir ilişki yaşayamayacağını, ona güvenmediğini söylemişti. Sevgili oldukları takdirde, orallık karışacak ve birbirlerini sonsuza dek kuybedeceklerdi.

"Ne dediğimi ben de biliyorum!" diye bağırdı Adam ters ters. Sonra elini alına bastırdı. "Özer dilerim. Ne yaptığımı"

bilmiyordum. Karşımda duruyordun, ben de."

"Evet." Harper ona dokunmak istiyordu. Ama bu onu kendisinden uzaklaştırırsa da yapmak istemiyordu. "İstersen olanları unutabilirsiniz," dedi. İçinden, Hayır, hayır, hayır, diye yalvarıyordu. Lütfen hayır de.

"Olabilir. Ama..."

"Ama ne?" Harper heyecandan tır tır türedığı halde, bunu belli etmemeye çalışıyordu.

Adam'ın yanına gidip duvara yaslandı. Yüzleri bir kez daha birbirine değdi. Değecek vaziyeteydi.

"Bunu yaparsak, yanı yapmaya karar verirsek... ciddi kararlar almamız gerek," dedi Adam. "Anlıyor musun? Öyle sıradan..."

"...sıradan bir ilişki yaşayamayız."

Adam, Harper'ın elini tuttu. Sonra, vazgeçip ellerini geri çekti ve pantolonun ceplerine soktu. "Ben de seni özledim. Gençler Çok özledim. Ama birlikte olduğumuzda..."

"Biliyorum."

"Her şey berbat oldu."

Harper içinden, *Benim yüzümden, diye düşündü*. Adam nezaket gösterip bunu söylememiştir ama Harper onun böyle düşündüğünü biliyordu. "Belki de olanları unutmamız. Ya da her şeyi zamana bırakalım."

"Evet." Adam başını salladı. "Olabilir. İyi olur. Ama..." Tekrar Harper'ın elini tuttu. Bu sefer elini alıp göğsüne götürdü, sonra onu kendisine doğru çekti. Tam dudakları birleşecekken, Harper tüm iradesini kullanarak onu geri itti. Elinden geleni yaptığı halde, onu yine de istediği kadar sert bir biçimde itememişti.

"Hayır," dedi kararlı bir tavırla. "Gülmüştün."

"Belki de asıl doğru olan budur," dedi Adam. "Belki de

daha önceden yanlışmışımdır. Bu sefer her şey daha iyi olabilir."

Harper onu öpmek, elleri kaçırdığını ve ona ne kadar ihtiyacı duyduğunu anımsatmak istiyordu. Ama Adam kararını veremediyse, hiçbir şeyi riske atmayacaktı. Tekrar birlikte olurlar da Adam yine fikrini değiştirirse, bunu kabullenemezdi. Her ikisi de kabullenemezdi.

Harper insanlara baskı uygulamaktan hoşlanmazdı. Ama bunu bir kez olsun denemeliydi. "Beni istediğini bilmen gerek. Emin olmalısın."

"Ya sana emin olduğumu söylersem?"

"Yalan söylediğini düşünürüm."

Adam zoraki bir kahkaha pıllattı. "Bazen beni bu kadar yıkanımana gerek oluyordum."

"Bence çok hoşuna gidiyor."

"Evet, aslında hoşuma gidiyor." Adam öne uzanıp Harper'in saçlarını okşadı. "Saat kaç?" diye sordu.

Harper cep telefonuna göz attı. "Neredeyse dokuz." Oysa vakit çok daha geç olduğunu düşünmüştü.

"Tamam. Sen de düşün, ben de düşüneyim. Sonra buluşalım."

"Tamam, gece yarısı buluşalım," dedi Harper. "Ama gitmeden önce, bilmem gereken bir şey daha var." Ona sırtından bahsetmek istiyordu. Kasa'yla ve kazayla ilgili gerçekleri anlatmıyordu. Adam onun kurt olduğunu bilmeliydi. Gerçekleri öğrendikten sonra onu reddetme hakkına sahip olmalıydı.

Belki de Onu affetmek için eline bir fırsat geçmeliydi.

"Nedir?" diye sordu Adam uzun bir sessizlikten sonra.

Ama Harper ona hiçbir şey anlatamadı. Bir gün anlatacaktı ama bunu ancak ipin ucunda ne olduğunu bildiği vakit yapacaktı. Adam ona ihtiyacı duyduğuna karar verecek olursa, sırtını da saklayabilirdi. Belki de bir daha onu terk etmeyeceği.

konusunda da kendisini güvende hissedebiliyordu. Ama daha çok erkendi. Adam hala ne istediğini tam olarak bilmiyordu. Harper bu riski göze alamazdı. "Hiçbir şey," dedi. "Bunu gece yarısı konuşuruz."

"Nerede buluşalım?"

Harper etrafına bakındı. Uzakta Empire State Binasının kopyası olan oteli gördü. Nedense bu bina ona sevdiği romantik bir komedi filmi anımsatıyordu. Film müziği sonla bınıyordu. Şans getirsin diye Adam'la buluşmak için o binayı seçebiliyordu. "Şu binanın terasında buluşabilirsiniz, ıstırsen tabii."

"Tamam, orada olacağım," dedi Adam. "Harper," Harper'in omuzlarını tuttu. Sonra "Her ne olursa, olsun, bu işi bir yoluna koymalıyız," dedi. "Arkadaşlığımız."

"Beliyorum," dedi Harper. "Bir şey söylemene gerek yok."

"Hayır, söylemeliyim." Adam ona tekrar sarıldı. Güçlü kollarıyla onu sıkıca kavradı. "Arkadaşlığımız benim için çok önemli. Gracie. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

Miranda kartını ılla bese doyurmamış, yemeğini yarım bırakmıştı. Jackson onu üstünde üç top çikolatalı dondurma, iki kuraz ve fırından yeni çıkmış çikolatalı kek bulunan peşmeliba yemeye ikna etmeye çalıştığında da bu yüzden sesini çıkarmamıştı. Tatlıdan sadece birkaç lokma yemeye niyetli olduğu halde tabağı çoktan yırtlamıştı.

Bogazından midesine kayan buz gibi tatlıyı yutuktan sonra "İnanılmaz," dirdi Miranda. Üstelik tek kasettiği uzlu da değildi. Kane'in tuhaf tuhaf yan masada ortaya çıkması bir yma, gecesi gayet iyi geçiyordu. Bu tıpkı diğer insanların randevularına benzemişti. Normal, güzel, dikkat çeken ve belki de güzel bir iyi geceler öpücüğüyle sonuçlanacak olan bir geceydi. Belki de daha fazlası olacaktı.

Miranda'nın hayatında sık sık böyle güzel anlar olmazdı; ama ne de olsa o gece yas gırmıyordu. Belki de evren ona bir hediyeye veremeye hazırlanıyordu.

"İnanılmazsın" dedi Jackson ona. Bir kaşık tatlı alıp Miranda'ya uzatır. Miranda bir kaşık daha tatlıyı memnuniyetle yuttuktan sonra ona bakıp gülümsedi. Senta da dudaklarını yaladı. Harper bu tür şeyler yapışığında acayip seksi olurdu. Miranda'ysa seksi olmayı pek beceremediğini ve tatlıyı suratının her yanına buluşturduğunu düşündü. Ama o öyleydi işte, yapacak bir şey yoktu. "Şey, dudagının kenarında da biraz var."

Miranda kıpırtısını keşildiğini hissetti. "Nerede?" diye sordu. Peçetesini eline alıp dudaklarını silde. "Şimdi oldu mu?"

Jackson güldü. "Pek sayılmaz. Hala dudagının üstünde biraz var. Yok, orada değil, solda... şurada." Jackson öne uzanıp Miranda'nın dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Miranda hayal görüp görmediğinden emin değildi. Jackson dudaklarını yalayıp sırıttı. "Himmm, tatlıymış."

Miranda ne yapacağını bilemiyordu. Dudaklarında krema kalmadığından emin olmak için bir kez daha elini ağzının üstünde geçirdi. Bu yandan da Jackson'ın öpücüğünün gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Parmaklarının alev alev yandığını hissetti.

Birbirlerine bakakalmışlardı. Miranda yanakları al al olmuş halde ona bakıyor, Jackson ise boyutundaki kolyenin ucundaki boncukla oynamıyordu. Nihayet Jackson, "Girmek ister misin?" diye sordu. "Bir yerde takılabilirsiniz."

Miranda yanaklarının daha da kızardığını hissetti. Suratı pembeden kırmızıya dönüşmüş olmalıydı. "Olabilir," dedi. "Hoşuma gider."

Jackson garson kaza hesabı getirmesini işaret etti ama kız gen döndüğünde yalnız değildi. "Bu beyefendi sizinle görüş-

mek istiyor," diyerek kenara çekildi. Kızın ardında kısa boylu şişman bir adam duruyordu. Üstünde de güvenlik görevlilerinin giydiği üniformalardan vardı. Adam Jackson'ın sırt çantasını işaret etti.

"Lütfen çantanızı açar mısınız efendim?"

Jackson ayağa kalktı ama sırt çantasına dokunmadı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Lütfen, çantanızı açın dedim efendim. Yoksa ben açacağım."

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Güvenlik elemanı çantanın usüne anlıp açtı. Jackson neye uğradığını şaşırmıştı. Adam elini çantanın içine sokup birkaç çikolatayla içinde ot bulunan torbaları çıkardı. Ot keklik otunu andırıyordu ama Miranda bunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Jackson bir anda yelkenleri indiriverdi. "Bakın, beni rahat bıraksanıza, bunları kendim kullanıyorum. Ben sadece biraz eğlenmek istemişim," diye sızlanmaya başladı.

Güvenlik görevlisi başını sallayıp torbalardan ikinici Jackson'ın yüzüne doğru salladı. "Hiç sanmam evlat. Çantanın içi tıka basa dolu. Sence sen bir saucısın. Bunun ne demek olduğunu biliyorsundur."

Miranda kanunun güçlü elleri, daha doğrusu güvenlik görevlisinin kısa ve kılı el Jackson'ın yakasına yakışıp onu restorandan apar topar çıkarışını adeta donmuş gibi izledi. "Bebğim, özür dilerim." diye seslendi Jackson giderken. "Seni ararım."

Böylece, Jackson gitti. Miranda masada tek başına kalmıştı. Hesabı da onun ödemesi gerekecekti. Tüm restoran sanki yeşile dönmüş de antenleri çıkmış gibi hayretle ona bakıyordu.

"Yaş günüm kutlu olsun," dedi kendi kendine.

"Henüz gece yarısı olmadı," dedi birisi. "Her şey bir anda değişebilir."

Kane yanına gelip karyasına oturdu. Süratında her zamankinden de ukala bir gülümsemeye vardı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Miranda. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Buzlar senin başının altından mı çöktü?"

Ona bu kadar kızdığını hiç hatırlamıyordu. Genellikle Kane ona çok tatlı gülümser, yarım yamalak özür diler ve meşale kaparırdı. Ama Kane'in her şeyi cazibesıyla hall ettiği günler de geride kalmıştı.

"Senin iyiliğin içindi Stevens."

"Sahi mi?" İgneleyici bir biçimde konuşmak için rahatlatıyordu. Miranda kontrolü ele geçirmiş gibi hissediyordu. Kane onun ne kadar ofşekli olduğunu fark edince adeta sınımsız ki bu Miranda'yı çok daha mutlu etti. "İyiliğin için olduğumu nasıl söyleyebilirsiniz?"

"O bir satıcıydı Stevens."

"Sen de onu yakalattın, öyle mi?" Miranda bir uyuşturucu satıcısıyla çıkmak falan istemiyordu. Kane'in gerçeği söylediğini, Jackson'ın çantası açıldığı anda görmüştü zaten. Yine de Jackson fena birisine benzemiyordu. Üstelik onu öpmüştü.

"Güvenlik görevlisi arkadaşımıdır," dedi Kane. "Jackson'ı dışarı çıkarıp onu bir güzel korkutacak, mallarına el koyup bırakacak. Onun için endişelenme. Senin için vakti kayımdan başka bir şey değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir kız arkadaşı olduğumu biliyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır."

Miranda duyduklarına inanamıyordu. Sanki birisi karnına sen bir yumruk indirivermişti. "Öyle mi?" diyerek sandalyesi-

ne çöktü. Sonra gözlerini lavana dikip nasıl bunu anlayamayacak kadar salak olduğunu düşünmeye koyuldu.

"İlk başta bilmiyordum," dedi Kane. "Öğrendiğim zaman da iş işten geçmişti."

"Hi, hi" Miranda, Jackson gibi üniversiteli bir gençin ben-disirir ilgi göstermesine nasıl da heyecanlandığını düşündü. Adam çıka çıka bir kız arkadaşı olan bir myusturucu satıcı çıkmıştı! Mirandayla azıcık eğlenmeyi planlamış olmalıydı. "Ne olmuş?" dedi. "Beni kullanacak mıydı yanı?" Miranda'ya: "Ne önemi var? diye düşünür. Vega'ya bir sürü güzel kız vardı. Jackson onu etkilemekten sadıstıce bir zevk almadığı takdirde, neden önce işi atasından onu seçmişti? "Benimle oyun mu oynadı?" diye sordu Miranda ağlamamaya gayret ederek Kane'in karşısında ağlamayacaktı. "Benim gibi bir erğio oın aşık olmasını bekleyip odasına mu atacaktı?"

"Hayır, mesele o değil," dedi Kane hemen. Miranda'nın yanına geçip kolunu omzuna attı. "O senden cidden hoşlandı. Gerçekten," Miranda onun yalan söylediğini biliyordu. "O seni hak etmiyor Stevens."

"Sanırım beni kimse hak etmiyor" dedi Miranda. "Belli de asıl sorun budur. Neden hep yalnızım? Herkes için fazla mı iyiyim?" Miranda gözlerini yumup elleriyle yüzünü örttü. Bir yandan da burnunu çektiğini Kane'e belli etmeye gayret ediyordu. Sonra da sakın bir ses tonuyla devam etti: "Sana teşekkür etmeyeceğim."

"Teşekkür beklemiyorum."

"Beni içine düştüğüm apıl durumlardan kurtarmak için ahmakça şeyler yapmana gerek yok. Ben kocaman bir kıyıım."

"En büyüğün. Fil gibisin."

Miranda gözyaşları arasında kıldandırmamak için kendisini zor tuttu. "Kes sesini."

"Kendi kendine hep 'Su Miranda gerçekten de Amazon gibi kız' derim. Kimse sana yardımına ihtiyacı yoktur. O kadar ırtıdır ki hiçbir yere sığamaz."

Miranda gülmeye başlamıştı. "Kes sesini," dedi Kane'i dirsekleyerek.

"Hah söyle." Kane de hafifçe onu dirsekledi. "Şimdi ne yapacaksın?"

Miranda yüzünü silip toparlanmaya çalıştı. "Sanırım Harper'i arayıp randevumun erken bittiğini söylemeliyim," dedi. "Bello da bir şeyler yapmak ister." Miranda telefonuna uzanınca, Kane kızın bileğini tuttu.

"Ne acele var?"

"Daha iyi bir fikir mi var yoksa?" Kane bileğini bala bırakmamıştı.

"Bende fikirler ve çaralar tokenmez. Bak, şimdi buradan çıkalım. Her şeyi telafi edeceğim." Kane kâşını havaya kaldırdı. "Beni affedebilecek misin?"

"Belki," dedi Miranda. "Usul durursan affedebilirim."

Kane'in yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Hiç şansın yok."

Beib ne yapacağını ya da nereye gittiğini bilmiyordu. Tek bildiğinden uzaklaşmak zorunda olduğuydu. Reed ona aşık çılamazdı. Olamazdı.

Beib apar topar otelden dışarı fırlamıştı. Tır tır ıtırıyordu. Yanaklarından aşağı süzülen yaşların dahi larkında değildi. Yumruklarını sıkıyor, hımtıklarını avuçlarına geçiriyordu. Sanı ki eline kedisini toparlayabilecekti. Ama bunun hiçbir faydası olmuyordu.

Reed ona aşık.

Onun kız arkadaşını öldürmüştü.

Reed ona aşıkı

Beth'se bir kadındı.

Reed ona aşık olduğunu söyler söylemez, Beth vakünün dolduğunu anlamıştı. Ona her şeyi anlattıydı. Ama bu çok zor bir işti.

Zayıf olduğu ve dehşete kapıldığı için kendisinden nefret ediyordu. Reed'i seviyor muydu?

Yok, o anda bunu düşünmek daha içremiyordu.

Uzun boylu, sıska bir delikanlı yanına geldi. Beth kimseyle konuşmak istemediği halde, candan kaçacak göcü kendisinde bulamadı. "Senin gibi güzel bir kızı kim izdâ?" diye sordu çocuk.

Beth ona biraz daha dikkatle baktı. Bu, daha önceden Kane'in yanında gördüğü çocuğu. Zaten herhal bir pece geçir-mişti. "Burada mı kalıyorsun?" diye sordu ona. "Yoksa beni takip mi ediyorsun?"

"Birisini arıyordum," diye mırıldandı çocuk. "Ama onu bulamadım. İyi ki sana rastladım."

"Beni rahat bırakır mısın?" Beth bunu gerçekten isteyip istemediğini bilmiyordu. En azından hirsyle konuşmak aklını dağıtıyor, düşüncelerini biraz olsun Reed'den uzaklaştırması-na yardımcı oluyordu. Seni seviyorum. Beth kendisinden nefret ederken, nasıl böyle bir şeye inanabiliirdi? Gelecekte nasıl hirsli olduğunu bilse, Reed ya da başka birisi onu sevebilir miydi?

"Neyse. Bak sana ne vereceğim." Çocuk elini cebine atıp bir puro kalınlığında cigara çıkardı. "Polis her şeyimi aldı ama bu özel bir maldır. Emin ol ki her şeyi unutacaksın. Ah, sana hediyeim olsun."

Beth yabancılerden uyuşturucu almaması gerektiğini bili-yordu. Özellikle de bu yabancılar Kane'in tanıdıklarıysa. Ama attık manıklı düşünemiyordu. Dahası, zihnini dağıtacak bir

şeye ihtiyacı vardı. Elini uzattı, çocukda ona cigarmayı verdi. Tam Beth oradan uzaklaşacaktı ki çocuk diğer eline yapışıp onu sert bir biçimde geri çekti. "Dur bakalım. Seninle ısırmı hemiz bulmedi."

Karşısındaki genç ne yapsa Beth bunu hak ettiğini düşün-
dü. Daha da kötüsünü hak ediyordu. O yüzden, ne geri çekildi,
ne çığlık attı, ne de korkuğunu belli etti. Hiçbir şey hisset-
miyordu. Ölümüşü sanki içinde hayata dair en ufak bir umut
dahi kalmamıştı. Tabii, içinde bulunduğu durumun tehlikeli
olduğunu hissediyordu ama bedeni ve zihni bir türlü harekete
geçemiyordu. Her şeyi olurluna bırakmıştı.

Genç, elini tekrar cebine sokunca, Beth onun parlak bir şey
çıkardığını gördü.

Çocuk cebinden çıkarmasını çıkarıp cigarayı Beth'in du-
daklarının arasına yerleşirdi ve cigarayı yaktı. "İyi eğlenceler,"
dedi yanından uzaklaşırken. "Bari birimiz eğlensin."

Beth içine derin bir nefes çekti. Sonra, bir nefes daha çek-
ti. Cigarasına dolan keskin dumanı hissetti. Sonra, bir nefes
daha. Duman cigaralarının her yanını kaplamış, yüzünde nere-
deyse bir gülümseme belirmişti. Çünkü az sonra kendisini ryi
hissedeceğini ve uzunca bir süre hiçbir şey için endişelenme-
yeceğini biliyordu.

Duyulan keskinleşirken, kasları gevşedi. İçine çektiği her
nefesle birlikte dünyanın daha güçlü ve parlak bir hal aldığını
hissetti. Cigarayı tükürmüştü ama etrafındaki ışıklar ve renkler
her saniye daha da parlak hale geliyor gibiydi. Çok geçmeden,
yerle gök birleşti ve tüm dünya onu içine çekecekmiş gibi koca-
man bir enerji külesi haline geldi.

İşte, bu yeni bir hıslı. Ama bu işte bir tuhaflık vardı.

Beth, Kane'in arkadaşını bulmak için etrafına bakındırıysa
da çocuk çoktan gözden kaybolmuştu. Beth onu bulabilmek

ıçın kendi etrafında dönmeye başladı. Duramıyordu. Ellerini iki yana açıp başını göğe kaldırdı. Hala dönmüyordu. Başı dönmeye başlamıştı. Dengesini sağlamak için debelenmeye başladı. Gözüne parlak mavı bir ışık çalındı. Artık gözleri bir renk cümbüşünden başka bir şey görmüyordu. Her şey herbirine karışmıştı. İnsanların kollarından rengarenk ısıtılar çıkıyordu. Renkler öylesine birbirine karıştı ki kalın mı kalın bir sis bulutu haline geldi. Beth sis bulutunun altında ezildiğini hissetti. Yere yığıldı.

Sürünerek duvara doğru ilerledi. Duvara yaslanıp etrafındaki her şeyden korunmak istemiş gibi renkleri izlemeye ve heklemeye başladı. Karanlık ara sokakta dizlerini göğsüne çekti, çenesini dizlerine yasladı ve düşünmeye çalıştı. Ama her şey birbirine karışmıştı. Bedeni yavaşlamış, düşünceleriye birbirleriyle yarış eder hale gelmişti.

Bu ot değil

O beni seviyor

Onu öldürdüm

Ya beni bulurlarsa?

Bu ne?

Bana neler oluyor?

Bana neler olacak?

İmdat

İşte, aklından geçen bu son sözcük en önemli sözcüktü. Bunu içinden söylemek değil, var gücüyle haykurmak istiyordu. Ama daha ağzını dahi açamadan düşündüğü sözcüğü kaybolmuştu.

Beth bilincini kaybetmek üzereydi.

Artık her şey çok açıktı.

Harper'ın yanında durup parfüm kokusunu içine çektiğince kendisini kaybetmiş, doğru dürüst düşünememişti. Ama birkaç saat boyunca avare avare sokaklarda dolandıktan sonra, kararını vermişti.

Hazırlaşıyla da korkutucu bir karar vermişti. İkisinin arkadaş olması yapabilecekleri en akıllıca şeydi, buna hiç şüphe yoktu. Ama ya Harper karşısına çıkacak en doğru kızsı?

Gerçi Adam bu tür saçmalıklara inanmazdı. İnsanın hayatına tek bir doğru kişinin girebileceği saçmalığına daha ziyade kızlar inanırdı. Bu tür şeyler sadece uzun mesafeli ilişkileri konu alan abuk sıbuk reklamlarda ve Sevgililer Günü'nde insanların beynine kazınırdı. Buna rağmen, birlikte oldukları o birkaç hafta boyunca ne kadar mutlu olduğunu ve ona sarılmanın içine ne büyük bir rahatlık verdiğini unutamıyordu.

Öte yandan (zaten işin hep diğer bir yanı olurdu), birliklelikleri neredeyse ilişkilerini mahvetmişti. Ona aylar öncesinde hastanede söylediklerinde ciddiymiş. Onu seviyordu, onu

affetmişti ama henüz ona güvenmeye hazır değildi. Harper'in söylediği yalanları ve çektiği acıyı unutmaya hazır değildi. Harper onunla oyun oynamış. Belki'le ilişkisini sona erdirmişti. Bunların hepsini de kendi çıkarları için yapmıştı.

Harper'in gözlerine baktığında söylediklerinde samimi olduğunu görmesine rağmen, onun tüm bunları tekrar yapabileceği hissine kapılmıştı.

Onun yanından ayrıldıktan dakikalar sonra ne yapması gerektiğini anlamıştı. Bir saat sonraysa fikrini değiştirmişti. Ne yapması gerektiğine kesinkes emindi. Nihayet otel odasına geri dönmüştü. Kane'e ya da Miranda'ya rasılayabileceğini umuyordu. Onlara akıl danışabiliirdi ama kimsenin pek faydasının dokunmayacağını da biliyordu. Yok, bu konuda ona kimse yardımcı olamazdı. Odada kimse yoktu. Yatağa uzanıp gözlerini yummuş ve ne istediğini anlamaya çalışmıştı.

Mutlu olmak mı daha önemliydi? Yoksa mutsuz olmamaya çalışmak mı?

Vakit neredeyse gece yarısı olduğunda, nihayet kararını vermişti. Ancak kararını Harper'a söylediğinde, onun ne düşündüğünü bilmiyordu.

Buhsacakları yere yürüyerek girmeyi planlamıştı. New York-New York isimli, neon ışıklarıyla ve resimden bir ufuk çizgisiyle süslü otel yaklaşık olarak iki yüz metre kadar uzaktaydı. Ancak yürüyecek vakti kalmamıştı. Böylece, otele çıkıp sabırsızlıkla bir taksi beklerken, bir yandan da endişeyle gecenin nasıl sonuçlanacağını düşünüyordu.

Biraz olsun kafasını dağıtmak için etrafına bakıncıyormuş olsaydı, o ses duymazdı. Sanki yaralı bir hayvan ondan yardım istiyordu. Adam düşüncelerinden sıyrılmayı istemiyor olsaydı, sesin nereden geldiğini de kontrol etmezdi. Anı sokakdaki kızı da asla bulamazdı. Kızın sarı saçları yüzüne dökmüştü. El

lenini dizlerinin etrafına sarmış, her ileri, bir geri sallanıyordu
Dudaklarından anlaşılmaz birakım sözcükler dökölüyordu.

"Ben yapım Ben yapım Benyapım Benyapımın Ben-
yapımbenyapımbenyapım."

Adam kızı saçlarından, sesinden ya da göğsüne çektiği dizlerini elleriyle kavrayışından tanımalıydı ama kızın yanına cömertlik ona tıy olup olmadığını sorana dek kim olduğunu anlatmamıştı. Kız başını yukarı kaldırıncaya, Adam onun Beth olduğunu fark etmişti.

"Aman canım" Adam hayretle geri çekildi "Beth? Neler oldu? İyi misin?" Adam sorduğu ilk sorunun yanıtını almaya dahi korkuyordu. İkinci sorunun yanıtıysa gün gibi ortadaydı.

*Reed? diye fıslıdadı Beth

"Ben, Adam." Adam dehşet içindeydi.

Beth ona baktı. Onu tanıyamamış gibi gözlerini kırptırdı. "Nelei oluyor? Sen neden ben kimin gümeni gerek. Ben yaptım ben yaptım, ben yaptım."

Beth'in göz bebekleri irileşmişti. Bedeni zangır zangır tür-yordu. "Dur, şşşşş, sakın ol." Adam, Beth'i omuzlarından kav-rayıp ayağa kaldırmaya çalıştı. "Her şey yoluna girecek." Girecek miydi sahi? "Haydi, gel."

Beth ilk önce ona karşı koyar gibi oldu. Dizlerine sıkı sıkı sarıktı, Adam ona dokunduğunda iyice gerilmişti. Sonra, sanki bedenindeki tüm gerilim dınmış gibi Adam'ın kollarına yığılıverdi. Adam onu ayağa kaldırdı. Beth tüm ağırlığını ona vermişti. Hala kendünde değildi ama en azından artık titremiyordu. Yüzü yaşlarla ıslanmıştı. "Ona da benim gibi mi hissetmiş-ti?" diye sordu Adam'ın yakasını çektiştirken. "Aman tanrım, bunu ona ben mi yaptım? Bunu nasıl yapabilirdim?"

"Dediklerini anlamıyorum," dedi Adam yavaşça ama Belh
odu duyurmuştu

"Ben yaptım. Başına gelen her şeyi hak ediyorum. Aman-
lançımamanımanımanımanımanım." Beth başını Adam'ın göğ-
süne yaslayıp hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı. Adam kızın
saçlarını okşayıp panığe kapılmamaya çalıştı. 911'imi arasay-
dı acaba? Bir doktor bulup onu hastaneye mi götürmeliydi? Ya
da belki de onu sadece odasına çıkarmalıydı. Beth yaralı lalen
değildi ama durumunda bir tuhafluk vardı. Hiç ama hiç tıpa gö-
rünüyordu.

Adam onu odaya götürmeye karar verdi. Onu sakinleştirip
neler olduğunu öğrenmeli, sonra da ne yapacağına karar ver-
meliydi.

"Merak etme, yanıdayım," diye fısıldayıp kızın saçlarını
okşadı. Onu his an önce yatıştırmalıydı. Beth'i önce lohiye,
sonra da asansöre doğru götürdü. Bu arada meraklı bakışlarla
onları izlemekte olan kalabalığa da aldırış etmedi. O anda Beth
haricinde kimseyle uğraşacak hali yoktu.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye fısıldadı Beth. "Beni nereye götü-
rüyorsunuz?"

"Güvenli bir yere," diye fısıldadı Adam. Odada hala kimse
yoktu. Onu içeri sokup yatağa oturttu. Beth ne dizlerini göğsü-
ne çekti ne de yatağa uzandı. Adam'ı hala bırakmamıştı. Öyle
ce oturuyordu. Adam yanına oturup ona sarıldı.

"Benden nefret etme," diye yalvardı Beth. "Lâken sen de
benden nefret etme. Lâken."

"Senden nefret etmiyorum." Adam, Beth'in alınını öptü.
"Senden asla nefret edemem."

"Beni bırakma."

"Bırakmayacağım."

"Önceden olanlar için özür dilerim," dedi Beth. "Bana söy-
lediklerini söylemene asla izin vermemeliydim. Bunu yapmana
asla izin vermemeliydim. Ama sonra sen terk ettin. Beni terk

eden sen olmalıydın."

"Endişelenme." Adam onun kiminle konuştuğunu sandığını bilmiyordu. Neden bahsettiğini anlayamamıştı. "Benden özür dilemene gerek yok."

"Ama özür dilerim!" dedi Beth.

"Seni affediyorum. Gerçekten. Her şey için affediyorum."

Beth Adam'ın boynuna atılıp başını bir kez daha göğsüne yasladı. "Ben de seni seviyorum. Sana bunu daha önce söylemeliydim. Ben de seni seviyorum."

Adam ne yapacağını bilemiyordu. Bu yüzden, Beth ağlamayı kesene dek ona sarılmaya devam etti. Beth nihayet biraz sakinleştiğinde de Adam onu bırakmadı. Onun derin derin nefes alıp verişini dinledi. Onu bu denli yerle bir eden şeyin ne olduğunu merak ediyor, onu kurtarmanın bir çaresini düşünüyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini lark etmedi. Cep telefonunu defalarca çaldı ama o bunu duymadı. Tüm dikkatini tek bir yere vermişti. Tek görevi Beth'i korumaktı.

Beth'in ona ihtiyacı vardı. O an için önemli olan tek şey de buydu.

Adam genellikle hiçbir yere geç kalmazdı.

O saate neredeyse bomboş olan sahte Empire State Binası'nın balkonunda Harper korkuluğa yaslanmış. Vegas'ın 15 il 15 il manzarasını izliyordu.

Tekrar onun numarasını tuşladı ama Adam yanıt vermiyordu.

Belli de başına bir şey gelmiştir diye düşündü. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Belli ki Adam kararını vermiş, onunla yüz yüze konuşmaya cesareti edemiyordu. Harper, Bethi de hala bir şansımız vardı, diye düşündü. Neden olmasın?

Ancak Adam umu bir saat geçlimişi. Burası Vegas'tı. Buraya gelen herkes milyonda bir daha olsa hatallerini gerçekleştirmenin peşine düşerdi. Kumar masalarında saatler rollerler, şanslarının değişmesini umarlardı.

Harper gerçekçi bir kızdı; neyi ne zaman yapması gerektiğini iyi bilirdi.

Ama bir türlü oradan gidemiyordu. Çünkü oradan gitmesi demek Adam'ın onu istememesi demekti. Dahası, Adam ona kararını açıklamaya bile cesareti edememişti. Hanı arkadaşlıklerinin tehlikeye girmesini istemiyordu, hanı asıl önemli olan ikusiydi?

Şehir ıslıl ıslıldı. Harper gerçek Empire State Binası'ndan manzaranın nasıl olabileceğini düşündü. Burası gerçek değildi. Harper New York'taki hayatı sadece filmlerde görmüştü ama uzun süre orada yaşamış olan Kaya bir seferinde burayı ona tanıttirmeye çalışmıştı. "Dünyanın kenarında durduğunu düşünün," demişti. Gündüzleri bir tarafta Central Park görünürdü. Kaya'nın anlatımlarına göre, Harper zihninde ıssız ressamaların, azgın çiftlerin ve eroin bağımlıların cini atığı koskoca bir orman hayal etmişti. Diğer taraftaysa, Manhattan'ın adasını ta sıvri ucuna kadar görebilmek mümkündü. Kaya sanki Brooklyn muhteşem şeylerle süslü egzotik bir yermiş gibi "Brooklyn'i bile görebilirsin!" diye fısıldamıştı.

Ancak gündüz manzarası gece manzarasıyla boy ölçüşemezdi. Şehrin ışıkları yanmaya başladığında milyonlarca insanın hayatını ve sonsuz bir ıslıl seli görebilmek mümkündü.

Karanlıkta, serri rüzgara karşı dikilmiş, neon ışıklarını izlerken, kilometrelerce uzakta, gerçek bir yerde olduğunu hayal etmesi kolaydı. Hayal gücünü zorlayarak düşünse, Kaya'nın karanlıkta yanında olduğunu hissedebilirdi.

Ancak Harper gerçekçi bir kızdı. Kaya ölmüştü.

"Gelmeyecek," dedi Harper yüksek sesle. Bunu özellikle yüksek sesle söylemişti. Kulagina nasıl geldiğini duymak istiyor gibiydi. Gitmesi ve geceyi huzurması gerektiğini biliyordu ama bu, hayatını devam etmesi demekti. Adam olmadan. İşte, buna henüz hazır değildi.

"O gelmeyecek," dedi bir kez daha, daha da yüksek sesle.

Onu duyacak kimse olmadığı halde, gümemeye karar verdiğini görecekti kimse olmadığı halde yüksek sesle söylemişti bunu. Henüz değil. Uzun bir süre önce, Adam ondan ona ve arkadaşlıklarına güvenmesini istemişti. Harper biraz daha beklemeye karar verdi.

Belki de yanılıyordu. Adam onu terk etmemiştir.

Belki de gelecekti. Böylece, korkuluğa tutunup ısı ısı ısılayan manzarayı izlemeye devam etti.

Adam onu birazcık umursuyorsa gelecekti.

Kendisine gelmişti.

Gözlerini kamaştıran ışık kararmış, sonra kapkara bir buhara dönüşüp yok olmuştu. Uçuyor gibiydi. Sanki denize açılmıştı. Boğulacaktı.

Beth onun kollarında kendisini güvende hissetti.

"Beth."

Berum zımlım. Ses uzaktan geliyordu. Beth ise konuşamıyordu.

"Beth!"

Beth gülümsedi. Birisi parmaklarını dudaklarına götürdü. Parmakları ılık ve nemliydi. O, parmaklarını alnına dayamıştı.

Merhaba. Beth içinden konuşmuştu, sesi çıkmıyordu. Sözcükler zihnindeki o gri renkli boşluktan gidip geliyordu. Sakın gitme.

Aniden içini büyük bir sessizlik ve korku hissi kapladı. Tek başına kalsa kaybolacaktı. Onu güvende hissettirecek, bir

yere kaçmasını engelleyecek kimse yoktu. Dilediği yere gidebilir, hayatını mahvedebilirdi. Tıplı arabanın kazada alevlet içinde yandığı gibi o da hayatını yakıp kül edebilirdi.

Alın sacacılığı. Tüm bedeni yanıp kavunuyordu. Tek başına olsa, bunları kimse fark etmez, kimse onu kurtarmazdı. Beth de yanıp kül olurdu.

"Beth..."

Yalnız değildi. O hala yanındaydı. Kollarını ve kalp atışını hissedebiliyordu. Ama yüzünü göremiyordu, gökleri hala kumaşyordu. Ses tanıdık ama uzaktan geliyormuş gibiydi. İsmi hatırlamıyordu, kendisinin kim olduğunu bilmiyordu ama o yardım edecekti. Onu güvende hissettiyecek.

Derken, dünya bir kez karardı.

"Bu iğrenç bir şey!" Miranda yanaklarını içine çekip çılgınlar gibi bir bardak su arandı. Bir yudum su içti. Sonra bir yudum daha. Kane'in skram ettiği viski tadının ağzından silinmesi için iki yudum içmesi gerekiyordu. "Bunu içemezsin."

"Bunu sadece içmekle kalmayacağım, hepsini bir dikeye hıtlireceğim." Kane onu restorandan çıkardığı gibi, bir havayolu terminalini andıran kocaman bir bara götürmüştü. Bar oldukça sıradandı ama içkiler devasa boyutlardaki bardaklarda servis ediliyordu.

"Mümkün değil." Miranda, Kane'in bardağındaki viskiye göz attı. Bu şey insanın ağzındaki tüm tat alma hissini yok edebiliirdi.

"Bahse girer misin?"

Miranda evet manasında başını salladı. "Ben kazanırsam, sendüğüm bir soruya yanıt vereceksin. Herhangi bir şey hakkında soru sorabilirim."

Kane gözlerini devirdi ve "Bana hatırlat da seninle daha sık

başar gışılım." dedi "Ben kazanırsam, o zaman da sen bana bir konuda gerçeği söyleyeceksin"

"Hangi konuda?"

"Bana sonun kime vereceğini Kazandıktan sonra Tamam mı?"

Miranda bardağa bir kez daha baktıktan sonra bakışlarını Kane'in kararlı yüzüne çevirdi "Tamam"

Kane omuzlarını silkeli "Şimdiye kadar kaybetmediğini söyleyebilirim" Tek eliyle masaya vurdu Diğer eliyle de bardağı tuttu, katalanı germe anı ve viskoyu kalasına dökü. Tam son yuduma gelmişti ki bedeni sarsılmaya başladı. Son yudumu Miranda'nın suratına püskürttüverdi

"Yaralıyım," dedi Miranda ıslak bir mendille ağızını temizlerken "Viski içmekten de iyrenç bir şey varmış meğer"

"Anlamıyorum," diye homurdandı Kane

"Eh, benzinim suratına içti püskürttüğünde normalde özer dilekleri gelir Ama bekle de"

"Hayır, anlamadığımı o değil" dedi Kane "Ben asla kaybetmem Bu bardakta bir sorun olmalı Hem dikkatimi de dağıttın Stevens"

"Evet, bana sık sık güzelliğimin insanların dikkatini dağıttığı söylenir," dedi "Şimdi içimize geri dönelim Soruyu soracağım"

Kane içini çekip sandalyesine yaslandı Hala oldukça saskun görünüyordu "Sor bakalım"

Normal şartlar altında, Miranda ona asla bu soruyu sormaya cesareti edemezdi ama hem biraz çakır keyifli hem de yorgundu Bu iki şeyin birleşimi ona cesareti vermişti "Neden randevunu mahvettin?"

"Söylediğim gibi Stevens, adam serserinin tekiydi"

"Evet, ama neden bunu sorun ettin ki? Eminim ki bu gece

yapacak daha iyi işlerin vardı. Neden beni Jackson'ın elinden kurtarmak için vakrini harcadın?"

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum," dedi Kane. "Sana her şey olduğu gibi anlattım."

"Yoksa... Beni kıskandın mı?"

Kane öne eğildi. Barden yüzü aydınlandı. Gözlerini kısı ve gülmüştü. Miranda'yı zora koşacakmış gibi bir hali vardı. "Kıskandıysam ne olmuş?" diye sordu.

"Şey..." Miranda buna verecek bir yanıt bulamadı. Sonusunu sormuştu. "Ben... Bilmiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kane sautune baktı. "Saat 00:58" dedi. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir yere mi gideceksin?"

"Yarın oklu demek." Kane bardağını Miranda'nın bardağıyla tokuşturdu. "Artık resmen on sekiz yaşındasın. Mülu yıllar Stevens. Hediyen için hazır mısın?"

"Buna hiç gerek."

Miranda lafını tamamlayamadı. Kane daha hediyenin ne olduğunu söylemeden, onun ne yapacağını anlamıştı. Kane onu optüğünde, kendisini hazır hissediyordu ama ayakları yine de yerden kesilmiş gibiydi.

Beth gözlerini tekrar açtığımda, başını Adam'ın kucağına koymuş bir haldeydi. Adam'sa ona sarılmıştı. Bu sefer onu tanıdı. "Selam," dedi cılız bir sesle. "Neler oldu?"

"Beth?" Adam endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sen... Beni tanıdın mı?"

"Tabii." Beth doğrulmaya çalıştı ama hala başı dönüyordu. Gerisan geriye yaağa devrildi. Adam onu silince rütu. "Buraya nasıl geldim?" Beth bir an için son birkaç ayın bir kabus olup olmadığını düşündü. Acaba kabus sona ermiş, Adam'ın

kollarında mı uyanmıştı? Sonra, olanlar aklına geldi. Reed'den kaçışını, sonra da bir şey ıztığını hatırladı.

Her şey gerçektir. Yaptıkları ve söylediği yalanların her biri gerçektir.

"Sana neler olduğunu bilmiyorum. Seni arı sokakta buldum." Adam prışan haklıydı. "Durumun hiç iyi değildi."

"Hiçbir şey olmadı," dedi Beth. "Sadece bir şey ıztım." Elini zonklayan başına götürdü. "Apıl bir şeydi işte. Galiba şımdı biraz daha iyiyim." Ama kendisini hiç iyi hissetmiyordu. Bedeni göçsüz döşmüştü, elleri titriyordu. Ağzından çıkan her sözün arkasında durmayacak olursa, sanki zihninde yine sözcükler uçuşacak, karanlığa boğulacaktı. O karanlığa bir daha geri dönmek istemiyordu.

"Senin için çok endişelendim." Adam ona sarılıp yanığını Beth'in alına dayadı. Beth alnında büyük bir baskı hissetmesine rağmen, ona bir şey demedi. Acı hissetse de Adam'ın orada olması güzeldi. "Ben çok korkutun."

"Ben de korktum doğrusu," dedi Beth ışık yakaya vurmaya çalışarak. Seni hiç de rahatlarmış gibi değildi. Bilinci yerine geldiğinde, her şeyi hatırlamıştı. Sadece o gece olanları değil, o sene olan her şeyi hatırlamıştı. Sanki her şey aynı anda olmuştu. Olmaya da devam ediyordu. Adam ona sürük olduğunu söylüyor, Harper onun için değerli olan her şeyi elinden alıyordu. Kara, Adam'la yatıyordu. İçini kaplayan o müthiş öfkeyi ve intikam hissi geri geliyordu. Kara'nın ölümü, Reed'in çektiği acı ve kendi yalanları...

Her şey zihninde birbirine karışmıştı. Bir şeyleri yoluna koymalıydı ama hiçbir şey düşünenecek hali de yoktu.

"Hey, neyin var?" Adam yüzünü okşayınca, Beth ağlamaya başladığını fark etti. Başını salladı, konuşamıyordu. Konuşa ne söyleyeceğini de bilmiyordu.

"Sana söyleyemem," diye fısıldadı. "Kimseye anlatamam."

"Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin." Adam gözyaşlarını sildi. "Sorun Reed mi? O sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır!" Beth yüzünü anı bir hareketle diğer tarafa çevirdi. "Sorun benim. Ben bir şey yaptım. Artık önemli değil. Hiçbir şeyi geri getiremem."

"Belki sana yardım edebilirim."

Beth gülmek istiyordu. Adam bunu öylesine büyük bir samimiyetle söylemişti ki. Ama ne laydası vardı? Ona artık kimse yardım edemezdi. Kimse yapıklarını geri alamazdı. Adama ne söylese de onu iyi olduguna ikna etse diye düşünüyordu. Onu ikna edebilse, Adam da işine bakar, hak etmediği bir biçimde onunla ilgilenmeyi keserdi. Gerçi Adam gitsen, kendisini çok kötü hissedecekti ama Adam'a gitti de diyemiyordu.

Adam yanında olarak ona yardım ediyordu. Ona sarılıyordu.

Derken, odanın kapısı açılıverdi. Adam onu bıraktı.

Ayaga fırlayıp Beth'in yanında uzaklaştı. "Harper!" diye bağırdı. "Kahretsin!"

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Harper buz gibi bakışlarla Beth'i süzerek. Bir, iki saniye boyunca kimse konuşmadı ama bu süre herkese yetti. Beth, Harper'in delici bakışlarını üstünde hissediyordu. Öylesine savunmasızdı ki. İçtu bir kez daha tarifsiz bir acının kapladığını hissetti. Harper istisini bozmadan konuşmaya devam etti.

"Bak, öyle demek istemedim," diye mırıldandı Adam. "Sadece seni karşımda görünce şaşırdım."

"Tabii ki şaşırdın, seninle burada buluşmayacaklık ki," dedi Harper. Beth onun sesinde bir tuhaflılığa sezdi. İnsancıl bir tavır vardı Harper'in sesinde. Neredeyse, acı çekiyormuş gibi konuşmuştu. "Ben de şaşırdım. Sen gelmeyince. Ama şimdi neden gelmediğini anladım. Yapacak daha iyi bir işin çıkmış."

anlaşılır "Öfkeyle Beth'e bakı. Gözlerini kısıp konuşmaya devam etti: "Sizi rahatsız etmek istememişim. Çeketimi alayım da hemen gideyim."

"Harper düşündüğün gibi değil. Ben sadece unuttum."

"Hah, bak şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Saatlerce salak gibi seni bekledim. Başına bir iş gelip gelmediğini düşündüm çünkü bana "Bir daha seni kaybetmek istemiyorum. Laflarından sonra gelmezlik etmeyeceğini sanmışım."

"Yalan söylemiyordum" dedi Adam yavaşça.

"Bunları yeni kız arkadaşına anlatırken bol şanslar."

"Düşündüğün gibi değil," dedi Adam. "Bırak da açıklayayım." Beth onun Harper'in yanına gideceğini, bir şey yapacağını ya da ona zorla da olsa açıklama yapacağını düşündü. Ama bunu yapmak yerine olacağı yerde dikiliyordu. Kollarını yenuşye ugramış gibi ılık yanına sarkınmıştı. Ellerinden telti hula Beth'e değiyordu.

"Sana bir şans vermişim ama unuttun," dedi Harper ters ters.

"Bu haksızlık!"

"Sen neden bahsediyorsun? Burada, onunla birlikte olman haksızlık mı?"

"Ama neden burada olduğumu bile bilmiyorsun."

"YETER!"

Beth her ikisinin de neden aniden durup ona bakışını anlayamamıştı. Sonra bağırarak kışının kendisi olduğunu fark etti.

Olanlara tahammül edemiyordu. Yalanları ve korkaklığıyla bir kışın hıyatını daha mahvedemezdi. Etrafındaki her şey mahvoluyordu. İnsanlar onun yüzünden acı çekiyorlardı. Artık ısı birmuştu. O gece başına her ne geldiyse, onu bu hale ne getirdiyse, artık etkisi hissediliyordu. Hala dehşet içindeydi ama sanki zihni derinlere batmış, tüm mazereiller, özürler ve dehşet verici sonuçlar hapkara, dingin sulara gömülmüştü.

Adam'ın yüzündeki acı ifadeye ve Harper'ın gözlerindeki nefrete tahammül edecek hali kalmamıştı. Kendi zayıflığına artık kailanamıyordu.

"Adam'ın burada olmasının nedeni onu yalan söylemiş olum." dedi. Fısıldayarak konuşuyordu ama sesi ya da surat ifadesi ikisinin de onu dinlemesine neden olmuştu. İkisi de lafını kesmeye çalışmudılar, yerlerinden dahi kimikidamadılar. "Adam gerçekten biliyor olsaydı..." Beth hıçkırıkları dinene dek konuşmadı. "...benden nefret ederdi. Benden nefret etmeye hakkı da var."

Adam hala bir şey söylememişti. Yatağın ucuna oturup Beth'in elini tuttu. Beth elini geri çekmek istedi ama gücü yoktu. Zaten konuşmakta dahi zorlanıyordu. Hareket edemiyordu. "Herkes yalan söyledim," dedi. "Daha doğrusu kimseye doğruyu söylemedim. Harper, sana olanları anlamadım. Her şeyin senin hatan olduğunu düşünüyor olmalısın. Sana söylemek istedim çünkü o kadar üzgünüm ki elimden gelse her şeyi değiştirmek için çaba sarf eder ve..."

"Beth! Sen neden bahsediyorsun?" diye bağındı Harper. Elleri tutuyordu. Beth onun gerçeği aslında bilye bilmediğini düşündü.

Gerçekleri yüksek sesle söylemenin de bir faydası yoktu.

Bir an için her şeyi anlamamanın kendisini rahatlatacağını düşünmüştü. Sanlı üstündeki o acınluluk buluru dağılacak ve tekrar nefes alabilecekti. Yapıkları bağışlanacak, hayatın keyfini çıkarabilecekti. Belki de mutlu olmak için elinden geleni yapacaktı. Belki de bu bir kılış talan değildi. Yani, doğruyu söylemek onu cidden de rahatlatacak, azaltırdı.

Ama o an geçiverdi. Artık önemi de yoktu. Artık hiçbir şey onu kurtaramayabilirdi. Ama bunu denemeliydi.

"Ben yaptım," dedi. Beth bunları Harper'a büyük bir ce-

sarek, omuzları dimdik söyleyeceğini hayal etmişti. Haşasını kabul eden gururlu bir insan gibi. Ama o anda elleriyle yüzünü örtmüştü, omuzlarını sarkıtmıştı. Omuzları hickirikleriyle sarsılıyordu. Burnu tıkanmıştı, yanukları ıslaktı, sesi boğuk çıkıyordu. "İçtiğin kahveye bir şey koydum Harper. Konuşmadan önce, kazadan önce." Beth başının döndüğünü, midesinin kalktığını hissetti. Her an bayılacak gibiydi. Öylesine sükûm pekûm vaziyeteydi ki ne Harper'i ne Adam'ı görebiliyordu. Kulaklarında boğuk bir ses hissetti. Sanki beyninde az sonra bir fırtına kopacaktı. Kendi sesini duymakta zorlanıyor, konuşup konuşmadığından emin olamıyordu.

Her şey vızır vızır donmeye başlamıştı. Sanki bir rüyadaymış gibi, her şey soluk gri bir renge bürünmüştü.

Yine de güçlükle konuşmaya gayret etti. Ağzından çıkan her sözcük ona acı veriyordu. Sanki konuşurken, diline bir bıçak saplanıyordu.

"Suçlu benim!"

Artık otel odasında değildi. Elinde minnacık, sarı renkli bir hapti okuldıydı. Hapti bir kahve fincanına atıyordu. Hapti enyip gıcırda kayboluyordu.

"Ben yaptım," dedi bu kez daha.

Baş bu yolda ılerliyordu. Zemin yanmış, etrafındaki metal parçaları erimüşti. Her şey ölü görünüyordu. Burnuna keskin bir damut ve yanık kokusu geldi.

"Kana'yi ben öldürdüm."

Beth artık uyanmak istemiyordu.

İlk önce rahatladığını hissetti

Hemen ardındansa muthis bir öfkeye kapıldı

Harper duvara yaslandı, tırnaklarını duvarın ucuz sıvasına batırdığını fark etti. Ama tırnaklarını asıl geçirmek istediği şey Beth'in masmavi gözleriydi. Kızın gözlerini yuvalarından çıkarmak istiyordu.

Onu ben öldürmedim. Harper her gece uyumadan önce, direksiyona sarıldığını hissediyor, sonra büyük bir gumbazın kırıldığını ve insanların çığlık atışını duyuyordu. Ancak bunların hepsinin koca bir yalan olduğunu öğrenmişti. Direksiyondaki Beth de olabiliirdi; hatta Beth elinde bir silah da tutuyor olabiliirdi. Harper hayzenle, *Demek olanlar benim suçum değilmiş*, diye düşündü.

Hepsi arın suçu.

"Hiçbir şey anlamıyorum," diye mırıldandı Adam. Harper, onun Beth'in, daha doğrusu bir katilin yanına oturduğuna fark etti. El eleydiler. Harper, Beth'e saldırmamak için kendisini zor tuttu. "Bunu nasıl yaparsın? Onu öldürdüm de ne

demek?" diye sordu Adam. "Sen orada değildin. Hani arabayı kullanan Kau'ydı?"

"Kullanan bendim," dedi Harper sakın bir tavırla. Bu sözcükler o kadar uzun süredir boğazına dizilmiş, ıçını zehirlemişti ki Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Üstelik Beth ta hoşından beri her şeyin farkındaydı. Beth olanları bildiği halde, ona bir şey anlatmamıştı.

Oysa kendisi neredeyse suçluluk hissi içinde boğulmuştu. Bu yüzden hayatta kalmayacağını dahi düşünmüştü. Beth can sırtını ellerinde tuttuğu halde ona sırtını çevirmişti.

"Arabayı ben kullanıyordum," dedi Harper bu sefer daha yüksek sesle. Ağzından çıkan sözcükler ona güç veriyordu. "Ama bu..." Sümük, zirdeli yı da katıl demek geçiyordu içinden. "Ama sen... Sen kahverim bir şey koydun. Onca insanın önüne çıkıp rezil olmama sevin çıkartmadın. Sonra, arabayı benimme de ses etmedin. Sen..." Harper soluksuz kalmıştı. Sizen sesleri ve çığlıkları hatırlamıştı. "Sen... Hiçbir şey olmamış gibi davrandın."

"Özür dilerim!" diye bağırdı Beth. Sesi inleme gibi çıkmıştı. Yazakta yan dönüp rüye rüye dizlerini karnına çekti. Adam uzanıp saçlarını okşadı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Harper. "Onu duymadın mı? Kau'yi öldürdü. Bana hiçbir şey söylemedi. Ne yapıyorsun?"

Adam sanki Beth, Harper'ın en sevdiği lambayı kıran küçük bir çocukmuş gibi, onun saçlarını okşuyordu. "Ona bir şans vermeliyiz," dedi. "Bir kere onun söyledikleri çok saçma. Tanrı aşkına, burada Beth'len söz ediyoruz. O iyi bir kız. Olanların mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalı."

"Bu isim hiçbir açıklaması yok!" diye bağırdı Harper. Sanki paralel bir evrene girmişti de kendisi hariç herkes çıldırmıştı.

Adam nasıl olur da ölümü anlamazdı. Kimi teselli ettiğini sanıyordu? Nasıl olur da Kazi'yi ve Harper'a olanlara aldını çıkarmazdı? "Bunun hiçbir mazetesi yok. Söyleyebileceği hiçbir şey yok. Olanlara o sebep oldu. Ağlamayı ve mutsuz olmayı hak ediyor. Cehennemde gitmeyi hak ediyor. Bence sen de onu rahat bıraksan iyi olacak."

Adam çaresizlik içinde etna bakı. "Böyle konuşma. Bunu yapamam. O hala... Beth ne yapmış olursa, olsun onu karşı bir şeyler hissediyorum. Onu burada, bu şekilde bırakamam." Adam yavaşça Beth'in hıçkırıklarla sarsılan omuzlarını okşadı. Beth bunun farkına dahi varmamıştı.

Harper midesinin sancıldığını ve göğüsünün yarıkla dolduğunu hissetti. Adam sevecen ve sorumluluk sahibi bir gençti. Onu bu kadar sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ama söyledikleri düpedüz saçmalıktan ibaretti. O, Harper'in en iyi arkadaşıydı. Daha doğrusu öyle olması gerekiyordu. Onu sevmesi, koruması ve ona destek olması gerekiyordu.

Adam'ın, Harper'in tarafını tutması gerekiyordu. Ama şimdi kalkmış düşmanı teselli ediyordu.

"Ben bir hata yaptım," dedi Harper. "Çünkü seni sevdim. Sense beni hayatından attın. Bana korkunç bir insan olduğumu ve ben asla güvenemeyeceğini söyledim. Neden mi? Çünkü kahımlısı bir hata yaptım. Ama o... O beni ölümlü öldürdü. Omuzlarını sıkmakla mı yetineceksin?" Harper sakın bir ses tonuyla konuşmaya gayret ediyordu. Yavaş yavaş kapıyı doğru yürüdü, sırtını Adam'a döndü ve kapı kolunu tuttu. "Beni biraz olsun umursasaydın, onu bakmazdın. Onu burada çürümeye terk ederdin. Derhal çıkıp giderdin buradan."

"Böyle konuşma Harper," dedi Adam yavaşça. "Lütfen Sakin beni..."

Salan beni bir tercih yapmaya zorlama. Adam bunu söyle-

mek üzereydi. Harper içinde kapıkararlık, dipsiz bir kuyunun açıldığını hissetti. Çünkü Adam bir tercih yapması gerektiğini düşünüyorsa, gerçeği duyduktan sonra dahi bunu yapmayı düşünüyorsa, ciddi ciddi bir tercihi olduğunu sanıyorsa, zaten her şey bitmiş demektir.

"Onun şu anda bursine ihtiyacı var Grace. Onu yalnız bırakamam."

Harper içinden acı acı, Benim de sana ihtiyacım var, diye düşündü. Ama bunu ona söylemedi. Adam'ın bunu duymasına gerek yoktu. "Gidiyorum," dedi. "İster benimle gel, ister burada kal."

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Sonra da kapıyı ardından kapattı.

Adam'ın ne yapmaya karar verdiğini görmek için geriye dönüp bakmasına hiç gerek yoktu.

Adam onun gittiğine inanamıyordu.

Olanların hiçbirine inanamıyordu. Bu tür şeyler gerçek hayata olmazdı. Onun başına gelmezdi.

Hala Beth'in söylediklerini idrak etmeye çalışıyordu. Beth, Harper'ın kahvesine bir hap atmıştı. Sonra, Harper arabaya binmişti ve Kaia.

Bunların hiçbirini mantıklı değildi. Beth öylesine nazık, öylesine iyi bir insandı ki. Her zaman doğru şeyleri yapar, ona doğru yolu göstermeye çalışırdı. Onunla birlikte neredeyse iki sene geçirmişti. Onu gayet iyi tanıyordu. O asla bu tür bir şey yapmazdı. Asla.

Birisi onu fena halde zorlamış olmalıydı. Bu isin tek açıklaması buydu. Bir şey olmuş olmalıydı. Birisi onu zorlamış ve Beth dağılmış olmalıydı.

Bu nedenle Beth de, diye düşündü. Beth'i kendisinden uzaklaştırdığını, ona lanet ettiğini ve yapmadığı bir şey için suçladı.

gini hatırlıyordu. Kala'yla yattığını ve Beth'in kalbini kıldığını hatırlıyordu.

Yatağın üstünde hala hicııırmakııa olan Beth'e baktı. Beth ellerini göğsüne çekmiş, inleye inleye ağlıyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Adam'a ihtıııacı vardı.

Peki ya Adam'ın Harper'a ihtıııacı varsaıı

Harper'a vefa borcu vardı. Beth'inse yardımına, hatta affedilmeye ihtıııacı vardı. Kendisinin neye ihtıııacı vardı?

"Beni rahat bırak," dedi Beth tek kolıyla onu iterek. "Burada olmaman gerek."

Adam onun yanında olması gerektiğini biliyordu. Beth ne derse desin, o da bunu biliyordu. Ama Adam kapıya bakmaktan da alıkoyamıyordu kendisini. Nihayet yataktan kalkıp kapıyı açmaya karar verdi.

Koridora göz attı. Aradan birkaç dakika geçmişti ama yeterince beklemişti. Belki de gereğinden fazla beklemişti. Harper görünürde yoktu.

Uzağa gitmiş olamazdı. Adam onu bulacağına emindi. Ancak Beth'in hala ağladığını duyabiliyordu. Beth darmadağın olmuştu. İncinmişti. Çaresizdi. Adam onu hala umursuyordu. Onun ağlamasına dayanamıyordu. Ona sarılmak, onu tesellilemek ve belki de affetmek istiyordu. Yani, işler bu şekilde yoluna girecekse, bunları yapmaya razıydı.

Beth ı bir kez daha kollarına aldı. "Şşş, her şey yolunda. Buradayım."

"Hayır."

"Evet. Seni yalnız bırakmayacağım."

Beth güçsüzdü. Ona o anda ihtıııacı vardı. Harper'sa Beth'ten daha güçlüydü.

Bekleyebilirdi.

Öpücük yeterince uzun değildi.

Kane kollarını boynuna dolamış, dudaklarına yapışmıştı. Miranda öpüşürken gözlerini kapatmadığı halde, Kane'in kolları yumuşuydu. Miranda öpüşme anının her detayını hatırlamak istiyordu. Kane'in öpüşürken sol gözünün etrafında oluşan miznik çizgileri hafızasına kazdı. Öpüşme kısa sürmüştü. Kane geri çekilmiş, sonra karşılıklı olarak oturdıkları masada sanki hiçbir şey olmamış gibi birbirlerine bakmışlardı.

Belki de hiçbir şey olmamıştı. Kane'e karşı hissettikleri Miranda'nın gerçeklerden uzaklaşmasına neden olmuş da olabilirdi. Ama nedense, Miranda bunun böyle olmadığını düşünüyordu.

Peki, öpücük ne manaya geliyordu?

Hiçbir anlamı yok muydu?

Yoksa çok mı anlamlıydı?

Miranda yanıtın korkuyordu, Kane'e sormaya da çekiniyordu. Harper tam o sırada imdatlarına yetişti.

"Şükürler olsun ki buradasınız!" diye bağırdı Miranda'ya sarılırken "Ne yapacağımı bilemiyorum. Az önce ne olduğunu da bilmiyorum. Bilmiyorummmmm."

Miranda en yakın arkadaşını o gece ektiği için pişmanlık hissetmemeye gayret ederek, onun hıçkırığa hıçkırığa ağlamasına müsaade etti. Harper'a ne nereye gideceğini söyleyen bir not yazmıştı ne de üstündeki yepyeni yaş gününü bluzunun ancak kuru temizleyicide temizlendiğini söylemişti. Dahası, Harper'in aniden yanlarına gelişinin ve hıçkırıklara boğulmasının Kane'le az önce aralarındaki gelişen şeyi mahvettiğini de söylemedi. Gerçi onunla aralarında ne geçtiğini kendisi de tam olarak bilemiyordu.

Ancak, Miranda her şeyden önce çok iyi bir arkadaşı. İyi arkadaşlar iyi dinleyici olurlardı. Arada sırada karşılıklı

oturan ve bir Yunan iznısını anduran yakışıklıya kaçmak bakışlar fırlatır, hazen de onun suratındaki o bulmuş gülümsemenin ne manaya geldiğini anlamaya çalışırlardı. Ama en iyi yapıtları şey arkadaşlarının denizlerini dinlemektir. Ya da onları dinlermiş gibi yapmaktır.

"Sorun nedir?" diye sordu Miranda hafifçe Harper'in sırtına vurarak.

Sonra, Harper onlara olanları anlatmaya koyuldu. Detaylara girdikçe Miranda'nın dinliyormuş gibi yapmasına da gerek kalmadı.

"Kana öldü. Beth odada ağlamaklaan bulmuş bir halde. Ne yanı, ona acıyacak mıyım bir de?" Harper, Miranda'nın kılından koca bir yudum alıp bırırdı. Sonra, Kane'in bardağını kaptı, onu da kalasına dıktı. "Adam da tüm bunları yapıyor. Sanki hiçbir şey umurunda değil. Beth harisemi öldürdüğünü söylüyor ama Adam hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Beth kabineye hap almış. O..." Harper, Miranda'nın omzuna yaslandı. Sanki ağzından bu sözcükler zorla çıkıyormuş gibi inleyerek konuşuyordu. Bir anda gözyaşlarının boğuldu.

"İnanamıyorum," dedi Miranda başını sallayarak.

"Ben inanabiliyorum." Kane o ana dek hiçbir şey dememişti. Öyle sessizdi ki Miranda onun orada olduğunu dahi unumuştutu. Sırtı gerilmişti. Parmaklarıyla burnunun ucunu kaşıyordu. "Tahmin etmeliydim," dedi hisıldayarak. "Tahmin etmeliydim."

"Ama bunlar çok saçma," dedi Miranda. "Beth gibi bir kız uyuşturucuyu nereden bulmuş olabilir ki? Sonra, haptı hangi cesaretle Harper'in içkisine almış olabilir?" Ama Miranda konuştuğun o günlerde neler olup bittiğini daha iyi hatırladı. Harper ona da ihanet etmişti. Beth se resmen acı çekmiş, bir anda içini intikam hırsı bürümüşü. Miranda, Beth ne derse yapacak haldeydi. Harper'i öylesine derinden yaralamak istiyordu ki

Beth ona bir plan yapmış olduğunu söyleyerek olsa, kendisi bu planın zararsız olduğunu düşünecek daha olsa, acaba onun fikrini değiştirmeye çalışırmıydı?

Yoksa Beth'e planını uygulasan diye yardım mı edermi?

Harper ne kadar süre ağladığını bilmiyordu. Otel odasından çıktıktan sonra, koridorda ilerlerken, sabırla asansörün kapağının beklerken ağlamamak için elinden geleni yapmıştı. Çünkü Adam'ın peşinden geleceğini ummuştu.

Ancak Adam peşinden falan gelmemişti. Asansörün kapıları kapandıktan sonra kendisini kaybetmişti. O andan beri de ağlıyordu. Ağlıyor içki içiyor, içki içiyor ağlıyordu. Kalahalık bir yerde oldukları halde, Miranda'yla Kane hayretler içinde ona bakırları halde ağlıyordu. Umurunda değildi. Herkesin ne düşündüğü önemli miydi ki?

Yabancı bir şehirde, yabancı bir yerde ve insanlar arasındaydı. Tüm dünyası yıkılmıştı.

Önemli yok, diye düşündü. Adamı kaybetmek büyük bir olay değildi. Daha kötü şeyler de yaşamıştı. Kendisinden çok şey kaybetmişti. Ama hayatta kalmıştı.

Her şey sandı yeri yerine oturmaya başlamıştı. Beth'in ne yaptığını öğrenince, Beth'e Adamı otel odasında birlikte görürnce. Kalbine hançer saplanmış gibi hissetmişti. Sanrı barısı kalbini oyuyordu. Yakında kalbi malı kalıncayacaktı.

Burayın omuzuna dokunduğunu hissetti. En azından Miranda yanıındaydı. Minnetle arkadaşına haklı. Ona ihanet etmemiş olan tek arkadaşı. "Gel Harper, gidelim buradan," dedi yavaşça.

"Anak o otel gitti dönemem" dedi Harper inleyerek. "O otel ile birlikte oradayken geri dönemem."

"Tamam, tamam, o halde daha sakın bir yere gidelim. Yö-

zünü yıkayabileceğin bir yer bulalım."

Harper o anda bok gibi göründüğünü tahmin etti. Bardaki herkes ona bakıyor, çılgınlar gibi açen giren, ağlayıp zırlayan kızın kim olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Harper boş boş, Birisi kabeme hap aldı, diye düşünürken Pobsu çağırın.

Nasıl görüldüğü umurunda değildi ama Miranda onu yerinden kaldırıp barın arka tarafına doğru götürdü. Kane'le elleriyle belini tutuyor, ona destek oluyordu. Ona yardımına ihtiyacı duymadığını söylemek istiyordu ama bir türlü söyleyemiyordu.

Miranda, "Onu tuvalete götüreceğim," dediğinde Harper, onun Kane'le konuştuğunu fark etti. Miranda sanki Harper konuşamıyormuş, kendi başına hareket edemiyormuş gibi onun adına konuşmuştu.

Miranda kadınlar tuvaletinin kapısını açınca Kane, Harper'ın bileğini tuttu ve onu kendisine doğru çekti. Ellerini omuzlarına dayayıp onu sıkı sıkı tuttu. Harper onu doğru dürüst görmüyordu ama bunun gözyaşları yüzünden olduğunu biliyordu. "Bir şeyler düşüneceğiz Grace," dedi Kane. "Her şey yoluna girecek."

Ne de olsa bir yalancıydı ama!

Miranda onu boş tuvalete sokup Kane'den kapıya göz kulak olmasını istedi. Genellikle umuma açık tuvaletlerde hacetini yere ellemeyen Harper, bu sefer lavabonun üstüne oturup otururdu. Sirtını da aynaya yasladı.

Kederli bir tavırla "Bu sefer tamam," dedi kendisini toparlatmaya çalışarak "Adam artık gitti. Bununla başa çıkmayı öğtenmem gerek."

"Adam'ın bir yere gitmesi yok," dedi Miranda. "Şu anda odada semin nereye gitmesini düşünmüyordur. Semin aramadığına

emul misin?"

Harper omuzlarını silkti. Adam aramıştı. Hem de tam yedi kez. Ona yanı vermemişti. "Beni arayıp aramadığı umurumda değil," dedi. "O, Beth'le kaldı, hem de yaptığı önce şeyden sonra. Onunda dedim sana."

"Peki, bu asla affedemeyeceğin bir şey mi?"

"Rand, Beth'in bana yaptıklarını düşünüsen!"

"O sana bir şey yapmadı," dedi Miranda sakın bir tavırla. Sırtı aniden ılık bulak oldu. "Çok özür dilerim, öyle demek istememişim."

"Aynen öyle demek istedin." Harper başını önüne eğip gözyaşlarını sildi. "Anladım. Ben bencilin teluyum. Her şeyin sorumlusu da benim. Beth bunu bana yapmadı. Tamam. Kain'ya yaptı. Hayır, boş versene sen. Olanların tamamı da Beth'le, yaptıklarıyla, söylediği yalanlarla ilgili. Rand, Beth öylesine çok insanı incitti ki. Yaptıklarının ardından biraz gözyaşı doldu, sonra po! Adam onu hemencecik affediverdi, olanları da unuttu. Ama beni hiç affetmedi."

"Babycrum." Miranda arkadaşına sarıldı. "Onun Beth'i sana vermiş erugunu düşünmüyor olmaşın."

"Onu vermiş ediyor zaten," dedi Harper kararsız bir tavırla. Nihayet bu durum kalasına damak etmeye başlamıştı.

"Ama..."

"Ne?"

Miranda bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açmış, sonra vazgeçmişti. "Boş ver."

"Söyletme!"

"Belli de düşündüğün gibi değildir."

"Beth beni rezil etmek istediği için kahveye hap attı. Hayırlı mahvetmek isterken, Kain'in ölümüne neden oldu. O bir kedi. Bu kadar basit işte!"

"Ama ettimim ki kaza olmasını istememiştir," dedi Miranda. Harper'in saçlarını ve sırtını okşadı. "O bir kazaydı."

Harper gözyaşları arasında acı acı güldü. "Bir kazaydı. Evet. Asıl kaza Kain'in ölmüş olması. O çalığın asıl beni öldürmeye çalıştığını biliyorsun."

Miranda içini çekti. "Hayır, hıncı seni de öldürmek istemiyordu. O sadece..."

"Ne o, şimdi de insanların zihnini falan mı okuyorsun? Onun ne istediğini nereden bilebiliyorsun? O çalığın tekli içi kötülük dolu. Beni öldürmek istedi. Neredeyse bunu başaracaktı."

Miranda derin derin iç çekti. "Harper, hıncı Adam olayları bir de onun açısından bakmaya çalışıyor," dedi. "Adam'ın sırtı ibretti ettiği falan yok. O... Beth'in şu anda neler hissediyor olabileceğini bir düşünseniz. Kim bilir neler hissetti ki böyle bir şey yapıyor?"

"Sen ne demek istiyorsun?" Mirandanın ne demek istediği gayet açıktı. Miranda'nın hiç böyle saçma sapan konuşacağı aklına gelmezdi. Kane olsa tamam ama Miranda asla saçmalamazdı. Asla. Madem böyle konuşuyordu, ne demek istediğini açık açık anlatmalıydı. "Yani, onu bunu yapmaya birisi mi zorladı?"

"Kalbi kırılmıştı," dedi Miranda. "Onun neler hissettiğini tahmin edebiliyorum." Harper arkadaşının suzu ifadesinden onun kendi çektiği sıkıntıları hatırladığını anladı. Miranda da o dönem acı çekmiş, öfkelenmişti. Hem de Harper'a "Belki de intikam almak istemiştir. Belki onu nasıl inceltiyse, o da onların canını acıtmak istemiş olabilir."

"Bunları hak ettiğini söylüyorsun değil mi?" dedi Harper. "Söyledi. Ona hak veriyorsun, belki de kaza da benim ölmemi istemiştir."

Miranda bunu duyunca irkildi. Topki ağlamadan önce olduğu gibi dudakları titremeye başladı. "Böyle konuşma. Bunu

demek istemediğini sen de biliyorsun. Seni incitmek istenmem - Harper'a dokunmaya çalıştı ama onun suratındaki ifadeyi görünce akli hasına geldi. Geri çekildi ama Harper'in ifadesi değişmedi. "Bunu inanmak istemediğini biliyorum," dedi. "Olanların birtakım açıklaması olsun istiyorsun. Beth'in kuru olduğunu düşünmek ve insanların senin tarafını tutmasını istiyorsun."

"Ama bunlar gerçekler," dedi Harper. "Söylediğim her şey gerçeğin ta kendisi."

"Belki de bunlar gerçek olmasını istediğin şeylerdir. Çünkü o zaman..."

"Bir dakika! Gerçeklerden mi söz etmek istiyorsun?" Harper bir çırpıda aşağı atlayıp Miranda'nın üstüne yürüdü. Artık bu konuşmaya devam edemezdi. Miranda kafasını tamamlamaya kalktıysa, kim bilir daha neler diyecekti. "Tüm bunları uydurduğumu mu sanıyorsun?" dedi. Zoraki bir kahkaha patlattı. "Muhşesemsin be Miranda. Ciddiye muhşesemsin."

"Harper, ben sadece..."

"Hem de başka bir yerde değil, burada..." Harper kollarını iki yana açıp kench etrafında döndü. Leş gibi tuvaleti isareti etti. İçindeki öfkeyi dışa vurmak ona iyi gelmiş, biraz olsun acısını dindarmıştı. Göç kazandığını hissetti. "Her yemekten sonra koşutarak tuvalete girdiğinde ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. "Aptal sorununun farkında olmadığımı sanıyorsun, değil mi? Sanki hayrunda hiçbir sorun yokmuş gibi davranmamı bekliyorsun."

"Saçmalama Harper. Ben..."

"Hani gerçeklerle yüzleşecektik? Ha, bu şey daha söyleyeceğin. Seni incitmek istemiyorum," dedi Harper sahte bir sevecenlikle. "Ama gerçeklerle yüzleşen iyi olacak." Ne de olsa hayati mesele karşısına her zaman umduğu şeyleri çıkarmaz.

Çekici, arzuların ve merakın her kez olmak istiyorsun ama sen içinde zavallı bir bulmuşsun. Tüm dünya senin çarlık olduğuna bilmiyor ama sen bunun bile farkında değilsin."

"Yeter artık Harper," dedi Miranda geri çekilerek. "Lütfen."

"Acı gerçeklerden söz edeceksek, al sana bir tane daha," diye bağırды Harper. "Kane seni asla sevmeyecek. Ona karşı neler hissettiğini biliyor ve seninde oynamıyor. Tıpkı bir oyuncak gibi. Şimdi anladın mı? Sen onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Hiçbir şey!"

Harper ağzını kapamayı istiyordu. Çok ileri gitmişti. Daha fazla korumamamak için eylemle ağzını kapattı. Ama fazla dayanmadı. Miranda'nın söylediklerini hatırlamak için ona bağırması, onu ağlatması gerekiyordu. Miranda'nın söylemediği şeyler de vardı.

Çünkü Harper onun söylemediıklarını zaten biliyordu.

Tüm bunları senin neden olduğun gerçeyle yüzleşmek istemiyorsun.

Sen onu incilemiş olsaydın, Beth asla bunları yapmazdı.

Sen olmasaydın, Kala hayata atılabilir.

Beth'in hayatındaki tüm güzellikleri elinden aldın. Ne yapman gerektiğini biliyordun?

Arabaya binen sendin. Dökeşiyordun de vurdun.

Miranda hiçbir şey demediği halde Harper, "Kes sesini!" diye bağırды. "Bunca senedir Kane'i hastalıklı bir yakınlıkla izledin de nereye vardın? Yalnızsın, huzursuzsun, her gün Oprah'nın programına çıkan o biçare kızlar gibi kusuyorsun! Sonra da gelip bana gerçeklerle yüzleşemediğimi mi söylüyorsun? Beni hasta ediyorsun!"

Miranda tuvaletin kapısını açtığı gibi dışarı fırladı. Dışarıda bekleyen Kane'e çarptı. Kane'in her şeyi duyduğu belliydi. Miranda ona şöyle bir bakıp çaresizlik içinde çılgıncı bası. "Mi-

rında, bekle!" diye seslendi Kane ama Miranda arkasına dahi bakmadan koşu koşu garden kayboldu.

Kane bir süre oturma arkasından bakıyordu, sonra yavaşca Harper'a döndü "Bunu nasıl yapabildin?" dedi buz gibi bir ses tonuyla.

Harper bir işeyle saklanıp yok olmak istiyordu. "Kane, beni "

"Sakin bu şey söyleme" Kane ona bugüne dek hiç göstermediği bu yüzünü gösteriyordu. Sırtında donuk ve ciddi bir ifade vardı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sakin konuşma." O da arkasını döndüğü gibi Harper'ı tek başına bıraktı.

Harper yutkunmaya, içine birbiri ardına derin derin nefes çekmeye başladı. Ne yapacağını düşünecek cesareti toplamaya çalışıyordu.

Bu şeyler yapmalıydı. Bu durumu, her şeyi düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Ama her şey mahvolmuştu. Arkadaşları nasıl oluyor da ona sırtlarını dönmüyorlardı, neden Beth'in düşman olduğunu görmüyorlardı? Neden sevgilerini ondan esirgeyip onu bu savaşa tek başına bırakıyorlardı?

İçinden bu ses, Onları sen uyardıydın, dedi.

Duymak istediği bu değildi. Birisinin Beth'i tüm yaptıkları için azarlamasını istiyordu. Çoğu gece ağlaya ağlaya uyuyan, arada sırada Kait'in insanın rüyalarını diken diken eden gülüşünü duyan tek kişinin kendisi olmadığını söylemesini istiyordu.

Tek duyduğu Kait'in gülüşü de değildi. Oturma kaza esnasında atığı çığlıkları da duyuyordu.

Olanlar için birisini suçlamak istiyordu. Birisini rezalandırmak istiyordu.

Arkadaşları onu terk etmiş olabilirdi ama Harper birden yalnız olmadığını fark etti.

Birkaç telefon ettikten, biraz da araştırma yaptıktan sonra Kaliforniya'da bulamayacağı kimsenin yoluyla Beş dakikada aradığı telefonu bulmuştu. Telefon sadece bir kez çaldıktan sonra açıldı.

"Beth?" dedi birisi umutsuzca. "Nerede?"

"Ben Beth değilim," dedi Harper ters ters. "Reed, sen misin?"

"Evet, ama sen de..."

"Ben Harper Grace. Konuşmamız gerek."

Uyumak mümkün değildi. Ama Beth numarası yapmaması fi-fi-sıyla başarılabilecek hale gelmişti. Yan tarafına uzanmıştı, Adam'ın omu korur gibi kolunu üstüne almıştı. Yüzü Adam'ın omuzuna değiyordu. Beth gözlerini yummuş, Adam'ın düzenli bir biçimde nefes alıp verişini dinliyordu. Kolu altında kavrılmış, uzum süre önce uyuşmuştu. Boyunu sırtıyordu. Tıkanık burnunu ve yüzünü de kurumuş gözyaşlarını silmek için bir kâğıt peçeteye ibriyan vardı. Ama Adam'ı uyandıracak diye kıpırdamıyordu.

Gısmesini izlemiyordu.

Dikkatini öylesine Adam'a, kendisini güvende hissettiren bedenini hissetmeye, uyurken çıkardığı seslere ve boyunu üflediği nefesine vermişti ki ne kapının usulca açıldığını, ne de birisinin yatağa doğru yaklaştığını duydu. Gözleri kapalı olduğu için de yumruklarını sıkmış başında dikilen kışının kum olduğunu görmemişti.

Ama kokusunu almıştı. Bayat kahve, sigara, araba yağı ve tatlı raze ot kokusu. Gözlerini daha da sıkı sıkı yumdu. Belki de Reed gördüklerine inanır, çıkıp giderdi. Onunla bu şekilde yüzleşemezdi.

"Bu ne be, benimle dalga mı geçiriyorsunuz?" diye bağırdu Reed.

Adam ırkılıp uyandı. Şaşkın şaşkın odaya giren çocuğu

hakkı. Beth gözlerini açıp doğruldu. Acaba Reed onların ne yaptığını biliyordu? Onu onların ne kadarını anlayabilecekti?

"Uyuyakalmışız," dedi Beth. "Ama hiçbir şey olmadı. Adam sadece..."

"Oranın ne çok yedğin umurunda mı sanıyorsun?" Reed'in genellikle yumuşak, sevenen olan sesi Beth'in kalbine bir ok gibi saplandı. "Kasabadaki her biriyle yapıp kalkabilişin, bana ne! Otup gitsen de umurunda değil."

İşte, o anda Beth onun her şeyi bildiğini anladı.

"Böyle korkmuş," dedi Adam ayağa kalkmaya çalışarak Beth elini Adam'ın sırtına götürdü.

"Bırak da ben halledeyim," dedi. Bu onun savaşıydı. "Reed," dedi boğuk bir sesle. Kendisini boğulacakmış gibi hissediyordu. "Sana her şeyi kendim anlatmak istedim ama..."

"Sana üzülürüm," dedi Reed ıksızlıkla. "Sana dokundum, sarıldım..." Duvarı yaslandı. Elinin tersiyle ağzını sıldı. Sanki Beth'in dudaklarının izini silmek ister gibiydi.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu Beth fısıltıyla.

Harper kapıdan içeri girdi. "Ben anladım," dedi. Sonra, dönüp bilmiş bilmiş Adam'a baktı. Beth dönüp ona bakmıyordu. O anda hiçbir şey Reed'e meseleyi açıklamaktan daha önemli değildi.

Gözyaşlarının tükendiğini sanıyordu ama birden ağlamaya başlamıştı. "O bir kazandı," dedi. "Büyük bir haraydı. Sana söylemenin gerekirdi, bunu biliyorum ama..."

"Ama söylemedin."

"Söylemedim çünkü senden nefret edeceğimi biliyordum!" diye bağırды Beth.

"Hakkıydın."

"Reed..." Beth öne atılıp Reed'in kaçmasını engellemek için üzerine atıldı. Onu kendisine doğru çekti, Reed'in omu ile-

ceğini sanıyordu ama o hiçbir şey yapmadı. Kollarını iki yana sarkıtmış, başını omuzunun üzerine atmış öylece duruyordu. Bir vitrin mankeni gibi hareketsizdi. Ofkeyle Harper'a baktı. Onun gözlerinin önünde bunu yaptıktan nefret ediyordu. Ama başka şansı yoktu. "Terastayken kaçtım çünkü. Bunun olacağından korkuyordum. Sana söylemişim! Seni hak etmediğimi, beni iyi tanımadığımı söylemişim!"

"Yani, sana inanmadım diye tüm hata bana astı, öyle mi?"

"Hayır! Hayır, öyle demek istemedim!" Beth, Reed'ın uşur-rüne sıkı sıkıya asıldı. Sonra, gözlerini yumup onun bedeninin her karışını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Bu, son şansı olabiliyordu. "Beni yanlış anlamayı istemedim. Seninle birlikte olmak istiyordum. Bunların olmasını istemiyordum. Sana söylemeye çalıştım." Beth sadece onun duyabileceği kadar alçak sesini. "Ben de seni seviyorum."

Reed bir şey demedi.

"Reed? Duydun mu beni? Seni seviyorum dedim. Belki her şeyi."

Reed onu ne geri itti ne de ona dokundu. Ama öylesine çevik bir biçimde Beth'in kollarından sıyrıldı ki Beth'in kolları havada asılı kaldı.

"Beni hasta ediyorsun." Reed'ın sesi hoguk ve hüssüzdi. "Her şey bitti. Bitti."

"Ama bız..."

"Anlamıyor musun? Artık bız diye bir şey yok," dedi Reed sükunetle. "Aramızda hiçbir şey geçmedi, hiçbir şey gerçek değildi. Her şey koca bir yalandan ibaret."

"Hayır, değil! Bana inanmalısın," diye yalvardı Beth. "Her şey gerçektir. Bir tek şey hariç, söylediğim her şey doğrudur."

"Sen bir yalancısın," dedi Reed ısıfını bozmadan. "Sen bir kanıksın. Sen... Sen her şeyimi elmden aldı, sonra da onun

yerde alabileceğini mi sandın? Sen hasırsın "

Beth bu sefer odadaki herkesin duyabileceği bir yüksek sesle "Seni seviyorum," dedi. Artık bunu söylemesinin bir anlamı kalmamıştı, bunu biliyordu. Reed'i kaybetmişti ama bunu yine de söylemesi gerekiyordu. Bunu yüksek sesle söylemeliydi ki odadaki ilk kişi o sözceklere söylediğini duysun, hayatındaki son güzel şeyi silinip gitmeden anlasın.

"Seni tanımıyorum," dedi Reed. "Tanımak da istemiyorum." Reed sanki canı yanmış gibi elyle gözlerini örtüp iki büküm oldu. Beth tekrar öne atıldı ama Harper ondan daha hızlıydı. Reed'in yanında hızlandı ve elini tuttu.

Beth kendi eli sanki aside batmış gibi ırkıldı.

"Özür dilerim," dedi tekrar. Ama bu sözler kendi kulağına bile anlamsız geliyordu.

"Kes artık," diye ısladı Harper. Reed'i kapıya doğru götürdü. Artık elini tutmuyordu, elini Reed'in beline dolamıştı. Beth onlara bakmak istemiyordu ama gözlerini ikisinden alamıyordu. "Artık kimse senin saçma sapan özürlerini duymak istemiyor," Harper kapıda duraksayıp son bir kez daha öfkeyle Adama baktı. "Bazı şeyleri affetmek mümkün değildir."

Sex on the Beach

Tekila Sunrise
Alabama Slammer
Cosmopolitan
Appletini
Mojito
Kamikaze

Bu şehirde hangi kokteyli ararsanız vardı. Harper hepsini tek tek denemeyi düşünüyordu. Başlı fena halde dönmeye başlamıştı. Kokteylleri birbirini ardına deviriyordu. Şüphelerini tekilayla dindiriyor, suçluluk hissini votkayla hafifletiyor, hırdaya dönmüş arabayı kaplayan alevleri Captain Morgan rumıyla söndürüyor, Kaul'un yaralarını cinle temizliyordu.

Harper sahil seridinde yalpalaya yalpalaya yürüyordu. Bir elinde upuzun bir morganita kadehi vardı, diğer elindeyse koca bir hic. Pipetten bir yudum çekti. İlk yudum Adam içindi, onu tercih etmeyen Adam için. Diğeriyse gerçeklerde yüzleşmenin ne denli acı verdiğini anlayan Miranda için. Geri kalan yudum-

birin hepâyse onu burca derze baş başa bırakıp giden Kala içindi

Harper yalpaladı. Tökezledi. Derken, bir yabancı'nın kol-
larına düşen Adamın elleri güçlü ama suran sevecen ve son
derece samimiyetli

"Dikkat et," dedi. Bu sesi radyoda duymuş, suratını ifişler
de görmüştü. Başka bir hayatta bu anı beklemişti. Bağımlılığı-
la rum salmış adam ona, "İçkiyi fazla mı kaçırdın?" diye sordu

Fazla da ne demek!

"Yok öyle bir şey" diye mırıldandı Harper

"Yardım etmemi istiy mısın?"

Harper, *Eş an aradan bilecikler uzerem*, diye geçirdi içinden
Sahne arbasına derwaze uzerem. Kendim ve en iyi arkadaşlarım için

Yirmi dört saat önce tek istediği buydu. O andaysa adamın
başından defolup gizmesini istiyordu. Unutmak, her şeyi unu-
mak istiyordu

Bu içki daha istiyordu.

"Yardım etmemi ister mısın dedim?"

Harper başını salladı. Başını sallayınca her yer sallandı.
Başı öylestone dönüyordu ki mudesi ağzına geldi. Kulaklarında
kı uğultu bir şeyin sesini basormuş, gözleri kararmıştı. Ağzını
açtı ve

Herkesin hayran olduğu adamın çizmelerinin üstüne ku-
saverdi

Kercham çok daha iyi hissediyordu. Mudesi boşalmıştı.
Yam, içineye deram edebiliyordu. Kadehini adama uzattı

"Doldur şunu"

"Doldur şunu," dedi Miranda eli keppeli adama. Çikolata par-
çacıklı, şekerlemeli, bisküvili, muz dilimli, hademli ve fındık
ezmeli dört top kahveli dondurmasının üstüne koca bir keppe

Çikolata sosu döküldü. Miranda dondurmanın en usüne bir de kiraz oturttu.

Sonra da kaseye yumuldu.

Tek başına bir masaya oturmuş, tepsisinin usüne eğilmişti. Tepeleme dondurmayla dolu kaşığı ağzına götürdü. Herken o anda kaşığı masaya bırakıp yerinden kalkabilir ve oradan çıkıp gidebilirdi. Harper'ın da ne kadar yanıldığını ispatlayabilirdi. Harper fena halde yanıliyordu. Ama kaşığı bırakmadı. Dondurmanın tadını ya da buz gibi oluşumu dahi hususlardan yutuyordu.

Her bu kase bitikten sonra bir tane daha yiyecekti. Tepsisini vişneli keklerle, kremalı bisküvilerle, kocaman fısık ezmeli çöreklerle, çikolatalı yaş pasta dilimleriyle, vanilyalı gofretlerle, boğartan şerbetiyle, elmalı payla, çilekli pastaıyla ve sütlüla doluracaktı. Ha, bir de vişneli tartlarla ve bir çikolatalı süsleyle.

Hepsini yiyecek yutacaktır. Elleri ve suratı çikolatala kaplanacak, kucagina kırıntılar dökülecekti. Ama kimseye göz göre gelmemek için başını omunden kaldırmayacaktı. Once bunu yapmasına sebep olduğu için Harper'a, sonra da inadisine hakim olamadığı, uksine arzularına gem vuramadığı ve içindeki açlık bir türlü durmedığı için kendisine lanet edecekti.

Her şeyi yedikten sonra, midesi bulanacak, kocaman şşerecekti. Ama gözü hala doymamış olacaktı. Midesi bombosmuş gibi hissedecek, daha çok şey yemek istediği için kendisinden nefret edecekti. Bedeninin yağ hürüdügünü hissedecekti. Midesi kasılacak, bulanacak, bedeni yavaş aruk diye bağracaktı. Ta ki o kaçınılmaz şey yapana dek.

Kendisini pls bu tuvalete atacaktı. Saçlarını geriyeye alıp ensesinde arkuyruğu biçiminde bağlayacaktı. Tuvalete eğilip bunu son kez yaptığını dair yemin edecekti. Sonra da parmağını boğazına sokacaktı.

Miranda daha önce de defalarca olduğu gibi başına gelecekleri ya biliyordu. Ama bu hile kaşığı bırakmasını sağlamadı. Karne gözlerinin önünden Harper'ın da sesi kulaklarından gımedeği sürece bunu yapamayacaktı.

Sonra ne yapacağını er ya da geç düşünmek zorunda kalacak, hayırlısıyla ve sorunlarıyla yüzleşecekti. Ancak o an gelene dek, midesi nika basa dolana dek yutacak ve çiğneyecekti.

Sarısunlar kahverengi saçlılar, küçük göğüsler, büyük göğüsler, sinirizeller, fahişeler, şov kızları ve gösteriş peşinde olanlar. Menü rastamamdı ve files menü ya da yiyebildiğin kadar ye tarzı bir restoran da servise hazırды. Vegas pek de seçici bir yer değildi. Tıpkı bu şehirdeki kadınlar gibi.

Ama Adam'ın iştahı kaçmıştı bir kere. Kendisini yerle bir olmuş gibi hissediyordu. Sanki bu şehir onu bir güzel çiğnemiş, sonra da gerisini geriye püskürtmüştü.

Harper ondan kaçmıştı, kısa süre sonra da Beth kaçmıştı. İlksine de engel olmamıştı. Çünkü o bir salakdı. Yaptığı hataları ıslahı etmesi gerekiyordu. Onları bulmalıydı.

Brisi masanın masman gözleri ve teni süt beyazı bir sarışın.

Değeryse insanın acıya eren bir gülümsemesi ve doğru yerlerde kıvrımları buharan, gur ve dalgalı kestane rengi saçları olan bir kız.

İkisi de onu görmek istemiyordu. Diğerleriyse ona doyamıyordu.

"Ne kadar da üzgün görünüyorsun şekerim."

"Seni mutlu ediyim mi?"

"Aradığımı ben olmadığına emin misin?"

"Seninim bebegim."

Ama Adam onu istemiyordu. Hiçbirisini istemiyordu. Kızıl saçlıların arasından geçti, sarışınlara pas vermedi, her biri yesil

renkli üniformalar giymiş, kaslı kalbasiyla birer Amazonu andıran kadın basketbol takımının üyelerinin başlarının ardından iletmiyi görmeye çalışı

Bu kadınlar onun için birer insan olmaktan çıkmıştı. Sadece bedenlerinin bazı bölgeleri yumuşacık, sesleri bal gibi tatlı olan yaratıklardı bunlar. Ama yine de por dikkat her birini izliyordu çünkü tüm bu saç, dudak, göğüs ve kulça seli arasında tanıdık bir şey görebiliyordu. Bir tutam ipek gibi ahen saç. Ya da muzip bir gülümseme veya altınca sırıltı yaptıkları len popesi sırasında yatalanan bir serçe parmak.

İkisi de oralarında bir yerdeydi. Hem ondan hem de her şeyden kaçıyorlardı.

Gizlenebilecekleri yüzlerce yer vardı. Adam sa milyonlarca surat arasında onlarınkini arıyordu. Nereden başlayacağını dahi bilmiyordu.

Elini kötü oynamıştı ama tek bir kozu daha kalmıştı. Bunu da mahvetmeye hiç niyeti yoktu.

"Dağıt." Kane elindeki oyun kagıtlarını ılık suyla ıslatmış yanındaki masaya geçti. Oyunlar birbirine karışmıştı ama hula oynuyordu. Para sürüyor, fiş alıyor, pas geçiyor, para artıyordu. Oynadı da oynadı. Sonra da kaybetti.

Dikkatini oyuna veremiyordu.

Yirmi bir masasına birkaç fiş ırlattı. "Dağıt," dedi. Masaya bir sinek beşlisi geldi. "Bir daha." Kupa dokuzlusu. "Tekrar." Sinek vade.

Tüh.

Kendi kendine onun önemli olmadığını söyleyip duruyordu. En azından kayda değer bir önem yoktu. O uradan bir kazdı. Pokerde elindeki işe yaramaz kartlardan biriydi. Bir kez daha tonguya düşmeyecek, hiçbir kaza karşı derin hisler besle-

meyecekti. Yoksa eli kaybederdi. Ancak iyi eller kazanırdı ve yenilgi acı verirdi.

Zaten bu yüzden cüzdanı şişkin oyuncuların masaya binlerce dolarlık fiş bıraktıktan sonra nimuzlarını silkip kalkmalarından hoşlanıyordu ya. Hiçbir şey onların canını yakamıyordu. Sıyrık dahi almıyorlardı. Çünkü oyunu hayallerimin en önemli konusu haline asla getirmiyorlardı. İyi oyuncular masalarını da özenle seçiyorlar, olasılıkları değerlendiriyorlar, ancak kaybedebilecekleri kadarını riske atıyorlar, kaybettiklerinde de asla geriye dönüp bakmıyorlardı. Oyunun tek kuralı buydu.

"Dağı" Krupiyeye yeni bir deste açarken Kane böyle dedi. Bu sefer kupa kızı geldi. "Tekrar" Sinek papaz.

Tah

En iyi oyuncular, yani masada ne olup bittiğini takip edenler aynı anda birkaç oyun birden oynarlar, hepsini izleyebilirlerdi. Asla aynı masaya fazla miktarda para yatırmazlar ya da iyi para kazanırken çekip gümzeleldi. Kane de aynı şeyi yapıyordu. Ama onun oyunu iskambil desasinden ibaret değildi.

Olasılıklara açık olduğu müddetçe kadınlar ayagina geliyorlar, ondan daha da fazlasını istiyorlardı. Kane kilometrelerce öteden şansının kumınla döneceğini, ne zaman turnayı gözünden vuracağını, ne zaman gülümseyeceğini, öpüşeceğini ve delolup gideceğini biliyordu. Parasını ortaya sürer, şans tekerlegini çevirirdi. Çünkü yarınım yapmadığı için kaybedecek bir şey de olmazdı.

Kane bu sayede asla kaybetmezdi.

Miranda da farklı değildi. Aslında, onun ne olduğu daha başından belliydi. O kaybetmeye mahkumdu. Kane'in oyununu nasıl oynadığını bildiği halde pes etmemişti. Fısları teker teker ellerinden guse dahi masadan kalkmayan, boş yere şanslı kartlarının önlerine gelmesini bekleyen ve her seferinde hep

Yek aton en kötü kumarbazlar gibi Miranda da bekler dururdu. Bir sonraki elin daha iyi olacağını umuı ederdi. Paraları toplayacağını düşünürdü.

Zaten Miranda gibi bir oyuncuyu yenmek Kane için bu yüzden kaçınılmazdı. Ama asıl sorun da buydu. Mirandayı yenmek, onunla oyun oynamak, kaybetmek gibi hissettirirdi insana. Tehlike sinyallerini görmemek imkansızdı. Bir kere hisler işin içine girdiğinde, oyun sona ererdi. Dikkatiniz dağılır, hatalar yapar, tıpkı o gece gibi cebiniz boş kalkardınız masadan.

Ya da şansınız yaver gider, büyük ikramiyeı vururdunuz.

Kane bunu kendisine dahi itiraf etmekten çekiniyordu ama konu Miranda olduğunda tahminde bulunmak güçü. O söz konusu olduğunda, ya hep ya hiç diyecektiniz. Eh, belki de önce Kane in oyuna girmesi gerekiyordu.

Söz verdin, ya hep ya hiç,
Tenimiz uydu, öyle midir?
Yalan söyledin, selâtin halibom
Hayatı be eradan, defol git!

Reed'in elleri uyusru, parmakları sızlıyordu. sesi çalınıstı. Mikrofona eğildi, çala çala gitarını tertibe etti. Kendini esildi. üfke, acı ve sefilbik yana yana çakrı içinden ve palladı.

Birı sev, terk et, öldür
Bir hançer gibidir vatan.
Gözyaşın çamur, ellerin pençe,
Derhal defolup gitmekten!

Acı çekiyordu. Yanıyordu. Ama nöraları sardı sevin. Baraklı sözcükler deşsin ve detsin o görünmez düşmanı. Sarhoş değildi,

kalası tıı değıldı gerçi ama sanki dünya kilometrelerce aşağıda kalmıştı, müzikle uçup gmişti. ses bir duvar gibi onu için çekmiş, diğeri yana ırlamıştı. Feverandaydı. birikzi, nkenmişti.

Unut, unut beni, unut seni, unut,

Sen kendine bir bak, kr olayımı ben de

O sevgim ve nefretim, yollarların ve haddetin,

Ne güzel aşardın, kafa bırakmadı bende

Kuhbe vardığında içerisi loş ve hoştu ama Star•la'da anah-tar vardı. O ayagını yere vura vura alıp söyler ve fkelenirken, Star•la da gözlerini kapatmış, ezgi ile sallanıyordu. Müzikle beraber tüm bedeni eğılip bükülüyor, savruluyordu. Reed tüm dünyaya kapıları kapatabilse de, onun sallanan kalçalarını, uçuşan saçlarını, kara dudak parlancısı ile lekeli, kendi sözle-rini mitildanan dudaklarını görmezden gelemiyordu.

Nasıl olduysa oldu, Star•la sahneye çıktı, bedenini onunkine sürtmeye başladı. Akorlar st ste yğıldıka, kalçaları bir-birlerine yapışıyordu. Onun etini, bileğini tutan elini ve boy-munda nefesini hissettikçe Reed unutmak istediğı her şeyi, yok etmek istediğı her şeyi hatırlıyordu.

Guarı hağırttı, kendi hağırdı ama müzik söndü ve sesin ya-ratığı halıza kaytı da yok olunca tek grebildiğı artık Beth'in yzyd. Sureti, hoşuk sesi, gözyaşları. Gitarla gök grls koparsa kendisi kkrese de onun sesi daha güçlüydü ve din-lemek zorundaydı.

Lfjen,

Beni affet

Ve sonra Star•la'nın eli onun beline, gömleğinin altına uzandı, çıplak bedeninde gezmeye, göğsünü ovuştırmaya hağıladı. Reed gitarını yere bıraktı ve Star•la ya döndü ama onu

görmüyordu

Star•la'nın siyah tırnakları yüzünde gezinirken, yabuzca pastel pembe, ipeksi bir ten görüyordu

Kızın siyah saçları kamçı gibi savrıldı boynuna, güneşten altın ıplıklar ısıyordu gözlerinde

Gözleri, karaydı, mora çalıyordu, kapanmıştı ama Reed, soluk mavı, açık ve tedirgin gözleri görüyordu. Gözyaşları görüyordu.

Reed gözlerini kapadı, dudakları dudaklarına değdi ve en nihayetinde Beth'in yüzü, sesi kayboldu İçinde kabaran ofis ellerinden, dudaklarından, bedeninden taşı Star•la omu duvara dayadı, dirsekleri ile onu olduğu yere mihladi Reed onun dudaklarını emdi, kulak memesini ısırdı Star•la ise neredeyse derisini soyana dek parmaklarını sırtında bir aşağı, bir yukarı gezdiriyordu

O ses duvarı yine belirdi. Kız sanki müzik gibiydi, kucaklarında öfkeli ve hızlı bir punk marşı can bulmuştu Star•la. Reed'in göğsünü öpüp yogurdu, Reed de aynısını yapmalıydı. Şarkı söylemek, haykırmak ısıyordu. Bedenleri üsü üsü bınıp kusursuz bir akor oluştırdı. Reed o bilmek bilmeyen ve güm güm atan ritim haricinde her şeyi unuttu

Kendini saldı, kayboldu

Kaybolmuşum ama bulundum, diye kendi kendine şarkı söylüyordu Beth. Sesi detoneydi Kıkırdıyordu İstrenk bir hah vardı Korkuluğun diğer tarafına düşmekten son anda kurtulmuştu Öylesine uzun süredir kayıptı ki Doğru yolu ve yönü, normalliğe, affetmeye ve akliselinliğe giden ilk adımı aramıştı Belki bir gün mutlu bile olabılırdı

Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu Artık doğru yolu bulmuştu Bu, onun yoluymuştu Ve çıkmaz bir sokaka açılıyordu

Tipki Kağı'ninki gibi

Kendine acıtmakla, boğuşup savaş vermekle geçmişti ayları. Nihayet kaçınılmaz sona ulaşmıştı. Buralara gelmek yorucu bir iş olmuştu. Artık yohan sonuna vardığına göre, savaşmanın, yaptığı ilk büyük hata olduğunu fark etmişti. Bitap vaziyette çaresizliğe teslim olmuştu. Artık huzura ermişti.

Korkuluğa yatsanıp ısı ısı şehre baktı. Daha birkaç saat önce Reed le huraya gelmiş, sonra da kaderinden kaçmak için çekip gitmemiş miydi? Kendisini daha farklı birmiş gibi hissediyordu. Çünkü artık bazı şeyleri anlamıştı.

Buraya kadar, dedi içinden. Bundan sonrası böyle olacak. Hak ettiği de buydu. Reed'in ona kırsı hissettigi tiksintiyi ve nefretti, Harper'la el ele tutuşmasını hak ediyordu. Gerçi bu manzarayla baş etmek Adam'ın yüzünde gördüğü ıfladeden çok daha kolaydı. Adam ona sevecenlikle bakıyordu. Sanki umurundaymış gibi. Sanki her an onu affedecekmiş gibi. Bir daha aynı tuzaga düşmezdi. Ne hırsından medet umulabilir ne de kaçış olarak görebilirdi.

Olan biteni değiştiremezdi elbet. Kendini de kurtaramazdı. Ama en azından acıya son verebilirdi. Korkuluğu sıkı sıkı kavrayıp aşağı baktı. Gecenin zifiri karanlığında sadece şehrin ışıklarını görebiliyordu.

İlk adım zor olacaktı.

Acaba canı yaracak mıydı? Canı acısı bile her şey bir anda olup bitecekti. Tek istediği de buydu. Her şeyin bitmesi. Akıntıya karşı kürek çekmesi artık mümkün değildi. Dibe vururken, Adamı da beraberinde sürükleyemezdi.

Orası sessiz sakın olacaktı. Her şey bitecekti.

Adaları da yerini hulaçaktı.

Veda etmek düşündüğü kadar uzun sürmedi

Nasıl olsa elindeki liste kısaydı. Bu da ona geride ne kadar az kişi bıraktığını gösteriyordu.

Beth, aradığı kişilerin telefonlarını çevirip de telesekreterlerle karşılaştığında elleri dahi titremediği. Ne de olsa kimseyle yüzleşmesi gerekmeyecekti. Ama son bir kez herkese ne kadar üzgün olduğunu söylemesi gerekiyordu.

"Ben Harper. Güzel bir mesaj bırakın, şayetysanız size geri dönerim."

Bip

"Harper. Ben Beth." Beth içine derin bir nefes çekti. "Lütfen mesajımı hepsini dinleyene dek telefonu kapama. Ne yaptığımı anlayacağım biliyorum. Benden nefret ettiğini de biliyorum. Bu yüzden beni affetmeni istemeyeceğim. Sadəcə ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Hiç de çok Ben." Konuşmadı, telefonu sıkı sıkı kavradı. Bakışlarını ufuktan ayırmadan sakinleşmeye gayret etti. "Adam'ı iyi bak. Eminim ki seninle birlikte olmaktan mutlu olacak."

Biri bitmiş, geriye iki kişi daha kalmıştı.

Adama mesaj bırakmak daha kolaydı. Belki de ona söyleyeceklerini daha önceden defalarca söylediği için kolay geliyordu. Ya da onun canını o kadar yakmadığı ve ona çok da şey borçlu olmadığı için.

"Selam, ben Adam. Şu anda burada değilim ama sizi geri arayacağım."

Beth onun sesini duyunca içini çekmeden edemedi. Adam'ın telesekreter kaydındaki sesinde güney aksanı ve o hoş gülümsemesi kendisini hemen belli ediyordu. Adam'ın o anda mesajı dinleyip dinlemediğini merak ederek "Birbirimize söylediğimiz şeyler için üzgünüz," dedi. "Önce zamanı bir-birimize öfkelenerek geçirdiğimiz için de üzgünüm. O kadar öfkeli olmasaydım, belki her şey daha farklı olabilirdi. Birlikte gerçekten çok iyiydik Ad. Bilmeni istiyorum ki ne olmuş olursa olsun, seni hala seviyorum. Eskisi gibi değil tabii ama... Seni her zaman..." Duraksadı. Her zaman ifadesi pek de uygun olmayacaktı. Yok, artık uygun değildi. "Umarım eskiden yaşadıklarımızı unutmazsın Adam, teşekkür ederim. Hem bu gece için hem de hayatıma girdiğin için."

Sonra bekledi. Aradan on dakika, sonra yirmi dakika geçti. Mesaj bırakmanın gıcıkla kolaylaşacağını umuyordu. Ama beklediği gibi olmayınca, daha fazla dayanamayacağını anladı. Reed önceki ay yeni bir cep telefonu satın almıştı ama telefonunu açılmayı hiç akıl etmezdi. "Ne gerek var?" derdi Beth e her zaman. "Konuşmak istediğim tek kişi yanımda." Beth ona mesaj bırakmak istemiyordu; asıl istediği onunla konuşmaktı. Bu bir şeyi değiştirmeyecekti. Artık böyle boş hayallere kapılmıyordu. Ama sesini duymak istiyordu. Öfkeli de olabilirdi, ondan ne kadar nefret ettiğini de söyleyebilirdi ama son bir kez ismini onun ağzından duymak istiyordu.

Reed telefona yanıt vermedi.

"Kim aradığınızı ve ne söylemek istediğinizi biliyoruz." diyordu telesekreter mesajında.

Ama Beth ne istediğini bilmiyordu. "Reed Reed." ismini söylemesi bile yeterli olmuştu. Gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırıkları duyulmasın diye eliyle ağızını örttü. Sonra kendisini zorlayarak konuşmaya devam etti. Cılız bir sesle Reed'ı de anlamlı olacak bir şeyler söylemeye çalıştı. "Burası çok güzel," dedi. "Buraya gelince seni düşündüm. Başka şeyler de düşündüm. İkimiz için üzülmiyorum. Sana yalan söylememem gerekirdi. Korkunç bir şey yaptım. Benden nefret etdiğini biliyordum. Ama... Seni seviyorum. Şimdi yapmam gerekeni yapacağım." Gözlerini ıstıldayan şehir manzarasına kapadı ve Reed'ı hayal etmeye çalıştı. Ama gözlerinin önüne gelen tek kişi Kaia'ydı. "Sana yaptığım..." Gözyaşları arasında hıçkırmaya başladı. Soluklanmak için biraz bekledi. "Sana ve herkese yaptığım şeyler için özür dilerim, çok üzgünüm. Artık her şey bitti. Özür dilerim. Kaia ve bizim için üzgünüm. Her şey için üzgünüm. Sadece bunu hatırlasan yeter. Belki bir gün buna seni de marifsin."

En önemli şeyi söylemeyi unuttuğunu ancak telefonu kapattıktan sonra fark etti. Belki de bunu yüksek sesle söylemek, hissettiği şeyi daha da gerçek kılacak. Buna hazır değildi. Zamana ihtiyacı vardı. Çok da fazla zamana ihtiyacı yolunda, içine birkaç derin nefes daha çekmesi gerekiyordu. Biraz daha yıldıztı gecreyi uzletip düşünmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra, elveda diyebilirdi.

Miranda'nın midesi kına halde bulanıyordu. Yedek onca şey hala midesinde hissedebiliyordu. Bedenini bir yağ tabakasının kapladığını ve gümmek üzere her yanına yerleştiğini de hissedebiliyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Ama bunu yapmadan

telefonu çaldı. Kimin aradığına göz atınca, midasının daha da bulandığını hissetti.

Miranda telefona yanıt verir vermez "Stevens, konuşmamız gerek," dedi arayan kişi. Böylece Miranda'ya biraz zaman kazandırmıştı. En azından Miranda ona nasıl yanıt verebileceğini düşünebilirdi. Ama birkaç saniye yeterli değildi.

"Kane Ben..." Miranda onun konuşmayı olduğu gibi duyduğunu anımsayınca, suratının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Otunla asla yüzleşmezdi.

"Benimle otelin arka tarafında, havuzun orada buluş," dedi Kane sesi bir ses tonuyla.

Ona nasıl karşı gelebilirdi ki?

"Yarım saat sonra gelebilir misin?"

Miranda başını salladı.

"Evet?"

Kane onu göremiyordu ki Şükürler olsun. "Tamam, yarım saate kadar oradayım." Telefonu kapatıp ıınağını kemirdi. Acaba neler olacaktı? Seçenekler şunlardı:

Kane onu nazikçe reddedecekti. Bu da son derece utanç verici, iğrenç bir durum olacaktı.

Kane hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Bu da işleri ya daha iyiyeye götürürdü ya da daha kötüye.

Kane ona çılgınlar gibi aşık olduğunu söyleyebilirdi. Hisler karşılıklı olduğuna göre de.

Miranda duraksadı. Artık hayal lalan kurmayacaktı. Neredeyse sabah olmuştu. Kendüsüne yalan söyleyemeyecek kadar yorgundu. Kane Geary bir köşe başında hislerinden çekine çekine onu beklemiyordu.

Miranda, Ben böyle hırslı değilim, diye düşündü. Kane zaten istediği her şeyi hiç düşünmeden elde ederdi.

Eh, bugüne dek Mirandayı bir tala kaldırmamış mıydı?

Miranda bir an için onu ekip odasına gitmeyi ve biraz uyunmayı düşündü. Ama bunu ciddi ciddi yapacalı değildi tabii. Kane'in ona ne söyleyeceğini duymalıydı. Söyleyeceği her ne olursa olsun dinlemeliydi. Kendisine onu dinleyebileceğini kanıtlamalıydı.

Havuza gittiğinde Kane oradaydı. Belki de aradığında zaten oradaydı. Havuzun kenarına oturmuş, ayaklarını suya sarkıtmıştı. Sanki ona dönüktü. Miranda'nın geldiğini görmemiş olabilir. Ancak Miranda birkaç dakika ginstе dikildikten sonra, Kane ona seslenmişti.

"Gelsene" dedi. "Merak etme, ısırmam."

Miranda sandaletlerini çıkarıp yanına oturdu. Buz gibi suya ayaklarını daldirince, ıncının ürperdiğini hissetti.

"Biraz alışman gerek," dedi Kane. "Sonra soğuk tıy geliyor."

"Sanırım her şeye alışabilirim."

Aralarında yarım adamlık bir mesafe vardı ama parmakları birbirine değiyordu. Miranda'nın sağ eliyle, Kane'in sol eli soğuk betonun üstündeydi. Aralarında bir santimlik bir mesafe vardı.

Miranda ellerini kucagina koydu. Tırnaklarını kemirmemeliydi.

Sessizlik oldu.

Kane nihayet bakışlarını havuzdan kaldırıp ona baktı. "Eee?" dedi. "Arkadaşlarımız boku yemiş, ne dersin?"

Miranda'nın hissettiği onca gerginlik bir anda alaycı bir kahkahaya dönüştü. Kane'in bu sözlerine gıcık olmuştu. Çok çekici, harika, dedi içinden.

"Evet," dedi ayaklarını hafifçe suya sallayarak. "Berh'in bunları yapığına inanmıyorum."

Kane yıldızlara hakacakmış gibi başını germe attı ama yıldırlar kırmızı bir pusun ardındaydı. "Tahmin etmeliydin."

dedi: "Bunların olacağını bilmeliydim."

"Olarakları ancak ben tahmin edebiliydim," dedi Miranda.
"Beth'in Harper'a ne kadar öfkeli olduğunu..."

"Sorun tek Harper değil, hepimiziz" dedi Kane.

Miranda onu duymamış gibiydi. "Ama bunları Harper'a asla söylememeliydim. Ona yardım etmek istiyordum ama... O kadar üzgün ve yıkılmış bir haldeydi ki. Ona neden her şeyin onun hatası olduğunu söyledim bilmiyorum."

"Ona doğruyu söyledin," dedi Kane. "Harper yaptıklarını yapmamış olsaydı, Beth asla..."

Miranda omuzlarını sarkıtı. "Ama bunu Harper'a söylemem gerekmiyordu."

"Ona hapları ben verdim," dedi Kane aniden. Miranda ona bakı. Göz göre geldiler.

"Ne?"

"Ona hapları ben verdim," dedi Kane daha sakın bir biçimde. "Bir hediye olarak. Ona. Neyse, o sırada ne düşündüğümün bir önemi yok. Beth'in hapları saklayacağını ya da kullanacağını tahmin edemedim. Yine de ona verdim. Hayatını mahvetmesine yardım ettim. Yani, tüm bunları aslında ben başlattım. Beni de suçlamahısın."

Miranda ne diyeceğini bilmiyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu Kane daha yüksek sesle.

Miranda başını salladı. "Evet."

Kane de başını sallayıp çenesini göğsüne eğdi. Omuzlarını sarkıtı. Miranda onu bu halde hiç görmemişti. Kane resmen yenilgiye uğramış gibi görünüyordu. Miranda elini kaldırdı ve yavaşça Kane'in omzuna uzatı. Ama omzuna değmeden durdu. Eli ısınyordu. Kolunu aşağı indirdi. Bu süre hiç konuşmadan öylece oturdular.

Aniden uykudan sıçırdı. Bir şey onu uyandırmıştı ama gözlerini açtığı anda bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Reed mahmur mahmur etrafına bakındı. Perdelerin çoğu kapalıydı ama dışarısının hala karanlık olduğunu görebiliyordu. Henüz sabah olmamıştı. Dudakları kuruyup çatlamıştı. Başı zonklayıyordu, ağzında da pas gibi bir tat vardı. Kendi yatağında da değildi, oda da farklıydı.

Birkaç saniye sonra nerede olduğunu hatırladı.

Kırılmış çarşafa uzanıp gözlerini yumdu. Sanık gözlerini kapayınca hatırladıkları da sahnedeki Vegas'a gelmesi Beth ile birlikte. Ama Beth.

Kara'nın onu azarlayan sesini duydu. *Sen bir salaksın. Onu aşık oldun. Benden sonra ona ne aşık olacaksın?*

Reed, Beth'in nefret etmek istiyordu. Kara ve kendisi için. Ancak karanlıkta yatakta uzanırken, bunu yapamadı. Ondan nefret edemediği için kendinden nefret etti.

Bir vızıltı sesi duydu. Bacığında bir titreşim hissetti. Telefonuna bir mesaj gelmişti. Demek telefonun sesine uyanmıştı. Telefonun kapakını açtı. Ekran, odanın zifiri karanlığını birden aydınlatıyordu. Bir sesli mesaj gelmişti. Reed mesajı dinlerken eelinin titrediğini hissetti.

Mesajın tam ortasında telefonu kapamak istedi. Daha doğrusu onun sesini duyar duymaz kapamak istedi. Ama mesajın tamamını dinledi. Kara da onu bir sesli mesaj yollamış, ondan af dilemiş. Reed onu affedemeden de hayatını kaybetmişti.

Reed'in gözlerinin önüne Beth'in suratı, inleyen dudakları ve gözlerini ıpık masmavi birer buncuk gibi gösteren gözyaşları geldi, Beth'in tek üstedığı Reed'in onu anımsaması.

"Anlamıyorum," dedi Reed telefonu kapatarak. "Bir türlü anlayamıyorum."

"Hey, daha sabah olmadı," diye azıandı yanmadaki kız.

"Uyusana." Star*la ona sokulup kolunu Reed in çıplak göğsü-
nün üstüne attı. Sonra, dudaklarını boynuna götürdü. Reed kı-
zın dilinin ııpkı mors kodunda bir şey söylemiş gibi bir ileri,
bir geri gıugıını hissetti. Onu ömeye memek için kendisini zor-
tuttu.

İçinden, Ben ne yaptım? dedi. Ama buna yanıt vermesine
gerek yoktu. Her şeyi hatırlıyordu.

"Seni uyandırdığım için kusura bakma," dedi kimildamadan.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye homurdandı Reed.

"Her ikimiz de uyanık olduğumuza göre..." Kız, Reed in
göğüs kollarıyla oynamaya başladı, sonra elini daha aşağıya gö-
rürdü. "Oynamak ister mısın?"

Reed ona dokunmak istemediği halde, elini tutup göğsüne
getirdi. "Biraz daha uyuyalım."

"Hmm, iyi fikir." Kız esneyip uykuya daldı; birkaç dakika
sonra da derin derin, düzenli bir biçimde nefes alıp vermeye
başladı. Reed kızın elini kenara aldı. Gözleri açıktı, öylece ya-
rakta uzanıyor, boşluğa bakıyordu. Beth'in mesajında bir tu-
haflık vardı. Bir şeyler yolunda değildi.

Sana yapmam gerekeni yapıyorum

Sadece bunu hatırlasan yeter.

Ama bunlar artık onun sorunu değildi; Beth onu ilgilen-
dirmiyordu. Reed gözlerini yumup içine derin bir nefes çekti.
Saniyeleri sayıyordu. Nefesini geri bıraktı. Bir. İki. Üç. Nefes
çek. Bir. İki. Üç. Nefesini bırak.

Yavaş yavaş uyurum, diye düşündü. Hem uykuya dalamaz-
sa, ona yardımcı olacak bir torba vardı yanında.

Ama zihninde sürekli olarak sesli mesaj dönüp duruyordu.
Beth'inki değil, Kara'ninkisi.

Kara'nın mesajını dinlediğinde, onu geri aramayı düşün-

müş, sonra vazgeçmişti. Onu affetmeye karar vermişti. Ama henüz onunla konuşmayacaktı. Acelesi yoktu.

Yeteri kadar zamanları olduğunu sanıyordu.

Kane tekrar başını kaldırdığında, Miranda onun ne düşündüğünü anlayamadı. Gözleri yarı kapalıydı, suratı da karanlıktı. Kalıyordu. Elini Miranda'nın dizine koymuştu. Miranda bacağına ılık bir hissin yayıldığını hissetti. "Teşekkürler."

"Ne için?"

"Gerçeği söylediğin için. Her zamanki gibi."

"Kane, ben..."

"Stevens, ben..."

İkisi de aynı anda konuşmuştu. Gülmeye başladılar. Miranda onun devam etmesi için işaret etti.

"Sana bir şey aldım." Kane cebinden kırıks kırık olmuş ufak, beyaz ambalaja sarılmış bir şey çıkardı. "Yaş günü hediyen" dedi. "Ne de olsa muhteşem bir hafta sonu geçirdin."

Miranda omuzlarını silkeli. "Senin suçun değil. Her şey bir anda oluverdi."

"Ama randevunu mahveden benimsen," dedi Kane.

"Ne o, yoksa özür mü diliyorsun?" diye sordu Miranda elini alnına götürerek, alaycı bir sesle. "Ateşim falan mı çıktı? Gahiba hayal görüyorum."

"Kes sesini de aç şunu," dedi Kane paketi eline tutuşturarak.

"Harika bir paket yapmışlar doğrusu." Böyle alaycı bir tavırla konuşmak onu rahatlatıyordu. Gerçek hislerini bu şekilde gizleyebiliyordu. Miranda paketi özenle açıp içine baktı. Ucuz, kocaman boncuklardan yapılmış bir kolye vardı. Boncuklar rengarenkti. Kolyenin üstünde OTANTİK AMERIKAN MÜCEVHERLERİ yazan bir de etiket vardı. Ama kolye ancak alüminyum bir Noel ağacı kadar süslü olabiliyordu. Bayağı adı bir şey-

di "Şey Bu... Güzelmiş Teşekkürler."

"Bunu görünce seni düşündüm," dedi Kane gururla "Beğeneceğini biliyordum."

Miranda bunu bir hakaret olarak kabul etmemesi gerektiğini biliyordu ama elindeki bıyığı kolyeye bakınca, bunu yapmanın cidden güç olduğunu fark etti. "Şey... Çok nazıksın Kane. Yani, keşke zahmet etmeseydin."

Kane gülmeye başladı. "Öyle şapşal şapşal bakma Stevens. Bunun rezil bir şey olduğunu biliyorum. Beğeneceğini de düşünmedim."

"Şükürler olsun." Miranda kolyeyi havaya kaldırıp salladı. Boncuklar birbirine çarparken, Miranda kıkırdamaya başladı. Bunu boynuna taktığını hayal bile edemiyordu. "İyi de nedir bu?"

"Hediyelik eşya satan dükkanda buldum," dedi Kane. "Bana şeyi hıurlattı."

"Rising Sun denen yerde mi buldun?" dedi Miranda. Bir ara oraya girip tam yirmi dakika boyunca mucevherlerle dalgâ geçmişlerdi. Kane boynunu eline geçirdiği en çirkin kolyeyi takmış, sonra da öpüşmüşlerdi. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Ben de unuttuğuna inanamıyorum."

Miranda ona o günün her saniyesini hatırladığını söylemek istemiyordu. Oysa ona ellerinin ve dudaklarının değdiği her noktayı gösterebilirdi.

"Önce kolyeyi seçmiştik, sonra da kolyeyi boynuna takmışım," dedi Kane. Berbat kolyeyi Miranda'nın elinden alıp boynuna taktı. Kolyenin kancasını yerine oturturken bir süre elleri Miranda'nın ensesine değdi. "Tıpkı böyle yapmışım. Sonra birbirimize bakmıştık." Kane ellerini Miranda'nın omuzlarına koymuştu. Miranda kendi aksını onun gözlerinde görebiliyor-

du "Tıpkı böyle. Sonra sen huzursuz olmuştun. benimle dalga geçmeye başlamıştın."

"Eh, ben öyleyimdir," dedi Miranda gulumsenmeye çalışarak "Hep bir şeyleri berbat ederim."

"Ama ben buna izin vermem." Kane gözlerini ondan ayırmadan ona daha da yaklaştı. "Dudaklarının ne kadar güzel olduğunu söylemişim."

"Hayır, öyle bir şey söylemedim."

"Demek hatırlıyorsun?" dedi Kane kasını havaya kaldırarak

"Hayır, sadece böyle salak bir lafa kanmadığımı söylüyorum," dedi Miranda.

"Kızlar söylediklerime hayır!" Kane ona öylesine yaklaştırmıştı ki Miranda onun nefesini kendi dudaklarının üstünde hissedebiliyordu. Kane ona yaklaşıyordu. Çenbu o kocaman kahverengi gözlerinde hala kendi aksını görüyordu.

"Ben farklıyım," dedi ona.

"Biliyorum. Zaten bu yüzden ben de..." Aralarındaki mesafe kayboldu. Kane onu öptü. Miranda onun dudaklarından ve yanagını okşayan elinden başka bir şey hissetmiyordu. Kane dişleriyle Miranda'nın kulak memesıyla oynadı. Dili hafifçe boynunu yaladı. Kane hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Elini yavaşça Miranda'nın bluzunun içine sokup sırtını okşamaya başladığında, Miranda'nın nefesi kesilmişti.

Derken gerçekler aurasına bir tokat gibi çarptı ve Kane iğriye iğriye...

Hem de havuzun içine.

"Hayır!" Kane havuzda debelenirken, Miranda telaşla ayağa fırladı. Kane nihayet dengesini sağlamıştı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Çok özür dilerim. Ben..."

"Sorun değil," dedi Kane ellini uzatırken. "Bana yardım et de çıkayım şurada."

Miranda neler olacağını tahmin etmeliydi. Bu tür sahnelerin geçtiği bir sürü film izlemişti. Ama yine de elini tuttu. Kane onu aniden havuza çekti. Soğuk su Miranda'nın yüzüne çarptı ve onu alt üst etti. Miranda suyun yüzeyine çıktığında titriyordu, soluklanmaya çalışıyordu. Bir kez daha aklı başına gelmişti. Ondan uzak dünyası gerektiğini hatırlamıştı.

"Neden ikimizin de havuzda olduğunu açıkla bakalım," dedi Kane ona doğru yüzerek. Miranda geri geri gitti.

"Beni havuza çektin!"

"Beni neden de sendin!"

"Haklısın."

Kane suya daldı ve Miranda bir yere kaçamadan yanına gelip kollarını boynuna doladı.

"Haydi çıkalım," dedi Miranda. Bunu bir emir değil de bir soru soruyormuş gibi söylemişti.

"Tutuyorsun" dedi Kane.

"Sen de sınırlı kılsan, çıkmamız gerek."

"Ben neden ıtın?" diye sordu Kane dudaklarını Miranda'nın kulağını dayayıp.

Miranda yanıt vermedi.

"Hani eğleniyorduk?" dedi. "Sen eğlenmiyor muydun yoksa?"

Miranda even manasında başını salladı ama Kane onun suratını göremiyordu. Miranda cencisini onun emzuna yaslamıştı. Kane bu sorunun yanıtını biliyor olmalıydı.

"Beni neden havuza ıtın?"

"Nedenini biliyorsun," dedi Miranda yavaşça. Kane haklıydı, titriyordu. Ama bunun nedeni soğuk değildi.

"Hayır."

"Evet, biliyorsun! Lütfen bana bunu söyletme."

"Ama biliyorum Miranda."

"Harper'in dediğini duymadın mı?" Miranda ondan kaç-

maya çalıştı ama Kane onu bırakmıyordu. Sırlı suratını görebilmek için kollarını gevsetti. Karşılaştığı manzara kötüydü. "Nedenini biliyorsun, ben..." Miranda başını başka yöne çevirmeye, ondan kurtulmak için dehelenmeye çalıştı ama tek yapabildiği gözlerini kısarak yumup Kane'in ona bakmasına muvazaa etmekti. "Ben birisiyle öylesine çıkartmam. Seninle bunu yapamam. Bu çok zor."

"Ya öylesine çıkmak istemezsem?"

Miranda bunun ne manaya geldiğini dahi düşünmek istemedi. Tehlikeli sularda yüzüyorlardı. Duyduğu şey yanlış anlaşılsa...

"Gözlerini aç Miranda."

Miranda başını salladı.

"Ya gözlerini aç ya da seni tekrar operum."

Gözlerini açtı.

"Bak, istersen şöyle yapalım," dedi Kane. Bu seferi ne alaycı bir tavırla gülümsüyor ne de gülüyordu. "Sen ve ben. Gerçekten çıkalım. Yapalım işte."

"Ama... Neden?" Kane ona acıyor muydu? Sabah olduğunda Miranda'nın kendisini ne kadar berbat hissedeceğini bilmiyor muydu? Sabah olduğunda, rüya da sona erecekti.

"Çünkü sen istiyorsun. Çünkü... Ben de istiyorum." Kane'in ses tonu çok da emin değil gibiydi ama yüzünden ne kadar emin olduğu anlaşılıyordu.

"Yürütemeyiz."

"Belki de... Ama neden bir kez olsun riske girmiyorsun Stevens?"

Bunu söylemek onun için kolaydı tahii. Her şeyini kaybedecek olan o değildi.

Öte yandan... Kendisinin kaybedecek neyi vardı? Elinde sanki çok mu şey vardı?

Bu anın asla gerçekleşmeyeceğine kendisini o kadar uzun süredir inandırmıştı ki şimdi o an gelip çattıysa, bocalamaya başlamıştı. Dehşet içindeydi ama bu bir mazeret değildi.

"Tamam."

"Tamam mı?" diye sordu Kane o muhteşem gülümsemesiyle. "Bana bir şans verecek misin?"

Miranda konuşamıyordu. Doğru dürtüsü nefes dahi alamıyordu ki. "Şanslısın," dedi. "Eee, şimdi ne olacak? Ne yapacağımızı konuşsak mı, yoksa."

Kane sağ eliyle Miranda'nın dudaklarını örttü. Sonra elini yavaşça yanagında gezdirdi, kulağına ve çenesinin kenarına götürdü. "Yeteri kadar konuştuk," dedi. "Artık bir anlaşma yapmamıza göre, kurtlamamız gerek."

Su hala buz gibi soğuktu ama Kane onu öpmek için eğilince, ıslak saçları Miranda'nın suratına değince, ıslak uşörütü bedenine yapışınca Miranda içinin ısındığını hissetti.

Su ancak bellerine kadar geliyordu. Miranda ayaklarını havuzun zeminine basabiliyordu ama uçuyormuş gibi hissediyordu.

Beth telefona neden yanıt verdiğini bilmiyordu. Eski hayatından kalma bir refleksle elini hemen telefona atmıştı. Hala bir şansı olduğunu umamazdı. Yani, birisinin onu geri arayıp bir şeyleri yoluna koymasını bekleyemezdi. Ancak ona ulaşmayı deneyecek ve teselli edecek hırısı varsa bile bu telefon, o kışkırdan gelmiyordu.

Beth arayan kişinin numarasını ekranda görmüş ama yine de telefona yanıt vermiş. Tek sorun onunla konuşmaya henüz hazır olmamasıydı. Telefonu kulağına götürdü. Hiçbir şey demeden, bir süre ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

"Nefes alıp verdiğini duyabiliyorum." Harper buz gibi bir ses tonuyla konuşuyordu. Sesi Beth'e birisini hatırlattı ama kim

olduğunu hemen anlayamadı. Sonra kalasına dank ediverdi. Harper, ıplık Kaza gibi konuşuyordu. "Orada olduğumu biliyorum, Beth. Beth. Bir şeyler söyle."

"Ne istiyorsun?" Beth bunu içinden söylediğini ancak birkaç saniye sonra fark etti. Dudaklarını oynatmıştı ama ağzından hiç ses çıkmamıştı. Tekrar konuşmayı denedi. "Ne istiyorsun?" Bunu fısıldayarak söylemişti ama Harper'in onu duyması için yeterliydi.

"Ne mi istiyorum? Ne mi istiyorum?" Beth telefonu kulağından uzaklaştırdığı halde, Harper'in tiz kahkahalarını duyabiliyordu. "Beni arayan sendin unuttun mu? Yok, bir dakika beni aramadın ki. Mesaj bıraktın. Tıpkı bir ödelek gibi. Benimle yüzleşmeye korkuyor musun Beth? Senin hakkında gerçekten neler düşündüğümü söyleyeceğimden mi korkuyorsun?"

"Ne düşündüğünü biliyorum."

Beth, Telefonu kapat, bu ıı burada bızsm, diye düşündü

"Ne düşündüğümü biliyormuş gibi ahkam kesene," dedi Harper ters ters. "Bir şey biliyor olsaydın, bana o aprat mesajı bırakmazdın. Sakin bana üzgün olduğumu söylemeye kalkma. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bunu sakın yapma."

Beth cesur bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı ama beceremedi. "Peki, ne yapayım, Harper?" diye sordu. "Sen söyle."

"Bir kez olsun gururlu ol, anladın mı? Benimle yüzleş. Benimle yüzleşip tam olarak ne yaptığını anla."

"Ama ne yaptığımı sana söyledim."

"Bir kez daha söyle, ne kadar üzgün olduğumu söyle," dedi Harper. "Sonra da sana söyleyeceklerimi can bulayla dinle. 'Çok üzgünüm' saçmalığını geri alacaksın. Sen... Benimle Yüzleşeceksin. O kadar."

"Bunu yapamam."

"Neredesin?"

Beth yanıt vermedi

"Neredesin dedim sana?" diye bağırdı Harper. Çıldırmış gibiydi.

Beth konuşmanın sonu ermesini istiyordu. Her şeyin bitmesini istiyordu. "Terasıyım," diye fısıldadı. "Ofelin terasındayım."

"Orada kal," dedi Harper tehditkar bir ses tonuyla. "Geliyorum."

Beth telefonu kapattı.

Parık içinde, Neden? diye düşündü. Yerie bir olmadan omunla yürülemeyecekse, neden onu görmek zorundaydı? İşte, bu da verdiği apralca kararlardan biriydi. Harper çok geçmeden terasa gelecekti. Beth onun ne diyeceğini gayet iyi biliyordu. Söyleyeceği şeylerin hepsi de doğru olacaktı. "Ödlek", "Sürtük", "Kard". Yanlarında Harper'i sakinleştirecek kimse çıkler olmayacaktı, kimse de Beth'e destek olamayacak, onu sakinleştirmeyecekti. Kimse ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecekti. Geride kimse kalmamıştı ki! Dehşet ve yalnızlık hissi içini kapladığında, Beth bir şey hatırladı:

Harper'in ne kadar öfkeli olduğu mühim değildi. Ne demek istediği de.

Çünkü Harper terasa vardığında, artık her şey için çok geç olacaktı. Her şey bitmiş olacaktı.

Telefon konuşması ayılmasını sağlamıştı. Harper 10 Camelot'a kadar koşmuştu. Beth'in cesaretinin kırılıp kaçacağından endişe etmişti. Merdivenlerin tepesine vardığında, endişelenmekte ne kadar haklı olduğunu fark etti. Terasa kimse yoktu.

Lanet olsun, diye düşündü Harper ıkkısıyla. Tahmin etmeliydi. Beth helki de buraya hiç gelmemiş olabilir. Beth de ona nerede olduğuna dair yalan söylemişti. Muhafızların odasında idi. Daha doğrusu Harper'in odasında rahat bir uyku çekiyordu. Daha da kötüse uyanık da olabilir ve yanında birisi de bulunabilirdi.

Harper bu olasılığı düşünmek dahi istemiyordu. Gerçi bu imkansız da değildi ama o gece yeterince koşmuştu.

Terasa çıktığında bir an için duraksadı. Ne yapacağını düşünürken, onu gördü. Terasın üstü kapalı kısmında bir tuvalet satı saç görür gibi olmuştu.

Camelot'un çatısı ufak bir kule biçimindeydi. Üstü yuvarlaklı, yanındaysa ince uzun sahte tuğlalardan yapılmış bir duvar bulunuyordu. Tuğlaların deseni balkabağı dişleri gibiydi.

Dislerin arasındaki oyuksa bir kişinin sığabileceği genişlikteydi.

Harper sarı saçlara doğru sessizce birkaç adım attı. Sarı saçlar bir an için gözden kaybolursa da tekrar gözlerinin önünde belirdi. Harper terasın diğer tarafına geçtiğinde neler olup bittiğini açıkça gördü. Beth duvarın diğer tarafına geçmiş, utak kulenin sokaka bakan daptaracık kısmında duruyordu. Sırtını duvara vermişti, alından yapılmış çirkin heykelleri tek eliyle sıkı sıkı tutuyordu. Diğer eli yumruk vaziyetindeydi.

"Yapabilirsin" diyordu Beth kendi kendine. "Haydi, yapabilirsin."

"Kahresin." Bu sözcükler bir anda Harper'ın ağzından çıkıvermişti. "Beth, sen yaptığını sanıyorsun?"

Beth dönüp ona bakı. Harper kımıldamaya bile korkuyor gibiydi. Sanlı hareket edecek olsa, Beth'in dengesini kaybetmesine neden olacaktı. "Bunu görmem gerekiyordu," dedi Beth. Sonra, ta aşağıya bakı. "Ama yapamadım."

"Eee, ne yapacaksın bakalım?" diye sordu Harper ters ters. "Buraya gelip yere çakıldığını mı görmem gerekiyordu?" Beth ırkellince, Harper konuşmaya devam etti. "Evet, anlaşılan seni yerde kanlar içinde görmem gerekiyordu. Röylesine aptalca bir şey yapınca ne olacağını sanıyordun? Büyülü bir buluta konup gökyüzünde süzülecek miydin? Kafayı mı yedin? Ha, dur bir dakika, nerede olduğumuza bir baksana. Tabii ki kafayı yemişsin."

Dur, diyordu Harper içinden. Kes sesini. Ona atlamamasını söyle. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyle. Harper repliklerini ve hoş yere ağzından çıkacak olan klişe lafları gayet iyi biliyordu. Kendisi kahraman olacak ve Beth'i kurtaracaktı. Ama bu onu çıldırıyordu. Kainatın yardımı ihtiyacı olduğunda, Beth neredeydi?

Harper yerde neri içinde kıvranırken, ciğerlerine duman

dolarken, sirenleri dinlerken, Kavanın nefes almasını, hareket etmesini ya da çılgılık almasını beklerken, neredeydi Beth?

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye bağırdı Harper. "Duydun mu? Hiçbir şey."

Beth yanıt vermedi. Harper durduğu yerden Beth'in kolunun türediğini, heykeli tutan elinin kaydığını, sonra beykelleri sıkı sıkıya tuttuğunu gördü. Beth'in yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını ve sol ayağını nasıl da kenara koyduğunu görebiliyordu. Harper öne eğilerek olsa, ta aşağıdaki hoş park alanını görebilirdi. Yani, Beth aşağı atlayacak olsa, onun düşeceği yeri görebiliyordu.

Tabii, Beth atılrsa.

Harper o yükseklikten atlamazın nasıl bir şey olabileceğini ve insan aşağıya düştüğünde nelei olabileceğini düşündü. Aşağıya balıklama atlayacak olursanız, acaba bir havuza atlayan bir yüzücü gibi zemine önce kollarınız, sonra başınız, daha sonra da gövdeniz mi çıkılıyordu? Yoksa havada şöyle bir aklı atıp birkaç tesadüfi akrobasi hareketi yaptıktan sonra gövgenizin üstüne mi düşüyordunuz? Harper'ın aklına çocukken izlediği çizgi filmler geldi. Gözlerinin önünden zeminde Beth'in şeklinde kocaman bir oyuk açıldığı geçti. Beth ayağa kalkıp üstünü başını silkeleyecekti. Bir krep dibini kadar dümhüz olması haricinde bir yeriye zarar gelmeyecekti.

Ama bu gerçek hayati, diye düşündü Harper. Terasın çıkıntısı gerçekti. Düşmek de gerçekti. Zemin de öyleydi. Duvarın öte tarafına geçebilir, bir adım atıktan sonra da her şey sona erebilirdi. Bunu yapmak için başka hiçbir şeye gerek yoktu. Bu gerçek hayati, diye düşündü bir kez daha.

"Beth, sakın yapma." Harper ıptık ıptık telefon hatlarındaki görevliler gibi uallı uallı söylemişti bunu. Oyun bu manzara-
rayla "intihar" sözcüğünü bile bağdaştırıyordu o anda. Bu,

televizyonda duyduğu, sahte ve ancak kurgu karakterlerin ya da salak ergenlerin yapmaya yeliendiği bir şeydi. O korkunç sona eriştiğinde dahi kullanılmaması gereken bir sözcüktü. Bu, gerçekleşmesini asla kabul edemeyeceği ve durdurmak istediği bir şeydi. "Buraya geri gel. Biraz konuşalım."

"Benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum," dedi Beth. Sakın bu laflarla

"İstiyorum, tabii ki istiyorum."

"Benden nefret ediyorsun."

"Hayır," dedi Harper. Yalan söylemişti. "Seni affediyorum. Özürünü de kabul ediyorum. Buraya geri gel. Her şey yoluna girecek."

Harper bunları samimiyetle söylemek istemişti ama bunu becerememişti. "Bak, istersen buraya birisini çağırabilirim. Reed." Ama onun ismini söyleyemedi. "Ya da başka birisini."

"Hayır! Beth panik içinde ona dönünce, dengesini kaybedecek gibi oldu. "Sakın kimseyi çağırma! Bana yalan da söyleme!"

Aslı yalancı sensen, demek istiyordu Harper. İkiyüzlü, gerçeklerin ve adaletin peşinde koşan, mühümmel, prensip sahibi prenses sensin! Bu bir şaka gibiydi. Beth nasıl da kandırmıştı herkesi! O sarı saçların ve masmavi gözlerin ardında yatanları bir bilseydiler!

Acaba Beth hep böyle miydi? Yoksa şartlar mı onu bu hale getirmişti?

Şartlar ha? Amma da sıradan, pasif ve salak bir sözcüktü bu. Şartlar, ıpkı hayal kırıklığı, güdümlenme ve utanç gibi bir şeydi. Şartlar sanki insanın kontrolü dışında gelişen olaylardı. Sanki nihayetinde suçlayacak kimse kalmıyordu.

Beth'in tetassus kenarına kadar getiren şey şartlardı. Akıl sağlığının sınırlarında dolanmaya başlamış felaketin esğine gelmişti. Şartlar Harper'i Beth'in kurbanı yaptırmıştı.

Şartlar her ikisini de gafıl avlamıştı

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Harper bezgin bir tavirle. "Ne duymak istiyorsun? Anlık bu işe bir son versek!"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ne kadar acınası bir durumda olduğumu düşünüyorsun. Bunu bile doğru dürüst yapamıyorum."

Harper bunun doğru olup olmadığını düşünmedi. "Sen acınası bir durumda falan değilsin Beth."

"Bana yalan söyleme demişim!" diye bağırdı Beth.

"Ne söylemem gerektiğini bilemiyorum."

"Bana sadece gerçekleri söyle" dedi Beth acı acı.

"Bunu yapmam."

"Yapamazsın çünkü ne diyeceğini biliyorsun. Çünkü aşağı atılmamı istiyorsun."

Asıl söylemediği şeydi: Ölmemi istiyorsun!

Harper bunun doğru olmadığını söylemek istedi. Hiç kimseden bu denli nefret etmek istemiyordu. Ölüm fazlasıyla nihai bir sondu. Kaia asla geri gelmeyeceği için bunu gayet iyi biliyordu.

Ama Kaia'nın ölmesi gerekmiyordu, diye düşündü. Herkes Kaia'nın bir kazaya kurban gittiğini söyleyebilirdi ama bu hiç de mantıklı değildi. Böylesine dehşet verici bir olay asla tesadüfi bir şey olamazdı. Bu işte bir terslik vardı. Bunun bir nedeni olmalıydı. Birileri de suçlu olmalıydı.

Dolayısıyla, birileri cezasını çekmeliydi, öyle değil mi?

"İçeri girmek istiyorum!" diye bağırarak kapıyı yumrukladı Reed. "Haydi, uyan anıki içeri gireyim!" Nihayet, odada kimsenin olmadığını kabullenmek zorunda kaldı. Kapı hürden ardına kadar açıldı. İçeride bir tek Adam vardı.

"Neler oluyor?"

Reed onu karşısında görünce, arkasını dönüp gitmek istedi. Ona hiçbir şey sormak uzemiyordu. Beth ne yapacağını kendisi daha iyi bilirdi. Ama emin olmalıydı. "Beth burada mı?" diye sordu.

"Sence?" Adam geri çekilip Reed'i hoş odaya aldı. Şayet Beth dolapla saklanmıyorsa, orada değildi.

Reed emin olmak için yine de kontrol etti. Dolap boştu.

"Beth nerede?"

"Ne bileyim, seninle sanıyordum."

"Neden? Bir şey mi dedi sana?"

Adam esnedi. "Buradan fırlayıp gittiğinde, seni arıyacağını düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Ondan haber alırsan, beni aramasını söyler misin?" dedi. Reed aklın bir tavırla konuşmaya gayret ederek "Onu görmem gerek."

"Neden? Onu biraz daha üzme için mi? Tekrar ot içsin diye mi? Son ot içtiğinde kızgın kafayı yemişti. Ondan haber alırsan, sensiz çok daha mutlu olacağını söyleyeceğim. Belki bunu kendi de anlamıştır."

Reed öyle pek yumruk yumruğa kavga eden bir tip değildi. Özellikle de okulun en esaslı sporcularıyla kavga etmemeyi tercih ederdi. Ama hiç tereddütsüz Adam'ın omuzlarına yapıştı ve onu hızlı duvara itti. "Bu bir şaka değil. Onu bulmam gerek."

Adam içine derin bir nefes çekti, "Bak gerzek, ellerini hemen çek üstümden," dedi sert bir ses tonuyla. "Hemen."

Reed ellerini çekip kapı eşiğine yaslandı. "Lütfen, ondan haber alırsan."

Adam'ın suratındaki tatsız ifade bir anda kayboldu. "Ondan haber almayacağım. Telefonuna yarı vermiyor. Ama..." Adam telefonuna göz attı. "Dur, bir daha arayayım... Kahreisin."

"Ne?"

"Bir mesaj gelmiş Uyuyakalmış olmalıyım, mesajı yem
gördüm Bir dakika." Adam sesli mesajı dinlerken göden fal
ıaşı gibi açıldı. Telefonu kapatıp yatağa fırladı. "Sen ne yaptığı
nı sanıyorsun Beth?"

"Ne demiş?" diye sordu Reed mesajda söylenenleri tahmin
edebildiği halde.

"O.. Boş ver. Özel bir mesajdı. Ama Buradan hemen çıkıp
onu bulmam gerek."

"Ben de geleceğim."

"Nasıl istersen." Adam ceketi ve odanın anahtarını kapat
ğı gibi kapıyı açtı yere eğilip ayakkabılarını giydi. Reed sabı
sızlıkla koridorda bekliyordu. Adam dışarı çıkmadım durakla
dı. "Sence o.. Yani."

Reed bunu düşünmemeyi çalışıyordu. "Çıkıp onu bul
lim," dedi. Adam'ın peşinden gelip gelmediğini kontrol etme
den hızla yürümeye başladı. "Hem de hemen."

"Gerçeği mi duymak istiyorsun? Gerçeği mi?"

Beth ırmaklarını heykelin oyununa geçirdi. Esen seni raz
gara karşı gözlerini yummamaya çalışıyordu. Her şeyi görmek
istiyordu. Canı yansa da görmek istiyordu.

"Gerçek şu ki senden nefret ediyorum," dedi Harper.

Sanki Beth bunu bilmiyordu.

"Senden ta ilk başından beri nefret ettim. Zayıf, sıradan,
kendisine saygısı olmayan, her zaman doğru şeyi yapan örnek
birisi gibi davranıyorsun. Sanki hac, hata yapıyorsun gibi be
pimizi küçük gördün. Sen koca bir yalandan ibaretsin."

"Bunları söyleyerek bana yardım mı etmeye çalışıyorsun?"
diye sordu Beth. Sol ayağını basığı yemin çok da sağlam olmadığı
nı fark etmişti. Rüzgar biraz daha sert eserek olsa, dengesini kay
bedebilirdi. En azından aşağıya kendisinin atılması gerekmeci

İçine düştüğü durum çok utanç vericiydi. Korkulugun diğer tarafına geçmiş, vermiş olduğu kararı kahullenmiş ama sonra donakalmıştı. Tekrar diğer tarafa da geçemiyordu, aşağıya da atılamıyordu. Saatlerdir bu vaziyetle idi. Ta ki Harper gelip de onu arlaması için ısrak edene dek.

"Neden sana yardım edeyim ki? Bana ve ona yaptıklarından sonra sana yardım edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Eime!" diye bağırdı Beth. Rüzgar sesini bastırdığı için Harper'in onu duyup duymadığından emin değildi. "Kimse bana yardım etmesin. Asıl istediğim bu."

"Hayır, asıl *benim* istediğim bu!" diye bağırdı Harper. "Bundan daha iyi bir şey bulamadın mı? Kendini korumaktan bile aciz misin?"

"Ne diyebilirim ki? Kendimi elim, kendim buldum." Ay-lardır içinde tuttuğu şeyleri nihayet söylemek ona iyi gelmişti. Aşağı düşüşünde içinde söylemekten çekindiği hiçbir şey kalmamış olacaktı.

"Kau'nun erkek arkadaşına yatan bir sürük olduğunu söyleyebilirsin. Hayatım malvarlığım ve seni öldürdüğüm için *benim* bir sürük olduğumu söyleyebilirsin. Seni delirttiğimi, benden ıstıkan almaya çalıştığımı söyleyebilirsin. Arabayı kullananın sen olmadığını söyleyebilirsin."

Beth'in durduğu yerde kımıldaması son derece tehlikeliydi. O yüzden dönüp Harper'a bakamadı. Harper'in yüzünde ofke, çılgınlık ve pısmarlık katışımı bir ifade vardı. Ancak Beth'in hayal gücü bunu gözünün önüne getirecek kadar zengin değildi.

"Bağkasını suçlayamam," dedi Beth. "Her şeyi ben yaptım. Onu ben öldürdüm. Ancak bu şekilde her şeyi yohana koyabilirim."

"Belki de buna karar verecek olan kişi sen değilsindir!" diye

bağırdı Harper "Kimin suçu olup olmadığına sen karar vermezsin"

"Seni mi suçlayayım ya? Kazada nezdeyse hayvanı kavbetmiş diye sana mı suç atayım? Benimle birlikte yaşamak ister misin?"

"Bunu çok isterdin, değil mi? Ben de atlasam, hiçbir sorun kalmazdı, değil mi? Çünkü işler karışınca, hemen kaçıyorsun"

"Ben ."

"Hiçbir şeyle yüzleşemiyorsun. Hiçbir şeyle başa çıkamıyorsun. Doğru şeyi mi yaptığını sanıyorsun? Sen sadece her zaman yaptığın şeyi yapıyorsun Beth. Kolay yolu seçiyorsun. Bak korkunç bir şey yaptın ama belli de."

İşte, tam o anda Beth kafasını kaldırıp Harper'a baktı. Harper korkuluktan eğilmiş ona bakıyordu. Öylesine yakındaydı ki saçları Beth'in suratına değiyordu.

"Ben de korkunç bir şey yaptım," dedi Harper "Ama yaptığım şeyin sonucu bu değil. Bu olmaz. Kızı öldü ama biz hayattayız."

"Adil olmayan da bu zaten!" diye bağırdı Beth.

"Of, saçmalama! Hayat adil değil, sen de mülahemmel değilsin. Her şey berbat. Anla bunu artık."

Beth ona inanmak istiyordu. Omuzlarında caddedeki yalın fırlatıp atmak, suçluluk duygusunu bir Noel hediyesi gibi birisine vermek, korkuluğun diğer tarafına geçip hiçbir şey olmamış gibi ötele girmek istiyordu. Ama...

"Harper, bunu yapıp yapamayacağımı biliyorum."

Kondorlar sarımsık Haven Lisesi öğrencileriyle kayıyınca herkes konuşuyor, sigarı yz da açtı açıyor, Adamı güretilerle belama veriyordu. Herkes ondan bir şey istiyordu ama Adamın tek istediği oradan kaçıp girmekti. Kalabalığı yarı yarı, konuşmaları

duymamaya çalışarak aralarından geçti. Derken, kulağına bir şev çalındı.

"Hey, duydun mu? Çılgının teki terasa çıkmış, aşağıya atlayacakmış!"

Adam çelik gibi güçlü ellerin boğazına yapıştığını ve boğulmaya başladığını hissetti.

Bunun benimiz bir ilgisi yok, diye düşündü. Tanıdığını kimseyle alakası yok. Ancak kalabalık asansöre akin ederken, Adam aksi yöne doğru koşmaya başladı. Reed'i bulmalı, daha fazla vakit kaydırmameliydi. Terasa tek başına çıkıp bu işi tek başına halletmek istemiyordu.

Reed'in de bulmeye hakkı vardı.

Adam onu buldu ve hiçbir açıklama yapmadan asansörlerin yanından geçip merdivenlere yöneldiler. Belki de hiçbir açıklama yapmasına gerek yoktu. Belki de Beth'in nerede olabileceğini her ikisi de tahmin etmişti. Basamakları birer, ikiser çıkırlardan sonra nefes nefes yukarı vardılar. Adam terasa Reed'den önce çıkmıştı. Ancak kapıdan dışarı birlikte çıktılar. Kapının önünde bir kalabalık birikmişti. Saniki realite kanalında yayınlanan bir olayı izliyorlardı. Adam kalabalığı yarıp öne geçmesi gerektiğini biliyordu ama nedense tereddüt etti.

Reed de yerinden kımıldayamamıştı.

Her ikisi de korkuyordu. Neyle karşılaşılabacaklarından lene halde korkuyorlardı. Neler olup bittiğini gördüklerinde, hissettikleri sıfır korku olmayacaktı. Gerçekle yüz yüze geleceklerdi. Adam buna hazır değildi. Henüz hazır değildi.

"Beth, beni dinle." Harper aralarında geçen bu medeni konuşmanın artık sonuna geldiklerinin farkındaydı ve daha telaşlı bir biçimde konuşmaya başlamıştı. "Her şeyi ben de başlatmış olabileirim, sen de," dedi. "Ama bunun hiçbir önemi yok. Asıl

mesele bu işi böyle sonuçlanmasını gerektirir."

Bu mesele, demiydi. Belki de cesaretini topluyor daha açıl-
konuşmalıydı. Asla bilmeceydi mi? Bu görüşe bu nefes nefesi
mutsuzluk ve ölüm hısı demeydi.

Şeyi Harper daha cesur olsaydı daha da açıl-
lırdı. Bunları ben başlatırdım. Sonu erdirenleri hep ben alırdım,
diye bilirdi.

"Ama benden nefret ediyorsun," diye uzlandı Beth. "Neden
haha. Neden umurunda ki?"

"Sen de benden nefret ediyorsun," dedi Harper. "Kim den-
da nefret ediyordun. Ama sırlı ondan nefret ediyordun diye
onun."

"Hayır. Hayır! Bunu asla istemedim. Öyle olsun istemedim.
Yemin ederim. Sadece..."

"Kaza oldu, biliyorun?" Harper bunu öylesine söylemişti
ki Beth'ten hala nefret ediyor olabirdi, onu ve kendisini de
sağlayabiliyordu. Suçlıyordu da Anna.

İşte, asıl sorun da burada. Bu işin atası suçlusu katlanı-
tı. Hiçbir mazereti yoktu. Hiçbir açılımı da yoktu. Ne kadar
özür dilense, yeterli olmayacaktı. Artık hiçbir şey eskisi gibi
değildi, telafisi de mümkün değildi. Sonraki olmak bu meseleyi
çözmeye çalışmak, geçmişe dönüp o an tekrar tekrar yazmak,
suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışmak da bir çözüme de-
ğildi. Tek yapabileceğiniz korkutacağın daha acımasız geçen me-
relerce yükselten aşağı bakmak ve ölecek cesareti toplamaya
çalışmaktır.

Artık geçmişe dönmeyen bir manası yoktu. Sadıca ölece-
bakabiliydiniz. Kimse kimsenin affetmeyecekti. Herkes ölümünü
kabul edecekti. Olan olmuştu. Hiçbir şey değişmeyecekti. Tüm
durumu kabullenip suçluluk hissi ömrü boyu taşıyacak ve
aşağı atlamak için başka seçeneği kalmamıştı.

"Bu hiçbir işe yaramayarak Beth. Hiçbir şeyi eskisi gibi yapamayacak. Hiçbir şeyi telafi etmiyorsun, sadece kaçırıyorsun."

"Ne yapayım peki?"

"Arlama. Savaş. Kendimi suçlu, mutsuz hisset. Benden nefret et. Kendinden nefret et. Ama hayatta kal." Harper duraksadı. O güne dek kimseye geceleri neler çektiğini, kendini kendi bedeninde hapsedilmiş gibi hissettiğini, kendisini cezalandırmak istediğini, derisini yüzmek ya da zihninin karanlık bir köşesine kaçmak istediğini anlatmamıştı. Belki de Beth bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. "Çok acı verdiğini biliyorum. İnsan bazen her şey bitsin istiyor. Bunu ben de istedim. Ama..."

"Ne?"

"Devam ettim. Her günü akladım. Pes etmedim. Hala da deniyorum."

"Ya bunu beceremezsem?" Beth alçak sesle konuşuyordu. Söyledikleri belli helirsiz duyuluyordu. Belki de bunun nedeni esen serri rütagardı. "Ya ben senin kadar güçlü değilsem? Ya yapamazsam?"

Harper bir şey demedi. Belki de artık yalan söylemenin de bir faydası yoktu. Gerçekler ortaya çıkmıştı. "O halde, pes edebilirsin," dedi. "Pes edip aşağı atlarsın. Ama her şey yolunda girecekmiş gibi davranamazsın. Kedinge doğru şeyi yaptığını söyleyemezsin. Lütfen... Yapma."

Korkuluğun diğer tarafındaki kişiyi tanıyacağını, onun suratında şok, travma ve berrhoş bir ilade göreceğini sanmıştı. Ama bu manzaraya hazır değildi.

"Harper?"

Gere hiç de umdukları gibi barmemıştı. Kahus gibi geçen son birkaç saate rağmen Adam, bir an için Harper la birlikte

bir başka otelein terasında olduğunu hayal etti. Harper hala onu bekliyordu.

Senden asla vazgeçmedim, dedi içinden. Bütün vazgeçmedim.

Adam verdiği karardan öylesine emin, ona bunu söylemek için öylesine heyecanlıydı ve onu her ikisinin de yaraları ni: saracak mükemmel bir öpücükle karşılamaya o kadar niyetliydi ki. O gece işler sarpa sarmamış olsaydı, her şey daha farklı olabilirdi.

Ancak, Harper artık onu beklemiyordu. Belli ki pes etmişti.

Adam hiçbir şey yapmaya fırsat bulamadan, Harper bu hamlede korkuluğun diğer tarafına geçti. Adam güçlü olmak istedi ama ağzından sadece boşuk bir ses çıktı. Sanki rüya görüyordu. Her şey rüya gibiydi. Etrafındaki her şey yavaş hareket ediyordu. Öyle ki sanki olacak şey çoktan olmuşu da yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

"Hayır," dedi Adam ama sesi bir fısıltıdan öteye geçmedi.

Sonra, bir elin Harper'ın elini kavradığını ve diğerinin diğer tarafında sarı bir kalkanın belendiğini gördü. Durduğu yerden onun suratını göremiyordu ama yaşlı ması gözleri ve gözyaşlarını hayal edebiliyordu. Harper onun elini tutup diğer tarafa geçti. Artık güvendediydiler. Bir süre ışıklarla bezişli sebat manzarasına karşı öylece durdular. Rüzgarda savrulan iki kâğıt bebek gibi el ele duruyorlardı. Sonra ellerini geri çektiler. Berb öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Tareye nareve, hiçkırı hiçkırı yere yığıldı.

Adam önce bir rahatlama, sonra da mutlusuz bir mutluluk hissetti. Sonra da koşmaya başladı.

Her şey çabucak olup bitmişti. Reed neler olduğunu daha anlaşıp yazmamıştı. Neyi kaybedebileceğini, neredenye kaybetmiş olduğunu daha anlayamamıştı. Onun saçlarını ve parıldayan tenini gördükten

hemen sonra Beth yere yığılmıştı. Beth'in ona ihtiyacı vardı.

Seni sevmişim, diye düşündü

Senden nefret ediyorum

Beth, Kaia'yı elinden almıştı. Sırf Kaia'yı değil, her şeyini, kendisini dahi elinden almıştı. Beth ona çok iyi davranmıştı, ona lazıydı ama onu sevmişti. Reed bunu fark ettiğinde dünyasının değiştiğini sanmıştı. Ama hepsi koca bir yalandı.

Yine de .

Beth hala oradaydı. Onu da tıpkı Kaia'yı kaybettiği gibi kaybetmesine ramak kalmıştı. Ama Beth hayattaydı. Ona ihtiyacı vardı. Belki de Beth sandığı gibi bir kız değildi. Belki Reed düşündüğü bu saçma sapan şeyler için kendisinden nefret etti. Düşündükleriyle ona ihanet ediyor, onu sırtından bıçaklıyordu ama belki de bunun bile önemi kalmamıştı.

Beth hala aynıydı ve hayattaydı.

Beth hala çok geç değildir

Ama gerçekten de geç kalmıştı.

One doğru bir adım atmıştı ki Adam'ın terası yarıldığını gördü. Bir adım daha atacağı anda, Adam onu kollarına almıştı. Başını omzuna yaslamış ve gülmü kurtarmıştı.

Reed, Beth'in onu gördüğünü biliyordu. Adamı bir kenara neceğini sanmıştı. Yanına gelip bir kez daha özür dileyecek, ona bir kez daha affetmesi için bir şans tanıyacaktı. Belki bu sefer onu affedebilirdi. Ama Beth, Adam'a sıkı sıkı sarılmış, başını omzuna yaslamıştı.

Reed kalabalığın arasında geçip kapıya gitti. *Seni sevmişim, diye düşündü. Seni sevebilirdim. Seni seviyorum.*

Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu.

Nereye gittiğini de bilmiyordu.

Umurunda değildi.

Adamın yanına geleceğini düşünmekle apallik etmişti

Harper duvara yaslanmış, gözlerini yummuştu. Tüm bedenine bir rahallik hışı yayılırken, kısık kısık nefes alıyordu. Sanki hala Beth'in elini tutuyormuş gibi elini sıkı. Oysa Beth'in elini bırakmak ne kadar da kolaydı. Bunu asla yapamayacağını biliyordu. Sonra, terasında kapısında biriken kalabalığı fark etti. Onlara ne diyeceğini düşündü.

Bu, Beth'in öyküsü ve onun göstereceği. Ama Harper bu olayı kendisinin idare etmesi gerektiğini biliyordu. Detayları kendisi anlatacak. Bir şeyler uyduracak. Kimsemin gerçeği öğrenmemesi için elinden geleni yapacak. Çünkü bunu yapabilirdi. Çünkü kendisi dümdük ayakta, Beth darmadağın vaziyette kurtarılmayı bekliyordu.

Harper yeterli kadar çaba harcamıştı.

Sonra, Adamı gördü. Nihayet onun için gelmişti. Yanlış terasta, yanlış vakitte gelmişti ama oradaydı. Harper onun için hazır. Beth'e affetmek ve ileriye bakmak konusunda söylediklerinde samimiydi. Artık Adam da burada olduğuna göre, her şeye yeniden başlayabilirdi.

Adam ona doğru koşmaya başlamıştı. Sanki yavaş çekimde hareket ediyordu. Tıpkı salak bir filmdeki başrol oyuncusu gibiydi. Ama Adam o anda hiç de salak görünmüyordu. Tam aksine, terasta ağır çekimdeymiş gibi koşuşu oldukça romantikti. Mükemmeldi.

Sonra, Harper yanlış filmde olduğunu fark etti.

Sıradan bir figürandan ibaretti.

Adam, Beth'i kollarına aldı. Beth'ce bitap vaziyette ona sarkıyordu.

Harper, Beth'e biraz gururlu olmasını söylediğini hatırladı. Demek söylediği her şey boştu. Beth aslında ihbarcı olan, her şeye sahip. Adam onu kucaklamış, sırtını okşamıştı. Harper

durduğu yerden Beth'in itredliğini görebiliyordu, hıçkırığını duyabiliyordu

Ote yandan, Harper kımıldamadan olduğu yerde duruyordu. Düzenli bir biçimde nefes almaya çalıştı. Ağlamamaya gayret etti. Ne de olsa bu konuda artık yeteri kadar deneyimi vardı.

Adam Beth'in narin bedenini kucaklamıştı. Beth'in sarı saçları kolundan aşağı sarkıyordu. Adam bu halde ona bakmayı akıl ettiğinde, Harper ona en doğru hakışı fırlatacağına emindi. Son derece kararlı bir biçimde adeta *Umurumda değil*, der gibi bakacaktı ona.

Ancak, onunla göz göze geldiği anda her şey yerle bir oldu. Adam'ın gözlerinden büyük bir acı okunuyordu. Harper kendi gözlerinin dolu dolu olduğunu hissetti. Duvara yaslandığı için şanslıydı yoksa ayakta duracak hali dahi kalmamıştı. Adam ona halilce gülümsedi. Harper bu gülümsemeyi o kadar iyi tanıyordu ki Adam küçükken onun bebeğini kındığında, suratına bir kar topu fırlattığında ya da burnunu kanattığında da böyle gülümserdi. *Özür dilerim, böyle olsun uemedim. Keske her şey başka türlü gelseseydi*, der gibiydi.

Adam bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama öylesine uzun bir sateden ben tanıyorlardı ki birbirlerini, konuşmalarına gerek yoktu.

Harper, Adam'ın suratındaki ifadeyi okumaya çalıştı. Gerçek her neyse onu anlamaya gayret etti.

Beth'in şu anda bana ihtiyacı var ama benim de sana ihtiyacım var. Lütfen, biraz bekle.

Ya da

Bir kez daha onu seçtim.

Adam dudaklarını oynatıp sessizce Harper dedi. *Lütfen*.

Harper işirse her şeyi şıp diye anlayabilirdi. Adam'ın gözlerinin içine baksa, surat ifadesini daha dikkatle incelese .. Ama

Akşam ona her ne derse desin, bu Beth'in kollarında olduğu
 herceğini değiştirmiyordu. Harper'a bir kenarda öylece onları
 izliyordu.

Ya tüm hayatı boyunca bekleyecekti ya da tek bu gün.

Ama o Harper Grace'i Beklemekten de sıkılmıştı. Adeta,
 e ricisini yapmıştı. Anlık sıra kendisine gelmişti.
 Harper arkasını döndü.

Eve dönmüştü

Bomboş bir yolla tam altı saat. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Ne yapacağına karar vermemeliydi. Ama bunu pek beceremiyordu.

Yani, işin düşünme kısmını

Zihni allak hullakı. Son yirmi dört saat, çektiği onca endişe, ardından gelen rahatlama ve pişmanlık hissi zihnini bulandırmış, her şey birbirine karışmıştı. Adam direksiyonu sık sıkı tuttu. Dahia önce de Kane'in arabasını delalorca kullanmıştı. Ama her seferinde Kane yolcu koltuğunda oturmuş, ona sürekli olarak hızlı girmesini ve yavaş gittiği takdirde ne tür tehlikelerle karşılaşacağını söylemişti. Dahası, Camaro'sunu bir yere çarpacağı takdirde başına neler geleceği konusunda onu delalorca uyarmıştı.

Ancak Kane bu sefer eve Miranda'nın arabasıyla gidiyordu. Harper'la birlikte. Harper, Adam'ı yanında istememişti.

Direksiyon başında uyuşmak, tekerleklerin yere sürünüşünü ve rüzgarın sesini dinlemek kolaydı. Eve döndüğünde olanları unutmaması ve hiçbir şey olmamış gibi davranması da

Kolay olacak! Her şey normale dönecektir.

Anna bunun her yalan olduğunu biliyordu. Harput onu affetmeyecekti. Yok, bu sefer affetmeyecekti. Tabii. Adam onun için kendini yerine getirmedeği sürece bu meşakket olmasın. Bu yapamazdı. Artık birakam sonrakilikleri vardı. Dursunlar, iç camandı. Hatta, onu kaybederek daha olsa bunu yapamazdı.

Hayır! Artık bu konuyu düşünmeyecekti. Düşünememişti. Beth yanındaydı. Gözleri kapalıydı, sesini duyamazdı. Elini tutmuştu. Adam istediğini kaybetmişti. Artık ne istediğini de bilmiyordu. Kalınmamıştı. Başı belada olan Beth'i bundan sonra ne olursa olsun, barışın onun tekrar bir kez daha çıkmayacağını emin olması gerekecekti. Beth güçlüydü, yardım isteyecekti. Adam da güçlüydü, ona yardım edebilirdi.

Yardım edileceği de

Beth'in nihayet uykuya dalmasını görmüş olmanın Beth'in nihayet kendisini güvende hissedip gözlerini yummasını, birkaç saatliğine de olsa dış dünyadan kaçmasını hissetti. Keske kendisi de aynı şeyi yapabilirdi.

Ask

Bu mümkün müydü? Aşık elden, diye düşünürdük bir zamanlar ve
radan bir şey söylenmiş gibi. Sende aşık aşırısı ya da kurtan
acalı der gibi söylenmişti buna. Sanki aşık olmak zamanın ilk an-
başına gelen bir şeydi. Senin yıllarca bacakları kesirup kırılmaları
zihniyetini, asla elde edemediğini düşündüğü bir şey. Jettah.

Anna diye entom, dedi kurtu kendine. Balogların kurtu, bir an
kurtu yoldan ayırmıyca, gılgımların kurtu e baktı. Önce kurtu...

Ama işleri ağırcaan olması gerektiğini biliyordu. Aşık işleri değildi. Daha doğrusu. Kâfir hemer onu işleri değildi. Bu kez kaşılıklı olmadığı sürece hiçbir şey olacaktı. Mânevîde bunu gördü. Biliyordu. Çünkü yâkine Kâfir i arıyordu. Onu.

uzaktan izleyen ve onu fark etmesini dileyen kendisiydi.

Hala Kane'in neden birdenbire onu fark ettiğine bir anlam verememişti.

Dikkatli olmalıydı. Bunu biliyordu. Kane ona ne bir söz vermiş ne de gelecekte bahsetmişti. Evet, eskisi gibi ona karşı kayıtsız değildi, bir şeyler hissediyordu ama bunu söylediğinde Vegas'taydılar. Eve döndüklerinde husleri değişerek miydi? Ya artık onu istemediğine karar verirse ne olacaktı?

Tüm bu endişelere rağmen, Miranda çok mutuydu. Arka koltukta sırtı asık vaziyette oturan Harper bile kaçırمامıştı keyfini. Miranda en yakın arkadaşını affetmişti. Zaten öylesine mutuydu ki karşısına kim çıksa affedebilirdi. Ne kadar istese de Harper'ın sıkıntısını paylaşacak durumunda değildi. Artık beyründe sıkıntıya ve acıya yer yoktu.

Kane'in onu dokunduğunu hatırlayınca, içini sıcak bir his kapladı. O da Kane'e dokunmuştu çünkü artık dokunabilirdi. Kane'in eli vitesin üstündeydi. Miranda biraz çekinerek elini Kane'in elinin üstüne koymuştu. Kane ona tekrar gülmüştü.

Artık ne vakit istese ona dokunabilirdi. Onu öpebilirdi. Hatta ona aşık dahi olabilirdi.

Miranda aptal değildi. Her şeyi abarttığını biliyordu. Bu durum onun için çok yeniydi, ne yapacağını bilemiyordu. İşleri ağırdan almadığı takdirde incinebilirdi.

Ancak elleri birbirine değerken, bunların hiçbir önemi kalmıyordu. Kane ona o hep hayalini kurduğu biçimde hakarken, *Seni istiyorum*, der gibi hakarken, bir şey düşünmüyordu.

Bir daha asla incinmeyeceğini düşünüyordu.

Belki.

Kane içinden sürekli olarak *belki* diye düşünüyordu. Vermiş olduğu kararın kötü bir karar olduğunu bilemezdi; bu ka-

rarın onları bir felahete sürükleyeceğinden de emniyetliydi. Ama nedense içindeki o ses, bugüne dek hiç yutulmayan o ses. Sımdı ayıyı yedin oğlum, diyordu. Ama sırl başlarına bir felahet gelecek diye de verdiği karardan geri dönemezdi ya! Bunu yapamazdı.

Miranda ona habire endişe ve hayranlıkla karışık bakışlar fırlatıyordu. Kane, Gülümse, dedi içinden. Bırak oyna.

Ama tek sorun Kane'in artık oyun oynamıyor olmasıydı.

Asıl Miranda için endişelenmeliydi. Miranda her deşenmiş gibi davransa da çok kızılıyordu. Kane onu menebileceğini biliyordu. Bunu nasıl yapacağını da biliyordu. Osmun herhalde olma fikri de bir başlangıçtı zaten.

Yine de...

Belki de bu denemeye değer bir şeye dönecekti. Evet, bu ilişkiye bir deney gözüyle bakmalıydı. Ne eksikti, ne fazla. Belki de bu sefer burasına karşı gerçekten bir şeyler bastırabiliyordu. Belki de Miranda gerçekten diğer kızlardan farklı olacaktı. Kane o güne dek kendisiyle yakınlaşmaya çalışan kızlardan sıkılmıştı.

Gerçi ona bir şey de vadetmemişti. Bir ödürükle bu şeyin sözünü vermiş değildi. Bu başlangıcın sonsuza dek sürmesi de gerekmiyordu.

Yola odaklanmaya çalışarak Bunu bu kadar hızlıca, diye düşündü kendi kendine. Bir süre Mirandaya bakmayacaktı. Geniş mi geniş, sere serpe önlerinde uzanan yola bakacaktı. Zihnini boşaltıp seçeneklerini düşünecekti. Paralellemeyelim.

Belki eve döndüklerinde ne yapacağını bilebiliirdi. Bu ilişkiyi nasıl yürüteceğini düşünmüş olacaktı. Ya da ilişkiyi sürdürmek için hevesli olup olmadığını anlamış olacaktı. Vegas'ta olanlar... Arkadaşlarına araya ilk günüklerinde dediğini hatırladı, Vegas'ta olanları Grace kasabasına tasmaları büyük bir

hata olabiliirdi. İkisinin birlikte olması orada gayet mantıklıydı. Ama Vegas yabancı bir yerdi. Grace, Kaliforniya'dan milyonlarca kilometre uzaktaydı. Eski hayatlarını birlikte yaşamaya başladıklarına ne olacaktı?

Miranda'nın yine ona bakışını hissedince, ilişkilerinin yürüyebileceği hissine kapıldı.

Belki

Boşluk

Sanki birisi içini oymuş, çöpe atmıştı. Belki de iç organları yavaş yavaş düzenli bir biçimde eriyordu. Çünkü Vegas'tan uzaklaşıkça, Harper için daha da boşaldığını hissediyordu. Sanki onun için önemli olan her şeyi Vegas'a bırakmıştı. Bir yanı Kane'e bağırarak, arabayı durdurması ve onu Vegas'a geri götürmesi için yalvarmak ısıyordu.

Ama U dönüşünün hiçbir faydası olmazdı. Asıl ihtiyacı olan bir zaman makinesiydi.

Tekrar arabada olmak çok tuhaftı. O hafta sonu hiçbir şey olmamış gibi aynı otobyle çıkmışlardı ama neler olmuştu neler? Kane'le Miranda ön tarafıa, kendistyse arka koltukta oturmuştu. İkisi sırf sohbet etmekle kalmıyor, arada sırada birbirlerine kaçamak bakışlar fırlatıyor, birbirine aşık bir çift gibi usul usul bir şeyler konuşuyorlardı. Çifiller kimsenin atlamadığı kendilerine has bir dil konuşurdu. Harper onlar için mutlu olmak istiyordu ama buna gücü yoktu. Onlara bakışında tek gördüğün olası bir acıydı. Çünkü eninde sonunda herkesin hayatta tek yaşına kalacağını düşünüyordu.

Oysa Vegas'a giderken, orada mutlu olabileceğini düşünerek ne büyük aptallık etmişti. Günah Şehri'nde nasıl olacağını ve tüm günahlarından arınacağını?

Vegas'ta insanın aradığı her şeyi bulacağı söylenirdi ama

Harper'ın tek bulduğu yanılarıydı. Artık kum saçlaması genişliğini biliyordu. Kimin yanında olduğunu kimin olmadığını biliyordu.

Harper pencereden dışarı çöl manzarasına baktı. Kızıl toprak bu sıradan, asla değişmeyen toz toprak içinde, her türlü manzardan ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Zemin o kadar geçirmiş gibi inli ufaklı izlerle kaplıydı. Harardı.

Gözlerini yumup terası hissettiği o kâhırsız husarı tekrar yakalamaya çalıştı. İleriye bakmak gerektiğini söylemesi terasıyken. Ama belki de bu mümkündü. Yolda daha sarı topraklar ilerleyeceklerdi. Bu süreyi açını temizlemek için kullanabilir. İçindeki duygusal yükü Vegas'a bırakabilir, Grace'e yepyeni, taptaze bir insan olarak geri dönebilirdi.

Ofkeyi, ihanet hissini, o gereksiz umut, suçluluk ve incinmişlik hissini geride bırakacaktı. En zoru ve önemlisi de askı geride bırakacak olmasıydı. Arzını geride bırakacak, geçmiş takılıp kalmayacak, bir daha eskisi gibi olmayacaklerini ummakla vazgeçecekti.

Peki, hunda boşarılı elursa, yani her şeyi geride bırakabilirse geride ne kalacaktı?

Kaybolmuştu.

"Kahretsin!" Reed ofkeyle yumruğunu direksiyona indirdi. Üçüncü keredir aynı salak reklam panosunun önünden geçiyordu. Yani, ottoyola çıkışı yine kaçırmıştı. Tepki Vegas'ta geçtiği hafta sonu gibi yolda da boş çakı harcamıştı.

Ama hafta sonu her açıdan bir kayıp olmamıştı. Gerçeği öğrenmişti. Bu da kayda değer bir şeydi.

Arkadaşları onu yarı yolda bırakmışlardı. Haven Lisesi'nden birkaç güzel kızla tanışınca, Vegas'ta bir gece daha kalmaya karar vermişlerdi. Onlar olmadan aynı anda arabayı kullanıp

nasıl hanıraya göz atacak, o aptal reklam panosuna çarpmana-
ya çalışacak mı?

Belki de bu dünyanın sonu değildir, diye düşündü

Sonra da bunu düşündüğü için kendisinden tiksindi.

Kamyoneti bir benzinliğe çekip yolu sormaya karar verdi.
Ama arabadan çıkmak yerine başını buz kesmiş deri kaplı di-
reksiyona yasladı. Sonra bir sigara yakıp rahatlamaya çalıştı.

*Belki de bu bir işareti. Belki de kaybolması ve evinden
kilometrelerce ötede Vegas'ta kalması gerekiyordu. Garsonluk
yapabilir, ucuz bir daire tutabilir, yeni bir grup kurabilirdi.
Starline'ı arayabilirdi. Kendisine yeni bir hayat kurabilirdi.*

Bunun hiç de gerçekçi olmadığını biliyordu. Bunlar asla ol-
mayacaktı. Ama bunları yapabileceğini bir süreliğine olsun dö-
şünmek güzeldi. Geleceği ve eve geri döndüğünde, ayıldığında
hissedeceği acıyı göz ardı etmek güzeldi.

Er ya da geç benzinliğe girip doğru yolu bulmak için yar-
dım isteyecek ve eve geri dönecekti. Bunu neden yapacağını
bilmiyordu. Her şeyini o hafta sonu zaten kaybetmişti, neden
geri dönüyordu ki?

Elinde hiç ama hiçbir şey kalmamıştı.

Umut

Belki bir daha asla geleceğe umutla bakabileceğini düşünme-
mişti. Geçti hissettiği şeye tam olarak umut da denemezdi. İçin-
de, 12 denizlerde minnacık bir kovucuk vardı ama hissettiği ya
da düşündüğü her şey canını acıtmamış olsaydı, bunun farkına
varamazdı. Hala büyük bir acı, korku, keder ve her zaman
suçluluk duygusu hissediyordu. Ama içinde başka bir his daha
vardı. Minnacık ve tatlızade bir his. Belki de birazcık olsun haya-
tının en kötü kısmının gende kaldığını umut edebilirdi.

Umut

Korkunç sarmı açığa çıkmış, gerçekler herkes tarafından öğrenilmişti. Suçlanmış ve terk edilmişti. Ama onu istediği herkes terk etmemişti. Yumruğunu sıkıp Harper'i onu nasıl tuttuğunu ve kendisinin onu nasıl sildiğine kurundüğünü belirtirdi. Harper onun yaşamasını istemişti.

Terasın aşağıya bakarken, aşağıya atlamak isterken Bech de yaşamak istediğini fark etmişti.

Adam otroyola çıkışlarından beri konuşmazdı. Bech ne diyeceğini bilmiyordu ama sonunda gülenin yumruğunu uyuşturmuş gibi yapmıştı. Deride neler olacağını bilmiyordu, evreni döndüklerinde bu daha Harper'i ne zaman göreceğini de bilmiyordu. Bir daha ona geri dönmeyeceğini bildiği Reed'in yokluğuyla ne zaman yüzleşeceğini bilmiyordu.

Adam, diye düşündü. Adamı seçti anımsadı. Onun yanındayken neles alıp verdiğini duyabiliyordu. Tazideki kokusunu da ne çekiyordu. Kokusu onu rahatsızlıyordu. Elini Adam'ın eline üstüne koysa, onun elini geri çekeceğini biliyordu. Adam ondan tiksiniyordu. Ondan nefes alamıyordu. Onu yarmak ve onu afirmek istiyordu.

Onun her para etmek birisi olduğunu düşünüyordu. Ve bu bir başlangıçtı.

Uzun etmek, hayatında hiç bir şey olabileceğini ya da dengeye gireceğini, suçluluk hislerinden ve masumiyetli vaktin bir hale gelebileceğini düşünmek saçmaydı. Anıyı unutmadan duramıyordu. Tam arka, Vegas ufukta göçten kurtulmak üzereydi. Yapmış olduğu tüm korkunç şeyler daha doğru su tek bir korkunç şey adıyla Vegas ile birlikte geride kalıyordu.

Belki de Harper hüküydü.

Bech ne mutlak olmayı, ne affedilmevi, ne de huzura ermeyi hak ediyordu.

Belki bir gün hırsımları elde edilebilir, tüm baki